

COURTNEY SUMMERS

WNS

**"en sevdiğim feminist,
susan summers'a.
seni seviyorum anne.
her şey için teşekkürler."**

ŞİMDİ

çok yakışıklı bir çocuktı.

Kız, çocuğun ona bakmasını istiyordu.

"Yüzüme bak, yüzüme bak, yüzüme bak."

Yüzüne bak. Ne kadar genç, ne kadar hayat dolu, tıpkı gökte parlayan bir yıldız gibi... Bu geceyi ne kadar düşledi, ne kadar hayal etti. Hazırlanma sürecinin her adımını düşünmüştü. Sanki doğru kıyafet ve makyaj ikilisini bulursa evrenin sırrına erecekmiş gibi... Bazen gerçekten evrenin sırrını bulacakmış gibi hisseder ya insan.

Hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti.

"Kusursuz görünüyorsun," dedi en yakın arkadaşı Penny aynadaki görüntüsüne bakarak. Kalbinin üzerine yazdırdığı altı harfli isme kendini layık görebilmek için bu sözleri duyması gerekiyordu. Penny kusursuzluğu çok iyi bilirdi. Yüzü ve vücudu trafikte arabaları durduracak, kafaları çevirip baktıracak, insanların ağzını açık bırakacak kadar güzeldi. Öyle bir güzelliği ki bu, sadece yakınında olmak bile sizi daha güzel gösteriyordu. Ve o her zaman Penny'nin yakınındaydı. Yakın dostlardı çünkü. Birbirlerinin sırlarını saklayacak kadar yakın.

"Teşekkür ederim," dedi. Daha önce hiç çok yakın bir arkadaş olamamıştı. Kendisi de kimsenin yakın arkadaşı olamamıştı. Tuhaf bir histi bu. Birinin yanında bir yere sahip olmak. Sanki bir başka kızın (hem de kusursuz bir kızın) yanında boş bir yer vardı ve bunca zaman orayı doldurması için onu beklemişti. Eteğini çekiştirirdi. Bluzunun incecik askılarını düzelitti. Kıyafeti aynı anda hem fazla abartılı, hem de yeterli değilmiş gibi geliyordu.

"Sence gerçekten beğenir mi?"

"Evet. Sakın aptalca bir şey yapma."

Bu aptalca mıydı? Buluşalı çok zaman olmuştu ve hâlâ çocuğa *"Çok yakışıklısın, çok yakışıklısın,"* deyip duruyordu. Çenesini kapatamıyordu sanki. Bir... Hayır hayır iki... Hayır, üç dört bardak içmişti ve demek ki bu kadar içince böyle oluyordu insan. *"Çok yakışıklısın. Sana bunu söylemek istedim."*

Çocuk çok yakışıklıydı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Kız elini masanın karşısına uzattı ve çocuğun saçlarına dokundu. Koyu renkli buklelerini okşadı. Penny nasıl olduysa bunları görmüştü. Sanki başka bir odanın duvarının arkasından, onun erkek arkadaşının içine düşmek üzere olduğunu görmüştü. Görmüş olmalıydı, çünkü bir anda sihirli bir şekilde aralarında belirip *"Daha fazla içmesine izin verme,"* demişti çocuğa.

"Tamam," dedi çocuk.

Birinin ona göz kulak olması, onu koruması içini ısıtıyordu. Dili uyuşmuş olmasına rağmen bunu dile getirmeye çalıştı. En yakın arkadaşına döndü ama ağzından çıkan tek cümle: *"Bu aptalca mı?"* oldu. *"Aptalca mı davranıyorum?"*

"Hayır ama aptalca davranmana bir bardak kaldı," dedi Penny ve sonra yüzünde oluşan üzgün ifadeyi görünce güldü. Penny ona sarıldı, dert etmemesini söyledi, kulağına eğildi ve *"ama çocuk gözlerini senden alamıyor,"* deyip tekrar diğer odaya geçti.

Kızın yüzüne bak.

Nasıl da içiyor.

Altı-yedi-sekiz-dokuzuncu kadehten sonra bir an durdu ve “Ah, olamaz...” diye geçirdi içinden. Çünkü kusmak üzereydi. Çocuk onu odadan çıkardı. Çocuğun evinde bir partideydiler ve evin içinde yürümeye başladılar, onu partiden uzaklaştırdı. En yakın arkadaşı hâlâ duvar arkasındaydı ama bu sefer aralarına daha fazla duvar girmişti ve arkadaşı artık hiçbir şeyi göremiyordu.

“Biraz hava almak ister misin? Uzanmak ister misin?”

Hayır, o en yakın arkadaşını istiyordu, çünkü artık aptalca davranma sınırını birkaç bardak geçmişti ve ne yapacağını bilemiyordu.

“Sorun değil. Ben onu getiririm. Ama önce senin biraz uzanman gerekiyor.”

Pikap tarzı bir kamyonetin yanına geldiler. Sahibinin göz bebeği, birinci sınıf bir kamyonet... Kasasının soğukluğunu sırtında hissetmenin şokuyla tüyleri ürperdi. Gökteki yıldızlar hareket mi ediyordu? Yoksa o ağır ama emin dönüşüyle dünya mı dönüyordu? Hayır. Hareket eden gökyüzüydü ve gökyüzü onunla konuştu.

“Gözlerini kapat.”

Çocuk bekliyordu. Bekliyordu çünkü o çok nazik bir çocuktuktu. Kutsanmış bir çocuk. Annesi ve şerif olan babası ulusal çapta bir oto malzemeleri zincirinin başındaydı ve ikisi de bununla gurur duyuyordu.

Oğullarını güzel yetiştirmişlerdi; bu yüzden de oğulları bekliyordu.

Ta ki beklemeye dayanamadığı âna kadar.

Çocuğun çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Kamyonet kasasının sert zemini asla ısınmadı. Hâlbuki kendi vücudu sıcacıktı. Çocuk elini gömleğimin içine soktu ve her yerini okşamaya başladı. Gömleği çıkardı.

"Yüzüme bak, yüzüme bak, hey, yüzüme bak."

Çocuk da yüzüne bakılmasını istiyordu.

Gözlerini yavaşça açtı. Çocuğun dili dudaklarının arasındaydı. Hiç bu kadar midesi bulanmamıştı. Çocuk bir yandan vücudunun her noktasını keşfederken, bir yandan da onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Bunu sen de istiyorsun. Bunu hep istiyordun" ve "O kadar ileri gitmeyeceğiz, söz veriyorum," diyordu.

Gerçekten mi? Her yerini okşuyor ve üstüne öyle bir şiddetle yükleniyordu ki kız nefes alamamaya başladı. Sonra ağlamaya başladı. Ağlayan bir kızı nasıl susturursunuz?

Ağzını kapatırsınız. Ve ortalık bir anda sessizliğe büründü.

Ama bunlar çok uzun zaman önceydi ve o kız...

Her yer sessizdi. Çamurların içindeydin artık. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çamurun içinde emekliyordum. Ayağa kalktığımı hiç hatırlamıyordum. Hatta ayağa kalkabilen bir varlık olduğumu bile hatırlayamıyordum. Sadece çamur ve bu yol vardı. Gözümü burada açmıştım, ağzımda da çamur tadı vardı. Tırnaklarımın altında çamur vardı. Bütün gecem burada geçmişti. Artık gün ağarmıştı ve ben susamıştım.

Yarımda uzanan yol boyunca sıralı ağaçların arasından kuru bir rüzgâr geçerek yaprakları hışırdattı. Kuruyup şişmiş dudaklarımı ıslatmak için ağzımda tükürük biriktirdim. Dişlerime kan bulaşmıştı. Dışarısı sıcaktı. İnsanı bunaltacak ve yollarda serap görmenize sebep olacak kadar sıcak. Yaşlı insanların cildini kurutan, onları kollarını açmış bekleyen ölümün kollarına iten sıcaklardan.

Sırtım üzerine uzandım. Eteğim açıldı. Gömleğimi çekiştirdim ve düğmelerinin açık olduğunu fark ettim. Sutyenimin kopçası da açıktı. Düğmelerimi ilikledim. Hava her ne kadar sıcak da olsa kendimi örtmek istiyordum. Sıcak. Nefes... Parmaklarımla boğazıma dokundum. Nefes alamıyordum.

Kemiklerim ağrıyordu. Nasıl olduysa son yirmi dört saatte

yaşlanmışım sanki. Avuçlarımı çakıllara bastırdım, canım acıyınca biraz ayılır gibi oldum. Avuçlarım emeklemekten çizik içinde kalmış, pembe ve kırmızı karışımı bir renge dönüşmüştü.

Uzaklardan kulağıma bir uğultu çalındı: bir araba sesi. Araba yanımdan geçti, yavaşladı, geri geri geldi ve yanımda durdu. Kapısı açıldı ve sonra kapandı. Gözlerimi kapattım sert çakıllar üzerinde ilerleyen ayak seslerini dinledim.

Kuşlar cıvıldıyordu.

Ayak sesleri kesildi ama kuşlar hâlâ cıvıldıyordu. Çamurlu bir yolda uyanan ve önceki gece başına ne geldiğini bilmeyen bir kızın hikâyesini mırıldanıyorlardı. Bir de başında dikilen ve güneşini kesen, kocaman gölgesi olan insanın hikâyesini. Belki de nazik biridir. Ya da belki bu kız için, birilerinin başladığı işi bitirmek için gelmiştir.

Yüzüme bakmayın.

iki
HAFTA
ÖNCE

ben etiketlerini sökmeden önce birinin üzerinde *Paradise* ve diğerinin üzerinde de *Hit and Run* yazıyordu. Hangisinin hangisi olduğu önemli değildi. İkisi de kan kırmızısıydı.

Doğru oje sürmek bir süreçtir. Hiçbir önemi yokmuş gibi tırnaklarını boyayıp sonra da kalıcı olmasını bekleyemezsin. İlk önce hazırlık yapmalısın. Ben dört köşeli törpüyle başlarım. Böylece çıkıntılardan kurtulur ve pürüzsüz bir yüzeye sahip olursun. Sonra tırnak kurutucu ve temizleyici kullanırım. Çünkü kuru ve temiz bir tırnakla başlamak en iyisidir. Sonra ince bir baz tabaka sürerim. Baz tabaka tırnakları korur ve renk atmasını engeller.

İlk tırnağıma attığım baz tabakanın, aynı elin son tırnağını bitirdiğim anda kuruyacak kadar ince olmasına özen gösteririm. Hafif bir dokunuşla, titremeden sürerim. Mümkünse aynı tırnak için fırçayı asla iki kere şişeye sokmam. Uzun süren tecrübeler sonucunda fırçanın üzerindeki ojenin tek tırnak için yeterli olup olmayacağını anlayabilecek duruma geldim.

Bazı insanlar tembeldir. Yüksek pigmentli bir oje kullanmanın, ikinci katı sürmenin gereksiz olduğunu sanırlar. Ama bu doğru değildir. İkinci kat, rengi öne çıkarır ve günlük kullanımda

ellerinizi korkak kullanmamanızı sağlar. İkinci kat kurduğunda bir pamuğu asetona batırır ve cildime bulaşmış olması muhtemel oje lekelerini temizlerim. Son aşama en üst tabakadır. En üst tabaka, rengi sabitler ve manikürünüzü korur.

Ruj kullanımının da benzer gereklilikleri vardır. Pürüzsüz bir tuval her zaman en iyisidir, bu yüzden ölü deriden kurtulmanız gerekir. Bazen ıslak bir bez yeter, bazense işimi garantiye almak için dudaklarıma diş fırçası sürerim. Bunu yaptıktan sonra, olabilecek en az miktarda kremi dudaklarıma sürerim ki kurumasınlar. Bu aynı zamanda rengin tutmasını da sağlar.

Dudak fırçasıyla ruju dudaklarımdan ortasından kenarlara doğru yayarım. İlk katı sürdükten sonra dudaklarıma bir mendille değdirir ve sonra ikinci tabakaya başlarım. Dudak çizgimi dikkatle takip eder, ruju biraz dışa da taşıyırım ki dudaklarım daha dolgun görünsün. Tıpkı ojede olduğu gibi, birkaç kat sürmek her zaman kalıcılığı artırır.

Ve işte hazırım.

ilk düşen Cat Kiley oldu.

En azından bugün... Ben görmedim gerçi. Ben pistte en önde tozu dumana katıyordum. Diğerleri arkamda nefes nefese koşuyordu. Güneş sanki genzimdeydi.. Bu sabah da kuru bir boğazla uyanmıştım. Ter içindeydim ve çarşaf yapış yapıştı. Çoktan bitmiş olması gerektiğinin farkında olmayan, kupkuru, boğucu bir yaz sıcağıydı bu. Gereğinden uzun sürüyor, diğer mevsimlerin varlığını unutturmaya çalışıyordu. Çılgın gibi bir sıcaklıktı. İnsanı hasta ediyordu.

"Cat? Cat?"

Arkama bir bakış attım, Cat'in pistte boylu boyunca uzandığını gördüm ve koşmaya devam ettim. Nabzımın ritmine odaklandım. Turu bitirdiğimde Cat kendine geliyordu. Düşmeden önceki halinden eser yoktu. Solgundu ve sessizdi. Diğer çocukların deyimiyle güneşin hışmına uğramıştı.

Koçumuz Bayan Prewitt dizlerinin üzerine çökmüş Cat'in altına bir şişe suyu nazikçe akıtırken bir yandan da onu soru yağmuruna tutuyordu. *"Yemek yedin mi Kiley? Bugün kahvaltı yaptın mı? Bir şey içtin mi? Regl döneminde misin?"* Diğer çocuklar rahat-

sız olmuştu. "Tanrım, ya kanaması varsa?" diye düşünüyorlardı herhalde.

"Fark eder mi? Zaten bu havada dışarıda olmamamız gerekiyor," diye söylendi Sarah Trainer.

Prewitt başını kaldırıp ona baktı ve gözlerini kıstı. *"Bu sıcaklık hiçbir şey değil Trainer. Benim dersime geliyorsanız hazırlıklı olacaksınız? Kiley, bugün kahvaltı yaptın mı? Kahvaltı?"*

"Hayır," demeyi başardı Cat nihayet.

Prewitt ayağa kalktı. Sporculuğundan eser kalmamış öğrencisi de hayal kırıklığı içinde onunla birlikte ayağa kalktı. Bu ufacık hareket, yani dizlerinin üstüne doğrulup ayağa kalkmak bile alnında ter damlacıkları oluşmasına yetti. Cat güç bela doğruldu ve sonra sendeledi. Birileri onu tutmazsa tekrar yüz üstü yere çakılacaktı.

"Garrett, onu hemşirenin odasına götür."

Defans oyuncusu Brock Garrett öne çıktı. 63 numaralı formayı giyiyordu. Geniş omuzlu, kaslı ve dayanıklıydı. Sarışın bir çocuğa asla güvenilmezdi. Annem her zaman böyle söylerdi ve Brock Garrett o kadar sarışındı ki kaşları neredeyse yok sayılırdı. Güneş ışığı kollarındaki sarı tüylere vuruyor ve kolları parlıyordu. Cat'i kolayca kaldırdı. Cat başını Brock Garrett'in omzuna yasladı.

Prewitt yere tükürdü. Tükürüğü yere ulaşmadan buharlaştı. "Yerlerinize dönün!" diye bağırdı. Ve hepimiz tekrar koşmaya başladık. Çalışmanın bitmesine yarım saat kalmıştı ve bittiğinde hiçbirimizin ayakta kalması mümkün değildi.

"Sence durumu iyi midir?" dedi önümde koşan Yumi Suzuki. Upuzun saçları arkasında dalgalanıyordu ve saçlarını gözünün önünden çekmeye uğraşıyordu. Başaramayacağını anlayınca vazgeçti. Saç bandı düşmüştü. İçeri girip yeni bir saç bandı almasına Prewitt izin vermezdi, çünkü yere düşüp bayılmanız dışında hiçbir şey sizi kurtaramazdı. O bile notunuzu düşürürdü.

"Rol yapıyor," dedi Tina Ortiz. Ufacık bir kızdı. Boyu 1.50'den biraz daha uzundu. Eskiden erkekler ona yer cücesi derdi. Ta ki ergenliğe girip de göğüsleri çıkana kadar. Şimdi telefonları susmuyordu. "Kucakta taşınmak için rol yapıyor," diye devam etti.

Prewitt nihayet düdüğünü çaldığında yerlerde sürünerek içeri girdik. Koç Prewitt beni kolumdan yakaladı ve kenara çekti, çünkü iyi bir koşucu olduğumu düşünüyordu. Ödüller ya da kurdeleler kazanabileceğimi düşünüyordu. Ya da yarış kazandığınızda ne veriliyorsa.

“Bu senin son senen Grey,” dedi. “Okulun için bir fark yarat.”

Bu okula kendi isteğimle bir şey kazandırmaktansa onu ateşe verip küle çevirmeyi tercih ederdim ama ben bunu dile getirmeyecek kadar akıllıydım, o da beni buna zorlamayacak kadar akıllı olsa iyi ederdi. Başımı iki yana salladım ve onu başımdan savdım. Bayan Prewitt’in incecik dudakları hayal kırıklığıyla titredi ve sonra yorgun yüzündeki diğer çizgiler gibi düz bir çizgi şeklini aldı. Koç Prewitt’i pek sevmezdim ama yüzündeki çizgileri severdim. Kimse ona kafa tutamazdı.

Sınıf arkadaşlarıma katıldım. Dersler hâlâ devam ettiği için sessizce sınıfların arasından yürüyüp hep beraber bitkin bacaklarla Grebe Lisesi’nin arka kapısına doğru yol aldık. Merdivenin dibindeki koridorda yol ayrımına gelince Brock tekrar karşımıza çıktı. Kendisiyle gurur duyar gibi bir hali vardı.

“Cat iyi mi?” dedi Tina.

“Yaşayacak,” dedi Brock. Varlığıyla yokluğu belli olmayan saçlarını eliyle düzeltti. “Neden merak ettin?”

“Onu gerçekten hemşirenin odasına götürdün mü bari?”

Brock temkinli bir tavırla etrafını kolaçan etti ama Prewitt asla peşimizden gelmezdi. Bizimle mecbur olduğundan bir saniye fazla vakit geçirmezdi. Koridorlarda bağırıp çağırırdık, bizi duyardı ve daha sonra bunu bize ödetirdi.

“İşimiz bittikten sonra götürdüm.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Kıskandın mı Tina? Yarın sen de yere yığıl istersen. Seni de taşıyım.”

Tina gözlerini devirdi ve koridorun ilerisinde, sağdaki kız soyunma odasına doğru ilerledi. Brock açıktan açığa reddedilmediği için memnundu. Sırtını sıvazlayıp ona “Kesin yarın o da

yere yığılır. Eminim senin altına yatmak için can atıyordur," deseniz sizi çok severdi.

Brock, Trey Marcus'un kolunu yumrukladı ve "Gördün mü?" dedi. "İşte bu iş böyle yapılır." Sonra benim bakışlarımı yakaladı. "Ne oldu Grey?" dedi. "Sen de mi istiyorsun?"

Kızların peşinden soyunma odasına girdim. Sırılıklı olmuştum, kirli tişörtümü çıkardım ve sutyenle kaldım. Diğer kızların kaburgalarına, tepelerine, girintilerine, çıkıntılarına, 80-85-90-95 ve 100 (Tina) beden memelerine kaçamak bakışlar attım. Norah Landers dün meme uçlarıyla ilgili yeni bir şey öğrenmiş. "Hepsi birbirinin aynısı değilmiş biliyor musunuz?" diyerek konuyu açmıştı. Biliyorduk ama meğer hepsinin farklı bir adı varmış. Bize bunları saydı. Ortamda sohbetler her zaman böyle değildi. Sanırım Norah bu bilgiyi kendine saklayamadı. Bu beklenmedik bilgiyi transa girmiş gibi dinledik, çaktırmadan kendi göğüslerimize bakıp kategorimizi belirledik ve sonra ona çenesini kapamasını söyleyip bu olay hiç yaşanmamış gibi davrandık.

"Demek rol yapıyormuş," dedi Tina ortaya.

Sutyenimi çıkardım. "Brock Garrett söylediye kesin doğrudur," dedim.

Tina bana doğru döndü. Her zaman ilk o soyunurdu. Tişörtünü çıkarmıştı, sutyenini çıkarmıştı, her şeyini çıkarmıştı. Çıplak bir meydan okumaydı bu. Bilmiyorum. Konu Tina olunca her şey bir meydan okuma gibi geliyordu.

"Doğruyu nerden bileceksin ki sen??"

"Siktir git Tina. Bildiğim bu."

"Sakin olun," dedi Penny Young.

"Niye sakın olacaktım?" diye sordu Tina.

Penny şortunu çıkardı.

"Çünkü ben öyle söylüyorum ve büyüklerini dinlemek zorundasın."

"Benim de doğum günüm yaklaşıyor. O yüzden kendine dikkat et. Hey Godwit nasıldı bu arada? Beni arayacaktın, sözünü tutmadın," dedi Tina. Kaşlarını kaldırdı. "Hafta sonu güzel miydi?"

Penny cevap vermedi. Yakasındaki düğmeyle uğraşmaya başladı. Tina duş alanına doğru gitti ve benim tam bir orospu olduğumu söylediğini duydum. Sonra hemen perdeli kabinlerden birine girdi. Çünkü öyle veya böyle Tina her zaman son sözü söylerdi. Diğer kızlar da onun arkasından duşa girdi ve Penny ile ikimiz yalnız kaldık. Penny eline bir havlu aldı ama duşa ihtiyacı var gibi görünmüyordu. Üzerinde beden eğitimi dersinden çıktığını gösteren hiçbir iz yoktu. Saçları dahi dağılmamıştı. Cildi güneşten kavrulmuş gibi değil, bronzlaşmış gibi görünüyordu. Penny Young tanıyabileceğiniz en kusursuz kızdı. Böyle kızlar dünyaya özgüveninizi altüst etmek için gönderilmiştir. Derisinin altını görebilseniz, zehrinin de farkına varırsınız. Kendi derinizin altında da onun zehrinin izlerini görebilirsiniz.

“Taşınma günü geldi,” dedi Penny.

Bana demişti. Ama biz konuşmuyorduk. Ara sıra bir iki kelime ederdik ama sadece mecbur kaldığımızda. O anda mecbur kalmamıştık. Kimseye taşınma konusundan bahsetmemiştim ama Grebe Lisesi’nde hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmazdı. Yerin kulağı vardı. Barlarda konuşulur, komşular arasında dedikodusu yapılır, marketin imalat kısmında fısıldanır ve sonra kasada tekrar konusu açılırdı. Çünkü kasiyerin mutlaka ekleyeceği bir şeyler olurdu. Bu kasabada cep telefonları bile dedikodunun hızına yetişemezdi.

“Ne dedin sen?” diye sordum.

Ama bana doğru bakmıyordu ve bir an acaba yanlış mı duydum, hiçbir şey söylemedi mi diye düşündüm. Onu orada bıraktım ve duş kabinlerinden birine girip güneş kadar yakıcı suyun altına girdim. Tenimi yakıyordu. Suyun vücudumda, kollarımda, bacaklarımda ve özellikle de yüzümde yarıklar açtığını hayal ettim. Ta ki beni o kimsenin sevişmek istemediği kadınlara benzetene kadar.

Duştan en son ben çıktım. Suyu kapattım ve ıslak saçlarla orada birkaç dakika durdum. Saçlarım hızla kurumaya, bukle bukle olmaya başladı. Giyinme odasına girdiğimde dolabımın açık olduğunu ve kıyafetlerimin yerde olduğunu gördüm.

Sutyenim ve iç çamaşırlarım gitmişti.

İki sutyenim vardı ve biri gitmişti. Sutyenim utanç vericiydi. Tina bir keresinde böyle söylemişti. İncecik bir sutyendi, çünkü vücudumda desteğe ihtiyaç duyan hiçbir şey yoktu. Siyah, bikini kesim iç çamaşır giyiyordum. Hiçbir özelliği yoktu. Kıyafetlerimi yerden aldım. Kot şort ve altına sutyen takmadan giyilemeyecek uyduruk, siyah bir bluz giymiştim; ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Kızlar sessizce giyinmemi izledi. Ruj sürmemi, ojem çıkmış mı diye tırnaklarımı kontrol edişimi izlediler. Ben çıkar çıkmaz neşeli sesleri kapının arkasından kulağıma çalındı.

"Kim yaptı? Sen mi yaptın? Sen miydin? Harikasın."

Duştaki halimi düşündüm. Ben çınlıplak duş alırken kabinin hemen dışında birileri vücudumun en mahrem yerlerine dokunan çamaşırlarımı almıştı. Koridorda kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde yürümeye başladım.

Todd Bartlett, on yedi yaşındayken geçirdiği trafik kazasından sonra devletin ona bağladığı engelli maaşıyla geçiniyordu. Bir tır çarpmıştı ve hayatta kaldığı için şanslıydı. O günden beri sırtı bir daha hiç eskisi gibi olmadı. Dışarıdan bakınca fark edilmiyordu.

"İnsanlar gözleriyle görmedikleri şeylere inanmıyor," derdi hep. Bu da onun sırtında bir yükü. Herkes; bir ofiste sabah dokuzdan akşam beşe, bir mağazada kasanın başında, ya da dışarıda güneşin altında herhangi bir işte çalışmamak onun kendi tercihiymiş gibi davranıyordu. Ara sıra abarttığına şahit olmadığımı da söyleyemezdim. Gününü yere sırt üstü uzanmış halde, ıstırabına son vermesi için Tanrı'ya yalvararak geçirdiğini de görmüştüm. Söylediğine göre o anlarda o kadar acı çekiyordu ki, hayatta olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu unutuyordu.

Kazanın yaşandığı gün, normalde annemin de o arabada olması gerekiyordu ama Paul Grey bir gün önce Grebe Lisesi'nde onu beğenmiş ve bir sonraki akşamüstü birlikte zaman geçirmeyi teklif etmişti. Kazadan sonra Todd'la birlikte hurda haline gelmiş arabaya bakıp hayret etmişlerdi. Yolcu koltuğu diye bir

şey kalmamıştı ve eğer annem o arabada olsaydı şu an ölmüş olacaktı. Ve sanırım ben de doğmamış olacaktım.

Todd Bartlett Chandler Sokağı'nda, onu on altı yaşındayken doğuran annesi Mary'den miras kalan evde oturuyordu. Mary'nin evi her zaman bir şeyleri eksik gibi görünen ama muhtemelen hiçbir zaman eksikliği tamamlanmayacak türden bir evdi. Bahçeye giren yürüme yolu çatlaklar içindeydi. Betonlu kurumadan önce aralarından otlar fıskırmıştı. Bu yolun ucunda; soluk beyaz dış cephe kaplaması olan, çatısında asfalt dokulu kırmızı tahta kiremitleri ve kiremitlerinin arasında kahverengi detayları olan iki katlı yıkık, dökük bir ev vardı. Evin sinekliklerle kapatılmış küçük verandası aynı tip diğer evlere bakıyordu. Hepsi kırık dökük dişlere benziyordu. Todd verandanın içinde, buz dolu mavi bir soğutucunun yanında bir katlanır sandalyede oturuyordu. Bana miskin miskin selam verdi ve verandadan içeri girdim.

"Okul nasıldı?" diye sordu.

"Prewitt atletizme yönelmemi istiyor."

"Vakit kaybı." Soğutucuyu açtı ve buzların arasından bir Heineken çıkardı. "Sen de ister misin?" diye sordu. İstiyordum. Bir kolumu göğsümde tutarak diğer elimle şişeye uzandım. Kahkaha attı ve elimi indirdi. Soğutucunun kapağını kapattı. "Hadi oradan."

"Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem."

Kahverengi saçlarının arasından bana baktı. Saçları atkuyruğu yapılacak kadar uzundu ama o saçlarının gözlerinin önüne düşmesini seviyordu. Todd sağlam bir adamdı. Dışarıdan kaslı bir adam izlenimi veriyordu. Hâlbuki canını vermeden vücut çalışması mümkün değildi. Sağ kolunda tek bir harften oluşan bir dövme vardı. Annesinin adının baş harfi: M. Biranın kapağını açtı ve bir yudum aldı.

"Annem nerede?" diye sordum.

"Yemek için alışveriş yapıyor."

"Saat daha erken değil mi?"

"Bütün gün çalıştık. İçeri baksana."

Yavaşça ayağa kalktı ve sırtını yasladığı erimiş buz torbası ıslak bir halde sandalyeden aşağı kayd. Hemen peşinden içeri girdim. Zemini satranç tahtası gibi siyah beyaz karelerden oluşan ve içinde kapısı uzun süre açık bırakıldığında öten eski bir buzdolabının olduğu mutfağın önünden geçtik. Oturma odasında kutular vardı, onları koridordan görebiliyordum. Görünüşe bakılırsa çok eşyamız ve onları koyacak az yerimiz vardı. Merdivenlerden yukarı çıkan Todd'u takip ettim ve evinin, yani evimizin en ön kısmındaki odaya girdim. Yani benim odama.

Anneme her ne kadar mecbur olmadığını söylesem de o bütün eşyalarımı çıkarmıştı. Yatağım pencerenin yanındaydı. Sokağa bakıyordu. Güneş üzerime doğacaktı. Dört duvarda, üzerinde kitaplarımın olduğu raflar vardı. Hatta annem onları yazarlarına göre alfabetik sırayla dizmişti. Çalışma masam köşedeydi. Üzerinde dizüstü bilgisayarım vardı. Dolabın yanında bana ait olmayan antika, çekmeceli bir yazı masası vardı. Todd bunu fark ettiğimi anladı.

"Annemin," dedi. Masanın yanına gitti ve ona dokundu. "Ama istersen çıkarabiliriz."

"Hayır, çok güzelmiş. Teşekkür ederim."

"Burası onun odasıydı. Bu senin için sorun olur mu?"

"Burada ölmedi ya?"

Mary ana caddede ölmüştü. Olması gerektiğinden çok daha erken yaşta ölmüştü. Çok tatlı bir kadındı. Bu şekilde ölmemeliydi. Hayatı boyunca cömert ve sıcakkanlı bir insan olarak yaşamamanın karşılığı; son anlarında, ölüm döşeginde oğlu Todd'un ağzından çok iyi bir anne olduğunu duymak ve böyle ölmek olmalıydı. Ama Todd'un birbirlerine söyledikleri son sözlerin ne olduğunu bile hatırladığını sanmıyordum.

"Biraz konuşmaya vaktin var mı?" diye sordu Todd.

"Gitmem gereken bir yer yok," dedim.

Ellerini ceplerine soktu ve iki anahtar çıkardı.

"Biri evin anahtarı, diğeri de New Yorker'ın* ama onu sadece

* New Yorker: Chrysler'a ait bir araba modeli. -çn

acil durumlarda kullanabilirsin. Burası artık senin de evin evlat. Evi yakmadığın sürece istediğini yapabilirsin.”

Anahtarları aldım ama teşekkür etmeye fırsat kalmadan alt kattaki sineklikli kapı büyük bir gürültüyle açılıp kapandı.

“Neredesiniz millet? Pizza aldım.”

Annemin sesi duyulur duyulmaz pizzanın kokusu burnumuza geldi. Gina’nın Pizza Restoranı. Grebe’de hâlâ ayakta kalmayı başaran son restoranlardan biriydi. Toplamda üç tane vardı. Gina’nın Restoranı, Göl Manzaralı Restoran (Gölden sekiz kilometre uzakta) ve bir de bar. Diğer kaliteli restoranlar da buralara gelmişti ama altı ay geçmeden gittiler. Kasaba dışından insanlar –genelde yeni evliler– meşhur Godwit şehrinin hemen yanındaki Grebe’de yeni bir iş kurabileceklerini düşünerek buraya gelirdi ama burada işler böyle yürümüyordu. Grebe pek yaşanılabilir bir yer değildi. Ulusal çapta pek çok noktada şubeleri ve servis noktaları bulunan Grebe Oto Malzemeleri’nin ana vatanı olmak bile haritadaki yerimizin bilinmesini sağlamıyordu. İnsanlar Grebe’nin bir kuş türü olduğunu sanıyordu.

“Çocuğa odasını gösteriyorum,” diye seslendi Todd.

“Ah! Hemen geliyorum.”

Annem tıpkı Noel’de merdivenlerden aşağı koşan bir çocuk gibi merdivenlerden yukarı koştu ve odama girdiğinde çok güzel görünüyordu. Annem her zaman güzeldi ama artık mutlu olduğu için daha da güzeldi. Üzerinde açık mavi bir gömlek –muhtemelen Todd’un gömleği– ve altında da on yedi yıldır giydiği, benimle yaşıt kot şortu vardı. Onu bu kadar uzun süre eskitmeden nasıl giydiğini merak ediyordum. Nasıl oluyorsa ben bile o şorttan daha fazla eskimiştim.

“Beğendin mi?” diye sordu.

“Eşyalarımı yerleştirmek zorunda değildin.”

“İçimden geldi. Sorun değil.”

Todd dışarı yöneldi. “Ben sizi yalnız bırakayım. Eminim annen sana raf montajı maceralarını anlatmak ister. Benden duymuş olma ama çocuk, ben hayatımda böyle bir şey görmedim.”

“Hey, ukala herif,” dedi annem gülümseyerek. “Masayı hazırla.”

Yatağıma oturup beni yanına çağırdığında hâlâ gülümsüyordu. “Şuraya otur bakalım,” dedi. Oturdum ve sonra bana tekrar sordu. “Beğendin mi? Sence başarabilir miyiz?”

“Sadece kasabanın bir ucundan diğer ucuna taşındık. Sarı-
rım hayatta kalabilirim.”

“Sadece bir ucundan diğer ucuna taşındık.”

“Evet.”

“Ama bu farklı bir hayat...”

Gözlerimi kaçırdım. Mutfaktaki Todd’un sesini duyabiliyordum.

“Burası güzel bir oda,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Annem bana sarıldı, aşağıda görüşürüz dedi ve aşağı indi. Kavuşturmuş olduğum kollarımı açtım ve yeni yazı masamın üzerinde özenle katlanmış olan kıyafetlerime baktım.

Sutyenimi buldum. Taktım.

Bulaşıkları evyeye koyduktan sonra işe gitmek için hazırlanmaya başladım. Etek ve gömlek giydim. Altı ay önce, istediğim herhangi bir kasabada yaşamak için önümdeki tek engelin para olduğunu fark edince Swan’s Restoran’da işe girmiştım. Todd’a kimsenin adımı bilmediği bir yerde işe girmek istediğimi söylemiştim. Orayı tavsiye etti, çünkü bu restoran tam Grebe ile Ibis arasındaki sınırdıydı. “Hey, garsonluk yapmak senin için sorun değil, değil mi?” diye sormuştu. Değildi.

Ta ki Leon’la tanışana dek.

Uzun ve sıcak bir yolculuktu. Bisikletimi otoparka park ettikten sonra bir an yediğim dört dilim pizzayı kaldırıma çıkaracağımı sandım. Zaten birileri buraya kussa pek de fena olmazdı. Mutfağa açılan arka kapıdan içeri girdim. Herkes sağa sola koştu-
ruyordu. Holly Malhotra’nın bile bana kızını şikâyet etmeye vak-
ti yok gibiydi. Hâlbuki normalde buna mutlaka vakit bulurdu.

Leon bu gece ızgarayı Annette'le paylaşıyordu. Leon on dokuz yaşındaydı ve burada geçen ay işe girmişti ama bu ilk seferi değildi. Lise öğrenimi boyunca burada çalışmış, bir süre ayrılmış ve sonra tekrar geri dönmüştü. Onu bir süre izledim. Siyah teni ter içinde kalmıştı ve kollarındaki kaslar da terden parlıyordu. Gözlerini yaptığı işten ayırmıyordu. Midem kasıldı. Leon... Leon buraya gelmeden önce arzu kelimesi benim için ne ifade ediyordu hatırlamıyordum bile.

Ama hatırlamam gerektiğini kim söyledi ki?

Önlüğümü aldım ve Leon'la göz göze geldim.

"Berbat görünüyorsun," dedi.

"Sana da merhaba," dedim. Bana göz kırptı ve bir anda dilim damağım kurudu. Leon bana geçen hafta olabilecek en açık şekilde benden hoşlandığını söylemişti. Arka tarafta moladaydık. Çöp konteynerlerinin hemen yanındaydık. "*Senden hoşlanıyorum Romy. Artık sen ne dersin bilmem,*" dedi. Hiç filmlerdeki sahneler benzemiyordu. Ama muhtemelen gerçek hayatta böyle sahneler hiçbir zaman filmlere benzemiyordur zaten. Yine de içimde bir şeyler pırpır etti. Gibi. Yoksa niye vardiyamın geri kalanını banyoda, ne yapacağımı düşünerek geçireyim ki? Leon hoş bir çocuktur: Hoş bir çocuktur ve onu severdiniz. Bu da hoş bir şeydi. Ta ki. "Bu gece içerisi nasıl?"

"Ana baba günü. Kışından ter akmasına hazırlıklı ol."

"O bu konuda her zaman hazırlıklıdır," dedi odasından çıkan müdürümüz Tracey. Bana gülümsedi. "Hiçbir müşterinin bekletilmesini istemiyorum, tamam mı? Bu sıcakta herkes olay çıkarmak için bahane arıyor."

"Tamam."

"Hey," dedi Leon. "Molada görüşür müyüz?"

"Tabii."

Restoran kısmına girer girmez Leon'un haklı olduğunu anladım. Ana baba günüydü ve bu en başta sorun değildi ama sonra her zaman olduğu gibi insanı yormaya başlıyordu. Vardiyamın başlamasının üzerinden üç saat geçmişti. Yağ kokuyordum ve

atkuyruğum gevşemiş, saçlarım yüzüme yapışmıştı. Tracey'nin odasının hemen karşısındaki tuvalete girdim ve atkuyruğumu yarım yamalak düzelttim. Parmaklarım sipariş almaktan yorulmuştu. Eve gittiğimde duş almam ve buranın pisliğini üzerimden atmam gerekiyordu. Eğer duş almazsam gece vakti uyanıp hâlâ restoranda olduğumu ve beni bekleyen masalar olduğunu zannederdim. Mutfığa gittiğimde Leon başındaki boneyi çıkarıyordu. Gözüyle arka kapıyı işaret etti.

"Vakit geldi mi?" dedim.

"Evet."

"Hey, beni bekleyin," dedi Holly önlüğünü çözerek. "Bir sigara içmezsem kafayı yiyeceğim."

Yanımda Holly olacağı için memnundum ama Leon'a baktığımda onun pek memnun olmadığını anladım. Önlüğümü çıkarmak için uzandım ama sonra vazgeçtim. Fazladan bir kat kıyafetim olması daha iyiydi.

Üçümüz dışarı çıktık. Ben sırtımı binaya dayayıp gökyüzüne bakarken Leon benim yanımda yere bakıyordu. Holly'nin çakmağı sessizliği bozdu. Sigarasından derin bir nefes çekti ve sigarayı incelemeye başladı. Sonra her sigara içtiğinde söylediği cümleyi söyledi: "Bu meret babamı öldürdü. Ne korkunç bir ölüm..."

"Evet, öyle," dedi Leon.

"Ben bunu çocuklarıma yapmak istemiyorum," dedi. Ama hali ortadaydı. Holly bana daha önce bu konuyu açıklamıştı. Ya bu kanser edici dumanı çekeceğini, ya da uyuşturucu kullanacağını; çünkü yaşadığı stresle başka türlü başa çıkmasının mümkün olmadığını söylemişti. "Eskiden sigara içmek modaydı. Hem iştah kapatırdı, hem de karizmatik gösterirdi. Şimdi insan içinde sigara içtiğinizde sana öyle bir bakıyorlar ki," demişti. "Sanki hiçbir işe yaramazmışsın gibi." Kocasını orduda görevliydi ve tek başına dört çocuk büyütüyordu. Bakıcı tutmaya paraları yetmediği için Alzheimer hastası kayınvalidesi yanına taşınmıştı ve Holly evde değilken onun bakımı da on sekiz yaşındaki oğlu-

nun üzerine kalmıştı. "Ama tabii, herkes bana bu mereti içtiğim için bir pislikmişim gibi baksın, ne güzel iş."

Leon'a doğru döndü. "Çocuklarımdan bahsetmişken, bu hafta sonu Melissa Wade'in partisine katılacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi Leon. "Kız kardeşim doğum yapacağı için bütün dostlarını ve iş arkadaşlarını bir araya topluyor. Orada olacağım."

"Lanet olsun," dedi Holly. "Annie o gece Bethany Slate'in evine yatıya gideceğini söyledi. Ve içimden bir ses bana yalan söyleyip Wade'in partisine gideceklerini söylüyor. Onu orada görürse bana mesaj atabilecek birini tanıyor musun?"

"Oraya giderse, gidip olay mı çıkaracaksın?"

"Tabii çıkaracağım. Orada üniversiteli çocuklar var. Benim kızım on beş yaşında." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Oraya gitmeyi aklımdan bile geçirmemesini söyledim ona. Ve tabii ki gidecek."

"Melissa'ya söylerim, onu görürse sana mesaj atar."

"Teşekkür ederim," dedi Holly. Yarısını içtiği sigarayı yere attı. "Yavaş yavaş bırakıyorum. Şu anda benim mola saatim bile değil ama Lauren'ın vardiyasını da ben devraldım, yani molayı hak ettim."

"Bütün gün burada mıydın?" diye sordum.

"Para, para, para... Ben işe dönsem iyi olacak."

Holly içeri girdi ve Leon'la baş başa kaldık. Sessizlik git gide uzadı. Bana yaptığı itiraftan sonra kelimeler ağzımızdan kolay kolay çıkmıyordu. Konuşması biraz zaman aldı."

"Sana kalabalık olduğunu söylemiştim," dedi nihayet.

"Evet, söylemiştin."

"Bugün sana şaka yaptım biliyorsun değil mi? İlk geldiğinde..."

"Öyle mi?" dedim gözlerimi otoparka dikerek. Yanımızdaki kapının üzerinde yanıp sönen ışıklar, Tracey'nin Sprint model arabasının farlarına vuruyordu.

"Berbat görünmüyorsun. Hatta berbat görünmekten çok uzaksın."

Gözleri üzerimdeydi. Parmak uçlarımdan yanaklarıma kadar kızardım. İltifatını edip cevap vermeme fırsat vermeden içeri girdi. Sadece burada olduğunu, benden hoşlandığını, nazik bir adam olduğunu bana hatırlatmak için söylemişti. Leon nazik bir adamdı. Ama bu güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu.

güneş doğdu ve odamın beyaz duvarlarını altın sarısına boyadı.

Avuçlarımla gözlerimi bastırdım ve alt kattan gelen sesleri dinledim. Annemin kahkahalarını, sağa sola çekiştirilen sandalyelerin ve ocakta pişen kahve sesini dinleyip bu sabah karşılaşıcağım manzaranın resmini zihnimde çizmeye çalıştım.

Çarşafların arasından çıktım ve yastık kılıfımın üzerinde, solmuş pembe lekelerin hemen yanındaki taze, kırmızı lekeler baktım. Hepsi benim dudaklarımdan geliyordu ve annemi çileden çıkarıyordu, çünkü lekesi çıkmayan bir ruj seçmiştim. Giyindim. Koridorun karşısındaki banyoda dişlerimi fırçaladım ve saçımı topladım. Rujumu tazeledim. Ojem hâlâ çıkmamıştı.

Hazırdım.

Mutfakta her şey tahmin ettiğim gibiydi. Annem masada oturmuş bana gülümsüyordu. Kara bukleleri sıcaktan nemlenmiş, omzuna düşmüştü. Bir elinde kahvesini yudumluyordu, diğerini masanın karşısına uzatmış, Todd'un elini tutmuştu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Todd.

"Evet."

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sana kahvaltı hazırlayabilirim,” dedi annem.

“Hayır, teşekkürler. Okula gitmem gerekiyor.”

Annemle Todd bakişti. “Bebeğim, alarmını yanlış mı kur-
dun? Okula gitmene en az bir saat var...”

“Biliyorum,” dedim. Ayakkabılarımı giymek için kapıya yö-
neldim. “Bugün erken gitmem gerekiyor.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Todd. “Acımasız ve olağandışı bir
ceza almış olman dışında oraya bir saat önce gitmeni gerektire-
cek hiçbir şey aklıma gelmiyor.”

Çünkü iç çamaşırım ve sutyenim çalınmıştı ve bu tarz eşya-
ların, çalındıktan sonra çok utanç verici şekillerde ortaya çıkmak
gibi bir huyları vardı. Bağcıklarımı bağladım ve okul çantamı
yerden aldım. “Öyle işte,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

“Günün güzel geçsin.”

“Evet, iyi günler evlat.”

Bir sene önceki halimizi düşündüğümde bu olağandışı, güzel
dileklere alışmak kolay değildi. Bir sene önce bambaşka bir evde,
bambaşka bir sabah vakti, annem mutfak masasında tek başına
oturuyordu; kocası da o sırada evin muhtelif yerlerine gizlediği
ve bilmiyormuşuz gibi davranmaktan çoktan vazgeçtiği içki şi-
şelerini bitirmekle meşguldü.

Kapıyı açıp dışarı baktığımda çok başka bir şeyle karşılaştım.
Gördüğüm manzara beni şaşkına çevirmişti. Büyüdüğüm yer-
den çok farklıydı burası. Hiç alışık olmadığım solgun çimenler
ve üzerinde solmuş otların olduğu beton bir yol, beni artık ya-
şadığım sokak diye tanımlayacağım sokağa çıkarıyordu. Bir an
bunun sadece kasabanın bir ucundan diğer ucuna taşınmaktan
ibaret olduğunu unuttum. Daha fazlası da olabilir diye geçirdim
içimden.

Ama sadece bir anlığına.

Okula doğru yürüdüm. Otopark terk edilmiş gibiydi. Öğret-
menlerin park alanında külüstür arabalar vardı ve saatler iler-
ledikçe öğrenci tarafı, velilerin maddi durumuna göre aynı ara-

balaların biraz daha temiz kullanılmışları ve son model arabalar olmak üzere ikiye ayrılacaktı. Okulun ön kapısını açtım ve içeri girdim. İçeride beni iki eski, boş bakışlı cansız manken karşıladı. John isimli bir erkek figürü ve Jane isimli bir kadın figürü. John ve Jane, her sabah okula girdiğimizde ilk karşılaştığımız manzara olurdu. John'un üzerinde eski bir futbol üniforması, Jane'in üzerinde ise bir ponpon kız kostümü vardı. Öğretmenler başka yöne baktığında erkek öğrenciler, hatta bazen kız öğrenciler de Jane'i eller, çabucak göğüslerini avuçlardı. Ha ha ha, çok komik...

Bugün Jane'de farklı bir şeyler vardı. Ponponları ayağının dibindeydi. Kolları mümkün olduğunca birbirine kavuşturulmuş ve kucağına pembe, sarı, yeşil ve turuncu broşürler iliştirilmişti. Ne olduklarını biliyordum ama yine de bir tanesini aldım ve artık yaşam erdiği için katılmak zorunda olduğum bu eylem çağrısını okudum.

UYAN

Her yıl Uyanış Gölü'nde düzenlenen ve yalnızca son sınıfların katılabildiği partinin vakti gelmişti. Ve bu kasabadaki bütün anne babalar, çocuklarının bu partiye katılıp göl kenarında kafaları çekeceğini ve sarhoş gençler göl kenarında ne yaparsa tam olarak onu yapacağını bilirdi. Annelerimiz bizi doğurduğundan beri bu partinin varlığından haberdardık. Annelerimiz, babalarımız bu partiye gitmişti. Onların annelerinin anneleri ve babalarının babaları da bu partiye gitmişti. Mezuniyeti kim takardı? Asıl olay buydu. Bu saygın Grebe geleneğini, büyük önem teşkil eden bu yetişkinliğe geçiş ayinini hiçbir alkol zehirlenmesi, korunmasız seks, kaza veya sakatlık engelleyememişti.

Birkaç senede bir, bazı endişeli ve cesur ebeveynler bu partiyi engellemek için çaba sarf ederdi. Ama hiçbir zaman işe yaramazdı. Hiç kimse bu partiye karşı çıkmıyordu, çünkü o gölün kenarında yaşanmış bütün efsanevi rezaletler ve belalar, çocuklarının rezilliğini ve bela yaratabileceğini asla kabul etmeyecek

olan ailelerin çocukları tarafından yaratılmıştı. Bu aileler aynı zamanda kimsenin başına bela açamayacağı ailelerdi. İyi ailelerdi. İş adamları, konsey üyeleri, saygın vatandaşlar, Turner ailesinin dostları. Ve Şerif Turner her zaman dostlarına çok iyi davranırdı. Posterin arkasını çevirdim. *"Daha fazla bilgi için S L R'ye e-posta gönderin."* Bahsettikleri kişi okul yıllığının editörü Andy Martin'di.

Broşürü buruşturdum, çünkü okula gelmemin sebebi bu değildi. Okula gelmemin sebebi okulu aramaktı. Ödül dolaplarının içine baktım, erkek ve kız soyunma odalarındaki bütün dolapları, spor salonunu ve kafeteryayı, kütüphanedeki *"Yeni Kitaplar!"* kısmını kontrol ettim.

İç çamaşırlarım ortada yoktu.

Kendi sınıfıma doğru yola koyuldum ve en arkada, pencere tarafında değil, diğer tarafta olan, her zaman oturduğum sırayı gözüme kestirdim. Pencere tarafında oturmuyordum, çünkü dış dünyaya dair en ufak bir şey görmek –Grebe gibi donuk bir kasabada bile– dersin bir türlü bitmemesine sebep oluyordu. Bir süre sonra Bay McClelland içeri girdi. Öğretim üyeleri arasındaki en genç öğretmendi ve fazla idealistti. Bu idealistliğini kaybettiği gün ben muhtemelen bu okulda olmayacaktım ama o gün elbet gelecekti. Her zaman gelirdi.

Bay McClelland'ın ardından birkaç öğrenci daha içeri girdi. Elllerinde rengârenk broşürler vardı. Hatta son sınıf öğrencisi olmayanların elinde bile... Bir kısmı çoktan telefonlarını eline almış detayları öğrenmek için Andy'ye e-posta göndermekle meşguldü. Her ne kadar parti yeri ve saati bu okulda saklanması en zor sır olsa da dijital bir güvenlik incelemesiydi bu. Ve her seferinde son sınıfta olmayan birkaç öğrencinin gizlice partiye katılma başarısını kazanacağından emin olabildiniz.

Penny Young ve Alek Turner sınıfa girdi. Önce Penny girdi ve Penny hâlâ kusursuzdu. Bunu size defalarca söyleyebilirim ve her seferinde doğru söylemiş olurum. İnsanların ona bakışından ne kadar kusursuz olduğunu anlayabildiniz. Ya hiç çekinme-

den gözlerini dikerlerdi ya da kaçamak bakışlar atarlardı, önemli olan şu ki, herkes bakmak isterdi, çünkü o çok güzel görünüyordu. Alek'in girişi ise bambaşka bir olaydı. İçeri bütün dünyanın sahibiymiş gibi girdi ama bu onun suçu değildi. Ona sunulan şey buydu. Hani olur da bir imparatorluğun varisi olduğunu unutturuz diye hatırlatma ihtiyacı duymuş olacak ki üzerinde Grebe Oto Malzemeleri tişörtü vardı.

Penny'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Birbirilerine davranışlarında, beraber büyümüş iki insanın rahatlığı vardı. Hepimiz birlikte büyümüştük zaten ama dokuzuncu sınıfta, biri sanki bir anda onların üzerinde bir düğmeye bastı ve adına da aşk dedi.

"Duyuru yapılacak," dedi McClelland. "Herkes yerlerine."

Benim birkaç sıra önüme oturdular. O mesafeden bile Alek'in parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bana geçtiğimiz yılı hatırlatıyordu. Geçen yıl bir edebiyat dersi projesi için kafa kafaya vermiş ve birlikte *Romeo & Juliet* ile ilgili bir şeyler karalamıştık. Bayan Carter ikimizi eşleştirdiğinde bunun bir şaka olduğunu sanmıştım. Paul Grey'in kızı ve Helen Turner'ın oğlu. "*Soylulukta birbirine denk iki aile...*" Ama tabii Grey tarafında soyluluktan eser yoktu. Helen, Paul'u sarhoşken tamirhanedeki herkesin önünde ona amcık dediği için kovmuştu, zira kafanızda patronunuzun bir vajinası olduğu düşüncesi varken motorlu bir aracı tamir etmeye odaklanmak çok zor olurdu herhalde.

Alek onu izlediğimi fark etti. Arkasını döndü ve göz göze geldik. Orta parmağımı dudağımın üzerine, kırmızı ojemi kırmızı rujumun üzerine koydum. Olabilecek en üstü kapalı şekilde ona siktir olup gitmesini söyleme şeklimdi bu. Çünkü bütün dünya Alek'in hayranlarından oluşan bir kulüpken bunu açık açık söyleyecek kadar aptal değildim. Tekrar önüne döndü. Kolunu Penny'nin omzuna koydu, kulağına eğildi. Penny cilveli bir tavırla onu dirseğiyle dürttü.

Bazen Alek'le bir yürüyüşe çıktığımı hayal ediyordum. Onu okulun arkasına, ağaçların arasına götürdüğümü... O parlak,

keskin hatları pelteye dönene kadar, yok olana kadar kafatasının üzerinde tepindiğimi... Ona ait olan ve bana tanudık gelen her şeyi yok edene kadar.

Bugünlerde gittikçe abilerine benzemeye başlıyordu.

"İşe gitmeden önce beni Ambar'a götürebilir misin?"

Annem merdivenlerin önünde duruyordu, Todd hemen arkasıdaydı. İkisinin de üstü başı dağınıktı ve kıpkırmızıydılar. Ben gelmeden önce ne yaptıklarını düşünmek istemiyordum. Okul çantamı duvarın kenarına koydum ve oradaki duruşu hoşuma gitti. Bundan sonra okuldan her döndüğümde ilk iş olarak bunu yapacak olmam hoşuma gitti. Ev, alışkanlıklar olmadan yuvaya dönüşmezdi.

"Ne alacaksın?" diye sordu annem. Todd annemin yanından geçti ve mutfığa girdi. Buzdolabının kapısının açılırken ve kapanırken çıkardığı sesi dinledim.

"Bir tane sutyenim kaldı. Bisikletle giderdim ama o zaman akşam vardiyasına geç kalırım."

"Tabii. Dur ben çantamı alayım."

Mutfığa girdi, Todd'a durumu anlattı ve sonra dudaklarının birleştiği anda çıkardığı o kısacık sesi duydum. Elinde arabanın anahtarlarıyla geri döndü.

"Birlikte biraz vakit geçirmek güzel olacak değil mi?"

"Evet."

Ambar, Grebe'den Godwit'e doğru yirmi dakika uzaklıkta bir indirim mağazasıydı. Her şeyi ucuza bulabilirdiniz. Bu da demek oluyordu ki annem market alışverişi yaparken ben de kıyafet alışverişi yapabilirdim. Cehennem gibi sıcak olan New Yorker'ın içine girdik ve camları sonuna kadar açtık. Araba ilk denemede de, ikinci denemede de çalışmadı. Todd yanımıza gelip de arabayı çalıştırmanın bir püf noktası olduğunu söyleyene kadar onu çalıştırmayı başaramadık. Anahtarı hafifçe titreterek kontağı çevirdi. Bu bir püf noktasından çok şansa benziyordu. Motor kükreyerek çalıştı.

"Kasabadan çıkmadan önce deposunu doldurmanız gerekecek," dedi Todd. Biz evden ayrılırken o da arkamızdan el salladı. Bizi yolcu etmesi annemin hoşuna gidiyordu, bunu görebiliyordum.

"Benzin parasını ben öderim," dedim. "Benim için çıkıyorsunuz."

"Sen onu düşünme," dedi annem.

Benzinimizi Grebe Oto Malzemeleri'nden almamız gerekiyordu, çünkü kasabadaki tek benzin istasyonu oydu. Gina'nın Pizza Restoranı'nın hemen yanındaydı ve ilginç bir şekilde, benzin kokusuyla pizza kokusu birbirine karışınca rahatsız edici derecede güzel bir koku ortaya çıkıyordu. Annem arabayı self-servis pompasının önüne çekti ve kredi kartını bana uzattı.

"Sen doldurur musun? Ben Deckard's'dan içecek bir şeyler almak istiyorum. Sen bir şey içer misin?"

"Hayır."

İstasyonun hemen arkasındaki markete girdi. Ben benzin doldurmaya başladım ve annem geri dönmeden işimi bitirip arabada beklemeye koyuldum. Dakikalar geçmeye başladı. Markete baktığımda onu görebiliyordum. Daha marketin kapısındaydı ve Bay Conway'le konuşuyordu. Yani burada sonsuza dek bekleyecektim. Harika. Dan Conway, kasabanın en boşboğaz adamı. Eminim yeni hayat düzenimiz hakkında annemin ağzından laf almaya çalışıyor, bir sonraki adımın evlilik olup olmadığını sor-

guluyordu. Ama onun gözünde muhtemelen zaten ilk adım bu olmalıydı.

Parmaklarımla dizlerimin üzerinde ritim tuttum. Sonra yanumdaki self-servis pompasına müziği son ses açık, basları ortalığı titreten bir Cadillac Escalade EXT yanaştı. Direksiyonun başında Alek'i görünce midem kasıldı. Brock yan koltukta oturuyordu.

Okuldan sonra onları görünce hayatın çok adaletsiz olduğunu düşünürüm hep.

Brock elinde kendine ait olmayan bir kredi kartıyla arabadan indi. Alek mecbur kalmadıkça asla kendi benzinini kendi doldurmazdı. Alek, Brock'a yaptırabileceği hiçbir işi kendi yapmazdı. Başını koltuğa yasladı ve gözündeki Ray-Ban'ın camından dünyayı izledi. Birkaç saniye sonra öne doğru eğildi, parmağını ön cama sürdü ve sonra kaşlarını çatarak parmağını inceledi. Başını camdan çıkardı.

"Hey, elin değmişken ön camı da temizlesene," dedi Brock'a. Brock ona orta parmağını gösterdi. Alek istasyona şöyle bir baktı ve sonra Gina'nın Pizza Restoranı'nı gördü. "Aç mısın?"

Brock orta parmağını daha yukarı kaldırdı ama pompayı geri koyduktan hemen sonra pislik içindeki çekçeğe uzandı. Çünkü elbette öyle yapacaktı. Brock yeni evimizden bir sokak ötede oturuyordu. Evlerin çarpık çurpuk, kırık dişleri andırmadığı bir sokaktı burası ama yakından bakarsanız temellerinin çürüdüğünü görebilirdiniz. Brock, sadaka kavramına pek de yabancı olmayan bir ailenin beş çocuğundan en büyüğüydü. Alek onu lisenin popüler ekibine sokmuştu ve böyle bir borcu ödemek için hayatınız boyunca uğraşmanız gerekirdi. Alek de Brock'u tam olarak bu sebeple lisenin popüler ekibine sokmuştu.

Brock işini bitirdiğinde kredi kartını aldı ve Gina'nın Pizza Restoranı'na doğru yola koyuldu. Alek'in peşinden gelmediğini görünce durdu. "Orada mı bekleyeceksin?"

"Dışarısı çok sıcak birader..."

Brock ona şöyle bir baktı ama şansını fazla zorlamadı. Beni

görmeden restorana girdi ve nihayet derin bir nefes aldım. Annem içeriden bir an önce çıkmazsa, dönüşte bu kadar şanslı olmayabilirdim.

Deckard's'a tekrar baktım ve annem *hâlâ* Conway'le uğraşıyordu. Arabadan çabucak indim ve peşinden gittim. İçeride klima sonuna kadar açılmıştı ve soğuk hava beni ürpertti. Yanlarına gitmemle Conway'in boğuk sesinin susması bir oldu. Annem bana baktı. Elinde henüz ücretini ödemediği iki şişe kola vardı.

"O kadar uzun mu oyalandım?" diye sordu.

"Evet. Bir an önce çıkmazsak yetişemeyeceğim."

"Haklısın." Yüzündeki minnettar ifadeyi görünce keşke daha önce gelip onu kurtarsaydım diye düşündüm. Annem tekrar Conway'e doğru döndü. "Peki o zaman, kendine iyi bak Dan. Seninle konuşmak güzeldi."

"Seninle konuşmak da öyleydi Alice," dedi Conway. Bana bakıp gülümsedi. "Umarım beladan uzak duruyorsundur Romy."

Conway bunu herkese söylerdi ama asla samimi değildi. Çünkü eğer insanlar beladan uzak durursa onun konuşacak hiçbir şeyi kalmazdı. Yine de bu cümleyi bana söyleme şekli, diğer insanlara söyleme şeklinden farklıydı. Küçük kasabalarda böyle incelikleri fark edersiniz. Bunu şehirde öğrenemezsiniz. "*Merhaba*"nın ne zaman "*git başımdan*" demek olduğunu bilmek veya "*Zor bir gece mi geçirdin?*" sorusunun "*Yine sarhoş olduğunu biliyorum,*" anlamına geldiğini; "*Evet ben de seni görmek istiyorum ama son zamanlarda çok yoğunum,*" cümlesinin "*Asla, asla, asla,*" demek olduğunu anlamak gibi. Conway bana umarım beladan uzak duruyorsundur dediğinde aslında benim bir baş belası olduğumu kastedirdi.

Annem ödeme yaparken ben de arabaya döndüm. Yan koltuğa doğru yöneldiğimde kapının üzerindeki toz tabakasına bir şey yazıldığını gördüm.

AMCİK

Çünkü kancık dese en azından bana bir insan ya da hayvan ismi vermiş olurdu. Amcık bir canlı bile değildi, sadece bir boşluktu.

Arabanın üzerindeki harfler güneşin altında parlıyordu. Yavaşça Escalade'nin olduğu tarafa doğru döndüm. Alek başka yöne bakıyordu ama dudağında ufak bir tebessüm vardı.

Annemin arabaya doğru geldiğini fark ettim ve tırnaklarımla harfleri okunmayacak hale getirdim. Arabaya bindim ve ellerimi bacaklarıma silip üzerimi toz içinde bıraktım.

Annem yanımdaki lüks pikabın içinde Turner'ların oğlunu gördü mü bilmiyorum ama gördüyse bile bana söylemedi. Yola çıktığımızda nihayet rahat bir nefes aldım. Geride bıraktığımız tarlaları izlemeye koyuldum. Kuzeye doğru birkaç saat mesafede Godwit gibi bir yer, doğuda neredeyse burnumuzun ucunda ama bambaşka bir gezegenmiş kadar uzak gibi hissedilen Ibis varken buraya kim, neden yerleşirdi acaba?

Buradan başka her yerde, her şey daha güzeldi.

Ufukta Ambar göründü. İsmi aldığı şeye bile benzemeyen bir indirim mağazasıydı burası. AMBAR. Elektrik mavisini arka planın üzerine turuncu neon ışıklarla isminin yazıldığı büyük bir tabelası, bir de içinde neredeyse hiç boş yer olmayan bir otoparkı vardı, çünkü bu çevre oturan çoğu insan yaşamak için ihtiyaç duyduğu her şeyi buradan alırdı. Arabayı otoparka çektik ve annem içeri girmeden önce bir çeyreklik vererek turuncu bir market arabası aldı.

Her şey vardı burada. Yiyecekten sinemaya, kıyafete, güzel görünen ama hemen parçalanıp dökülen ucuz mobilyalara kadar. Mağazanın arka tarafında şekerler, oyuncaklar, en yakın bayram hangisiyse onunla ilgili süslemeler, şampuan, diş macunu, gargara suyu vardı. Market alışverişi yapılan kısım ayrıydı. Grebe'de iki tür insan vardır: kasabadan alışveriş yapanlar ve buradan alışveriş yapanlar.

Ben arka taraftaki sekiz dolarlık sutyen tezgâhını karıştırırken annem de hemen yanımdaydı. O kadar ucuz, o kadar sıra-

danlardı ki, onları bir yere asma zahmetinde bile bulunmamışlardı. İçinde sünger olan kumaş parçalarından ibaretlerdi. Ama ihtiyacım olan da buydu.

“Tamamdır,” dedim ve onları arabaya attım. Annemin sutyene bakışı beni utandırdı. Tina’nın sutyenime utanç verici demesi önemli değildi ama her ne kadar dile getirmese de annemin aynı şeyi düşünmesi bambaşka bir durumdu.

“Bu yeterli mi?” dedi annem.

“Anne.”

“Yani sana yeterli desteği sağlıyor mu diyorum? Biraz şey görünüyor...”

“Evet. Sağlıyor.”

Bana imalı bir bakış attı. “Biraz daha güzel bir şey alabilirsin. Ben her zaman güzel bir iç çamaşırı ve güzel bir pijamanın insanın kendine verebileceği en güzel hediye olduğuna inanırım. Güzel bir sutyen taktığımda hep kendimi harika hissedirim ve...”

“Kâbuslarıma konu bulduğun için sağ ol anne.”

Annem güldü ve sonra kenarları siyah dantelli, pembe sutyenlerin olduğu bir rafa yöneldi. Destekli sutyenler.

Sutyeni bana uzattı. “Dene şunu,” dedi.

“Hayır. Böyle iyi.”

“Bunun neyini beğenmedin peki?”

“Ben ihtiyacım olan şeyi aldım.”

Bakışlarım niyetimi belli etmiş olacak ki annem ısrarından vazgeçti ve sonra market alışverişine başladı. Kasada yalnızca genç erkekler vardı ve ne çeşit sutyen giydiğimi öğrenecek olmaları hiç hoşuma gitmiyordu. Anneme başımın ağrıdığını söyledim ve ona cüzdanımı vererek arabaya geçtim. Bazen keşke bir vücudum olmasaydı diye geçiriyordum içimden.

masanın başında, yaşlı bir adamın ne yemek istediğine karar vermesini bekliyordum, çünkü karar verememesine rağmen masanın başından ayrılmama izin vermiyordu, çünkü ben masanın başından ayrıldığım anda karar vereceğini, sonra da “bütün gece bana sesini duyurabilmek için çabalamak istemediğini,” söylüyordu. Onu ikna edemedim, bu yüzden gözlüğünü düzelterip tek tek menüdeki bütün seçenekleri parmağıyla takip ederek okumasını, arada bir benim fikrimi sorup sonra ne istediğine karar vermesini bekledim. “Yemek ulan bu sadece,” demek istiyordum. “Vücuduna yakıt alacaksın.” Hayatta kalman için illa tadı güzel olan bir şey yemen gerekmiyor.

Birkaç dakika sonra bana göz kırptı. Bundan beş dakika sonra artık iç çekerek sıkıldığımı belli etmeden duramadım. Sonra bana şimdiki gençlerin sabır nedir bilmediklerini, klimanın çok yetersiz olduğunu, zaten çok terlediğini söyleyip sipariş vermeden masadan kalktı. Tek derdim bu adam değildi. Tracey herkesi içeceklerin ücretsiz olduğunu söylemişti. Hemen sonrasında benim mola saatim geldi ve insanlar sanki onlara bilinçli olarak bir kötülük yapıyorumuz gibi söylenmeye başladı.

Holly birilerini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Annie'nin hafta sonu o partiye gitme planları yaptığına kulak misafiri olduğundan beri morali bozuktur. Tıpkı tahmin ettiği gibi... Haliyle Annie cezalıydı. Holly'nin oğlu Cuma gecesi ona göz kulak olacaktı ve anlattıklarına bakılırsa evde kimse birbiriyle konuşmuyordu ama Annie sık sık kapıları çarpıyordu.

"Neyse ki onu çok sevmek için ondan hazzetmeme gerek yok," dedi Holly.

Mutfakta Leon'la karşılaştım ve bana arabasında yirmi dakika birlikte vakit geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Evet dedim ve eski model Pontiac'ının arka koltuğunda klimayı son güçte çalıştırıp radyoyu kısık seste açarak bir deste iskambil kâğıdıyla gergin bir atmosferde vakit geçirmeye başladık. Arabayı satın aldığı anda torpido gözünde bulduğu eski bir iskambil destesiymiş bu. Onu sevmiş, çünkü üzerinde 50'li yıllardan kalma takvim güzelleri varmış. Bana bunu anlatırken utanmıştı. Ama ben desteyi elime alıp kızları gıptayla incelemeye başladım.

"Güzellermiş," dedim.

"Daha güzellerini gördüm," dedi.

Dinamo Hilesi denen bir kart kesme yöntemini bana öğretmeye çalıştı ama takip etmesi çok zordu, bu yüzden sadece izlemekle yetindim.

"Eğlenceli geceydi değil mi?" diye sordu.

"Gerçekten eğlendim," dedim.

Kollarım ve bacaklarım ürpermişti. Onu yakınımda, fazla yakınımda hissediyordum. Camdan dışarı baktım. Restoranı görebiliyordum. Restoranın içindeki tanıdık müşterileri görebiliyordum. Bisiklet parkını, bisikletimi görebiliyordum. Bir kamyoncu ve genç bir kız otoparkta yürüyordu. Birbirlerine sarılmışlardı. Adam kızın boynuna gömüldü ve kız başını çevirince bir anlığına göz göze geldik. Acaba bana bakınca ne görüyordu.

Acaba Leon bana bakınca ne görüyordu?

Benden hoşlandığına nasıl karar vermişti?

Kadın ve adam, adamın tırına bindi.

“Güzel insanlarla güzel bir yemek yemeye ne dersin?” diye sordu Leon. O kadar beklenmedik bir soruydu ki, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Gülümsedi. “O kadar mı kötüydü?” dedi.

“Neden sordun?”

İşkambil destesini ön koltuğa attı. “Bir partiye gidiyorum ve orada seninle daha güzel vakit geçirebileceğimizden eminim. Kız kardeşimin evinde, bu Cuma. Kız kardeşim Ibis’te yaşıyor. Ne dersin?”

“Cuma günü çalışmam gerekiyor. Biliyorsun.”

“Holly senin yerine bakar. Ya da diğer kızlardan biri...”

“Şey yapmam gerekiyor, ee...” Ne yapmam gerektiğini unuttuğum. Bana çıkma teklif ediyordu ve ben aynı anda birbirinden farklı binlerce duygu hissediyordum. Bunların hepsi kötü de değildi. Tırnaklarıma baktım. Ama. Ağzımdan çıkan tek cümle “Bilmiyorum,” oldu.

“Ama hayır demiyorsun.”

“Bir bakmam gerekiyor... Ben bir bakayım.”

Çünkü öğrenmem gereken bazı şeyler vardı ve ona soramıyordum. Bunları nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. Dile getirilebileceğini de sanmıyordum. Leon’un yüzünü incelemeye başladım. Burun kıvrımından dudaklarının kenarına, sert hatları olan çenesine baktım. Ona dokunmak, bunu yapabilecek kadar yakın olmak nasıl olurdu hayal etmeye çalıştım. Aslında bunu yapabilecek kadar yakınındaydım. Bacaklarımdan arasında hissettiğim şey yüzünden ondan biraz nefret ediyordum.

“Yüzümde bir şey mi var?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Sonra ona, “Kendini tarif etmeye çalışsan nasıl tarif edersin Leon?” diye sordum.

“Harikayım ben,” dedi.

“Ciddiyim.”

“Ah, kalbim,” dedi elini göğsüne koyarak. “Ne dememi istiyorsun?”

“Sana bunu söylersem bu kendi cevabın olmaz.”

“Söylememin ne kıymeti var bilmiyorum ama bence harikayım.”

Hiçbir kıymeti yoktu. Tekrar pencereden dışarıya baktım ve o tırın içinde neler olduğunu öğrenmek istedim. O kız ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Onun için her şey çok kolay gibiydi. Korkuyor gibi görünmüyordu.

“Şöyle yapalım, içeri girdiğimizde ben telefonumu alacağım. Birbirimizin numaralarını alırız. Yarın gelmek istersen beni ararsın. Ben seni alırım. Gelemezsen de önemli değil.”

Bana doğru uzandı ve elini elimin üzerine koydu. Bu tatlı hareketle irkildim. Ama bir şeyin tatlı olması, bütün tatlılığını kaybedene kadar üzerinize yüklenmesine engel değildi. Eğer başlangıç her seferinde böyle oluyorsa, devamının nasıl geleceğini nereden anlayabilirdiniz ki?

koşarken hiçbir şeyi düşünmek zorunda kalmıyordum.

Leon'u ya da iç çamaşırlarımı, Todd'u veya Penny'yi, Alek'i veya Brock'u. Ama sonra Brock bana yetişti. Arkama bir göz attım. Diğer herkes ufukta birer noktacık gibi görünüyordu. Ben de onlardan biri olmak istiyordum. Onların benim gibi dertleri yoktu. Peşlerinde onları kovalayan kimse yoktu. Çünkü benim burada yaşadığım şeyin adı buydu. Kovalanmak. Brock o kaslı vücuduyla bana sesleniyordu. Vücudu o kadar yakınımdaydı ki... O yaklaştıkça ben yoruluyordum. Nefes alış verişi o kadar yüksek sesliydi ki kendi kalbimin atışını duyamıyordum. Kolları havayı kamçılıyordu. Bana aramızdaki mesafenin hiçbir şey olduğunu, sadece şimdilik önde olmama izin verdiğini söylüyordu. Önünde kalabilmeyi güçlükle başarıyordum. Ben hızlıydım ama onun bacakları benimkilerden daha uzundu.

"Sana fazla mı yaklaştım Romy?" dedi nefes nefese. "İrzıma geçiyorlar diye bağırmayasın?"

Oksijen boğazımı yakıyor, ciğerlerim veryansın ediyordu ama yavaşlayamazdım. Bedenimin, onun bedenine bir mesaj vermesi gerekiyordu. Ondan kaçmayı her zaman başarabileceğimi,

bir an önce pes edip kendine daha zayıf birini bulması gerektiğini anlatması gerekiyordu.

Kendimi biraz daha zorladım. Tek yapmam gereken yarım adım önünde devam etmektir. Bu kadarı yeterliydi. Tişörtümün sırtı ter içinde kalmıştı. Göğüslerimin altında ter havuzları oluşmaya başlamıştı. Geri düştüm. Tam yanına tekrar yaklaşmışım ki ayağını önüme koydu ve bileğini bileğime taktı. Zihnimde hızla kelimeler uçuşmaya başladı.

Çelmedizlerimdişlerimvedudaklarımıyerevuracak yer sanki ayaklarımın altından koşarak kaçıyor. Koşması gereken bendim.

Pist dizlerime doğru kanıyor, dizlerim de piste kanla karşılık veriyordu. Yüzüm yere yapışıyor, dudaklarımı dişlerime geçiriyordu. Kendi kanımın metalik, tuzlu tadını alıyordum. Nefesim kesilmişti. Acının... Acının hayatımdaki rengi, sesi yok edişine ve kendisi dışında her şeyi susturmasına seyirci kaldım. Sonra biri beni apar topar sırt üstü döndürdü ve Koç Prewitt'in yüzünü birkaç santimetre uzağımda gördüm. Ciğerlerimi tekrar havayla doldurdum ve Koç Prewitt'in sorularını dinledim. Hiç değişmezdi.

"Bir şeyler yedin mi Grey? Bir şeyler yedin mi bugün? Su içtin mi?"

"O yüzden değil," dedim güçlkle.

"Neden o zaman?"

Ağzımı koluma sildim ve cildimde ince, kırmızı bir leke bıraktım. Bir sonraki cümlem kesik kesik patlamalar halinde, nefes nefese ve acı içinde çıktı.

"Bana-çelme-taktı," dedim duraksayıp öksürerek. "Bilerek-yaptı."

Koç Prewitt, Brock'a doğru döndü. "Bu doğru mu Garrett?"

"Asla öyle bir şey yapmadım," dedi Brock. Ama inandırıcı değildi. Tıpkı benim gibi nefes nefeseydi.

"Beni kovalıyordu," dedim.

“Burası koşu pisti Grey. Arkamızdaki herkes de seni mi kovalıyordu?” dedi Brock. Birkaç kişi gülüştü. Brock başını iki yana sallayarak sırttı. “Kızın ayakları bir anda yerden kesildi. Ne biçim iş...”

“Eğer sen o kadar yakınımda koşmasaydın...”

“Yeter,” dedi Prewitt. Güçlükle yerimde doğrudum ama Koç Prewitt omzuma elini koyup beni durdurdu. Hasar tespiti yapmaya çalışlıyordu. “Dudağını ısırımışın. Dizlerin perişan olmuş. Ama yaşarsın.” Ellerimi tuttu ve çevirdi. Avuçlarım nasıl olduysa hiç yara almamıştı. Hemşirenin odasına git de yaralarını güzelce temizlesin.”

Beni ayağa kaldırdı. Yeni açılmış yaralarımдан kanlar akıyordu. Dikkatlice birkaç adım attım ama bileklerimin buna itirazı vardı. Bacaklarım kilitlendi. Prewitt durumun farkına varmıştı.

“Numara yapıyor,” diye söylendi Tina.

“Evet, bu kan da sahte hatta geri zek lı...”

“Yeter dedim,” dedi Prewitt bir hışımla. “Young. Kızı hemşirenin odasına götür.”

Penny bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri gittim.

“İhtiyacım yok,” dedim. “Ona ihtiyacım yok.”

“İyi değilsin. Seni içeri götürecek.”

“Hayır,” dedim. Ama hayır  l  bir kelimeydi. “Ben kendim giderim.”

“Burada işler böyle yürümüyor,” dedi Prewitt gözlerini kısarak. Gözlerinin etrafındaki tüm çizgiler birleşti. “Ve bunu sen de biliyorsun.”

Dilimin ucuna bir *hayır* daha geldi ama Prewitt sanki bunu söylemem için bana meydan okurcasına baklıyordu. Yorgundum. Kalabalığı elimle yardım ve topallayarak ilerlemeye başladım. Penny bana yetişmek için koşar adım yürümek zorunda kaldı. Sonra benimle aynı hizaya geldi. Hatta geriye d şmemem için yavaş yürüyor bile olabilirdi ve bu beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar sinirlendirmişti. Konuşabilseydim ona ondan nefret ettiğimi söylerdim. “*Senden nefret ediyorum,*” dedim

içimden. Keşke duysaydı. Bunun sonsuza kadar böyle olacağını bilmeliydi.

Okul binasına ulaştık. Merdivenlerden çıkmaya başladık. Hareket ettikçe yaralarım acıyordu. Tanrım, çok acıyordu. Bacaklarımın rengi tırnaklarımdaki ojeyle, dudaklarımdaki rujla aynı olmuştu. Kanım yere damlıyordu. Sonra koridordaki yol ayrımına vardık. Penny sola doğru gitti ve ben sağa doğru ilerledim.

“Hemşirenin odasına gitmen gerekiyor,” dedi ama ben ondan uzaklaşmaya devam ettim. “Yaralarının temizlenmesi gerekiyor.” Bir iki saniye sessizlik oldu. “Brock sana çelme mi taktı?”

Geri döndüm ve ona doğru yürümeye başladım ki bütün ihtişamımla karşısına dikileyim.

“Sence Penny?”

Duş bölümüne girdim ve suyu açtım. Suyun kanımı benden çalıp götürürken yavaş yavaş pembeye dönüşünü izledim. Parçalanmış cildimi artık daha net görüyordum. Gerçekten de hemşirenin odasına gitmemi gerektirecek kadar kötü görünüyordu. Duştan çıktım ve şortuma kan bulaştırmamaya dikkat ederek onu çıkardım.

Gömleğimi giyiyordum ki uzaklardan kızların belli belirsiz seslerini duydum. Kapı bir süre sonra açıldı. Grubun başında Tina vardı. Beni gördüğünde gözlerinde kimsenin karşılaşmak istemeyeceği bir bakış vardı.

“Brock sana *çelme* mi taktı?” Diğer kızlar sessizce soyunmaya başladılar. Çünkü anlatmaya değer bir olaya şahit olurken herkes hep sessiz kalırdı. “Tanrım, senin iftira atmadığın bir erkek kaldı mı?”

İşin tuhaf tarafı, ben eskiden Tina’yı severdim. Onun o kimseyi takmayan tavrına gıptayla bakardım. Bu tavrını göğüslerini kışkandığımdan daha çok kıskanırdım. Ona uzun süre hayrandım, çünkü her şeyi aşmış görünüyordu. Ama aşmamıştı. İlgi odağı olacağı anı dört gözle bekliyordu. Elinden geldiğince yerimi almaya çalışmıştı. Penny’nin en yakın arkadaşı değildi ama Penny bir kıza ihtiyaç duyduğunda onu arardı. Bazen Alek’in

benim gibi bir felaketten sonra onu Penny'ye kendi elleriyle arkadaş olarak seçtiğini düşünüyordum. Tina'nın babası Grebe Golf Klübü'nün sahibiydi ve Şerif Turner'ın boş zamanlarında yapmayı en çok sevdiği aktivite golf oynamaktı.

"Gerçekten soruyorum, bu kız neden hâlâ burada?" dedi Tina Penny'ye dönerek. "Yalan söyleyen bu kız değil mi? Yalan söyleyen *bu kız* ama gönderdikleri kişi Kellan..." Bedenimde alarm zilleri çalmaya başladı. Sanki bedenim bana ait değildi. Tenim beni boğuyordu adeta. "Adalet bunun neresinde?" dedi Tina. Sonra azgın, âşık bir kız sesi taklidi yaparak. "*Kellan'ı istiyorum. Onun hayalini kuruyorum,*" dedi.

Tina'yı öldürmek istiyordum.

Çünkü ergenlik çağındaki kızlar dualarını Tanrı'ya iletmezler. Birbirlerine anlatırlar. Ellerini bir klavyenin üzerine koyar ve içlerinden geçenleri boşaltırlar. Aptal kızlar, kalplerini başka kızlara açar. "*Penny, onu istiyorum. Onun hayalini kuruyorum.*" Birilerinin dualarımı duymasını istemiştım ve sağ olsun Penny de ona gönderdiğim lanet olası e-postayı bütün okula ileterek bunu sağlamıştı.

"Tina," dedi Penny. Bunu öyle bir ses tonuyla söyledi ki, odadaki herkes suspus oldu. Sesinde azarlayıcı bir hava vardı, sanki ses tonuyla beni koruyor gibiydi.

Ama bu doğru olamazdı.

"Ne var?" dedi Tina. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı; sesinden öyle anlaşıyordu.

"Konuşmayı bırak da şu saçıma takılan kolyemi çıkar."

Üzüldüğümü hissedince anladım ki gerçekten beni savunmasını istemiştım. Ve sonra hâlâ bir parçam bunu istediği için kendimden utandım.

"O kolyeyi koşmaya başlamadan önce çıkarman gerekiyor..."

"Evet, unuttum, ne olmuş? Gel yardım et."

Yaralı bacaklarımın yardımıyla yürüyerek soyunma odasından çıktım. Bacaklarım yine kanamaya başlamıştı. Kafamda bir isim vardı ve onu kafamdan atmak istiyordum. Birtakım harfle-

rin bir araya geldiğinde insana yapabildikleri çok ilginçti. Resmen kalbinizi çepeçevre sarıp onu cendereye alabiliyorlardı.

Hemşire DeWitt dizlerime şöyle bir baktı ~~ve bana da~~ herkese söylediği şeyi söyledi. "Artık kendi başımın ~~çaresine bakabileceğim~~ kadar büyüdün." Ben de söylediğini yaptım. Bir köşeye ~~otur~~ oturdum ve yaralarımı kurcaladım. Tırnaklarım biraz daha kırmızıya boyandı. Sonra her yerime yara bandı ~~yaptı~~ yapıştırdım.

İşim bittiğinde telefonumu elime aldım. Leon mesaj ~~almıştı~~ almıştı. Kız kardeşinin evine gelip gelemeyeceğimi ~~öpmişti~~ öpmişti. Bir an ona mesaj atıp kanayan yerlerimden bahsetmeyi düşündüm. Belki kanayan yerlerimden bahsedersen o da benden hoşlanan yerlerini biraz olsun unutturdu. Ama yapmadım. Bunun yerine ona **zahmet vermek istemem** yazdım. Bu çok resmi bir cevaptı ama başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir dakika sonra cevap verdi.

Seni arayabilir miyim?

Tabii.

Parmağımı telefonun kenarında gezdirmeye başladım. Ve telefon titremeye başladı. O anda pişman oldum. DeWitt'e bir bakış attım. Umurunda değildi. Kuralları delmiyordum. Ama keşke deliyor olsaydım, belki beni durdururdu. Telefonu kulağıma götürdüm. "Selam."

"Kız kardeşim Caro'ya sürekli olarak restorandaki bir kızdan hoşlandığımı ve kızın da benden hoşlandığından şüphelendiğimi anlatıp duruyorum." Olduğum yerde büzüldüm, kambur oldum. DeWitt bana bakarsa Leon'un sesinin bana neler yaptığını görmesini istemiyordum. "Bana inanmıyor."

"Bu inanması zor bir şey mi?" Sesim hislerime göre daha soğukkanlıydı.

"Evet. Bu yüzden gelmesen bile söyle... Sen de benden hoşlanıyorsun değil mi?" Duraksadı. "Çünkü bunu duyunca en azından kafamda bu bilgiyle oraya gideceğim."

"Olabilir," dedim ve neredeyse telefonun öbür ucunda gülmüşediğini duyabiliyordum.

“Eğer gelecek olsaydın bil ki sana sormadan önce kız kardeşime sormuştum, onun için sorun değildi. Zahmet vermiş olmazdın. Memnuniyet vermiş olurdun. Bu bir parti... Eğlenirdik.”

Gözlerimi kapattım ve gözümün önüne uzun bir yolun sonunda sessizce bekleyen, her bir penceresinden altın rengi ışıklar saçılan, camlarının ardından hafif bir müzik sesi duyulan bir ev geldi. Evin önüne bir pikap kamyonet park edilmişti ve hayalimde o kadar canlı ve o kadar çirkindi ki, kimle konuştuğumu unutuverdim. Acaba Leon kimle konuştuğunu sanıyordu?

“Ne dersin?” diye sordu Leon.

Gözlerimi açtım. Leon’un kim olduğunu bana farklı bir dilde göstermesi gerekiyordu. Çünkü eğer güvenilir bir insansa bunu öğrenmenin tek yolu vardı ve bu yol konuşmaktan geçmiyordu.

pembe, siyah dantelli destekli sutyenimi yatağımın üzerinde buldum. Sanki zaten orada olması gerekiyormuş gibi, bu manzaranın doğal bir parçasıymış gibi duruyordu. Onu elime aldım. Annem. Benim için iyi bir şey yaptığını sanıyordu. İyi niyet ve sevgi işte tam olarak böyle görünüyordu, pembe ve siyah.

Dolgu maddesine dokundum. Çok güzel ve çok yumuşaktı. Sutyenin etiketini kopardım ve kopçasını açtım. Burada denemekten bir zarar gelmezdi. Yalnızken. Gömleğimi ve giydiğim sutyeni çıkarıp yere attım. Çalışma masamın başındaki aynaya sırtımı döndüm ve kollarımı askılardan geçirmeye başladım. Ama biraz ayarlama yapmak gerekiyordu. Bir süre askılarla cebelleştim, neredeyse manikürümü mahvediyordum. Göğüs kısmını ayarladım, sutyenin içinde küçücük kalan göğüslerime dokundum. Kopçayı bağladım. Biraz dardı.

Aynaya doğru döndüm.

Kalbim tuhaf bir şekilde gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Sanki yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibiydi ama bu yaptığım yasak değildi. Yan döndüm ve profilden görüntümü daha fazla beğendim. Sutyen beni çok güzel sarmıştı.

Dümdüz, kıvrımsız bir kız olmaya o kadar alışmışım ki. Ama sutyen göğüslerimi hem kaldırıyor, hem de birbirine yaklaştıracak aralarında dekolteyi andıran bir kıvrım oluşturunuyordu. Güzel görünüyordu.

Ama bunu takamazdım.

Eğer bir şeyler olursa üzerimde bunun olmasını istemiyordum.

Pembe sutyeni bir kenara koydum ve yerdekini alıp taktım. Bir etek giydim, sonra vazgeçip kargo pantolon giydim. Uzun kollu bir gömlek denedim ve terlemeye başladım. Gömleği tek omzu açık bir bluzla, kargo pantolonu da şortla değiştirdim. Dikkatli davranırsam tırnaklarım birkaç gün idare ederdi. Ruju mu tekrar sürdüm ve artık hazırdım.

Merdivene oturdum ve kirli havayı soludum. Gördüğüm her şey, boş midemi altüst ediyordu. Annem işteydi –gün aşırı bir ofis binasını temizliyordu– ve Todd da ev taşıma sırasında kalan yemek artıklarını koymak için saklama kabı almaya gitmişti. İki si de benim restoranda olacağını sanıyordu, çünkü onlara gerçeği söylememiştim. Bir çocukla randevuya çıkmak ve ben. Bunu duyduklarında yüzlerinin alacağı şekli görmek istemiyordum. Çünkü bana nasıl bakarlarsa baksınlar hoşuma gitmeyecekti.

Kendisini görmeden Leon'un Pontiac'ının boğuk gürültüsünü duydum. Sokağın köşesinden döndü ve ağır ağır yaklaştı. Sonunda kaldırımın kenarına yanaşıp durdu. Motoru durdurdu ve arabadan indi. Üzerinde lacivert bir kot pantolon ve gri bir V-yaka tişört vardı. Tişörtü vücudunu çok güzel sarıyordu. Eller i ceplerindeydi ve bu beni memnun etmişti. Çünkü eller i dikkatimi dağıtıyordu. Onlarla yapabileceği şeyleri düşününce...

"Seninkiler içeride mi?" diye sordu eve bakarak.

Ayağa kalktım. "Onlarla tanışmak mı istiyorsun?" dedim.

"Belki iyi bir ilk izlenim bırakırım diyorum."

"Burada değiller."

"Kötü oldu." Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü ve kaşlarını çatı. Bacaklarımın yara içinde olduğunu hatırladım. Onları açık

havada iyileştirmeye çalışıyordum. Yaralarım baştan aşağı kabuk bağlamıştı. “Ne oldu?” diye sordu Leon.

“Beden eğitiminde pistle öpüştüm. Önemli bir şey değil.”

“Canın yanmış gibi görünüyor. İyi bir koşucu musun?”

“Suratımın üzerine düşmediğim zamanlarda evet.”

“Peki o zaman,” dedi ve gülümsedi. “Gitmeye hazır mısın?”

Değildim. Başımla onu onayladım ve peşinden gidip arabaya bindim. Klima açık, radyo kapalıydı. Grebe’den ayrılmak üzere yola koyulurken koltuğa iyice gömüldüm. Kimsenin beni Leon’la görmesini istemiyordum. Onun kimsenin aklında bir soru işareti yaratmasını istemiyordum.

“Sizinkiler nerede?” diye sordu Leon.

“Annem temizlik işi yapıyor ve erkek arkadaşı Todd da dışarıda.”

“Erkek arkadaşı mı? Annenle baban boşandı mı?”

“Sanırım.”

“Sanırım mı?”

“Babam öylece çıkıp gitti. İmza atmaya zaman bulduğunu sanmıyorum.”

“Ah, çok üzüldüm.”

“Üzülme. Ben üzülüyorum.”

Ortamdaki gerginlik bir süre devam etti ve sonra Leon bana ailesinin Godwit’te yaşadığından bahsetti. Leon doğduğunda yaşları oldukça ileriymiş. Annesi orada konuk profesörmüş, babası da diş hekimiymiş. Heron Sokağı’nda bodrum katı bir dairede yaşıyormuş ve ev sahibi her pazar torunlarına bakan yaşlı bir kadıymış. Onlara kurabiye yapıyormuş ve her seferinde Leon’a da bir düzine ayırıyormuş. Kadına tatlıyla pek arası olmadığını bir türlü itiraf edememiş.

Kız kardeşi Caroline ondan on iki yaş büyükmüş ve tıpkı babaları gibi diş hekimiymiş. Caroline ve eczacılık yapan eşi Adam ilk çocuklarının doğumunu bekliyorlarmış. Leon’un kira vermeden yanlarına taşınmasını istiyorlarmış. Ondan sadece ablası çalışma hayatına döndüğünde bebeğe bakmasını istemişler.

Böylece parasını boşa harcamaktansa hayatının geri kalanında ne yapmak istiyorsa onu yapması için para biriktirebileceğini söylemişler. Acaba ailesi benim ailem hakkında ne düşünür diye düşüncelere daldım. Annemin başından başarısız bir evlilik geçmişti ve erkek arkadaşı da çalışamayacak durumdaydı. Ve ben. Ben neydim ki? Diş hekimleri, eczacılar, profesörler... Şortumdan sarkan iplikle oynamaya ve dizlerime bakmaya başladım. Onları neden kapatmamıştım ki?

“Kabul edecek misin?” diye sordum.

“Emin değilim. Bebeklerle pek aram yoktur. Bütün gün bir bebeğe bakıcılık yapıp akşam da restorana gitmekten daha az heyecan verici bir hayat düşünemiyorum. Aşırı yoğun sosyal hayatımdan feragat etmek zorunda kalabilirim.” Bu espri beni biraz güldürdü. Leon gülümsedi. “Ama iyilik yapan iyilik bulur.”

Uyanış Gölü’ne giden yol Leon’un bulunduğu taraftaydı. Kısa bir süre sonra *GREBE’DEN ÇIKIYORSUNUZ* tabelasının yanından geçtik ve nihayet gömüldüğüm koltukta doğruldum. Evlerin yerini yavaş yavaş tarlalarını almasını izlemeye başladım.

“Ne için para biriktiriyorsun?”

Leon omuz silkti. “Bilmiyorum. Bildiğim tek şey her şeyin bir bedeli olduğu.”

Doğru söze ne denirdi.

aralarında büyük boşluklar olan, hem mütevazı görünmeye çalışıp hem de duvarlarından zenginlik akan evlerin olduğu bir yola girdik. Bir iki çocuğun üniversite eğitimini karşılayacak kadar para vardı burada. Çiçek tarhlarının hiçbirisi solmamıştı, çimenler yemyeşildi ama hava durumunda bir farklılık yoktu; her zaman olduğu gibi sıcaktı.

Yolun sonundaki eve doğru ilerledik. Kesilip ev yapılmayı bekleyen ağaçların arasındaydı. Kulağıma müzik sesi geliyor, kalbim müziğin ritmine ayak uyduruyordu. Leon yavaşladı ve *çok daha* güzel görünen iki arabanın arasına park etti. Avuçlarım ter içinde kalmıştı. Ellerimi bacaklarıma sürerek kuruladım.

“Gerilmene gerek yok,” dedi Leon.

“Gerilmedim.”

Gülümsedi ve arabadan indi. Derin bir nefes aldım ve ben de indim. Bir anda kapımın yanında belirdi ve beni evin arka bahçesine doğru götürmeye başladı. Öyle ki, elimi tutmasına tepki vermeme bile fırsat kalmamıştı.

Daha önce bu kadar güzel bir etkinliğe davet edildiğimi hatırlamıyordum. Belki Grebe Oto Malzemeleri’nin çalışanlar ve

aileleri için düzenlediği piknikler hariç. Çok güzel dekore edilmiş ve birbiriyle birleştirilmiş masalardan oluşan uzun bir masadan yemek seçebiliyordunuz. Burası çok canlıydı. Küçük, şık bir aile toplantısıydı. Herkes yetişkindi. Sosyal anlamda benden çok daha becerikli görünen bu kalabalığın arasında bir anda yaşımın ne kadar küçük olduğunun farkına vardım.

Leon beni bahçenin arka tarafında bulunan harika çardağa götürdü. Orada uzun boylu, acı verici derecede hamile gibi görünen bir kadın bekliyordu. Caroline. "*Kısaca Caro,*" dedi Leon. Üzerinde turkuaz renkte, çok şık bir hamile elbisesi vardı ve onu tamamlayan, erik rengi bir ruj sürmüştü. Siyah, kısa saçları vardı ve ellerini belli belirsiz bir korumacı tavırla karnına koymuştu. İnsanlara gülümsüyordu ama ayaklarının üzerinde bir o yana, bir bu yana sallanmasından anladığım kadarıyla muhtemelen oturmak istiyordu. Restoranda kızlar ayakları ağrıdığına hep böyle yapardı. Bunu ben de yapardım. Leon'u gördüğü anda Caroline'in gözleri parladı ve benim de kalbim sıkıştı. En son hangi kız beni gördüğünde gözleri parlamıştı hatırlamıyordum. Belki de hatırlıyordum. Sadece bunu özlediğimi o ana kadar fark etmemiştim.

"Selam," dedi Caro.

"Selam," dedi Leon ve ona sarıldı. En azından denedi.

"Aman Tanrım, Caro. Kollarımı sırtında birleştiremeyeceğim neredeyse."

"Kadınlara kendilerini nasıl iyi hissettireceğini gerçekten çok iyi biliyorsun," dedi Caro. Sarılmaları bittikten sonra bana döndü ve o bir saniye kadar süren inceleme süreci beni çok gerdi. Göstermek istediğimden daha fazlasını görmesinden korkuyordum. Ama gülümsedi. Demek ki görmüş olamazdı. "Romy. Leon bana senden bahsetmişti."

İsmim onun ağzında kulağa o kadar... O kadar hoş geliyordu ki aklımdan geçen bir sonraki düşünce "*Benimle arkadaş olmanı istiyorum.*" oldu. Ondan bir sonraki de "*Zavallıyım ben.*"

"Burası harika bir yermiş," dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi. Çardağın diğer ucuna yürüdü ve arkasındaki küçük içki masasının üzerinden iki bira kaptı, biri Leon için, diğeri benim için. Kendimi diğer herkes gibi bir yetişkin hissettim, bu da Caroline’i daha çok sevmeme sebep oldu. Ben şişenin kapağını açarken Caroline’in yüzünde ufak da olsa özlem kokan bir ifade oluştu. “Afiyet olsun,” dedi. “Bana afiyet olamıyor çünkü.” Sonra bacaklarıma baktı. Tanrım, tıpkı erkek kardeşine benziyordu. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. “Ne oldu?” diye sordu.

“Kendi ayağıma takılıp düştüm.”

“Okulda, koşu pistinde... Romy bir koşucu,” dedi Leon. “Görünüşe bakılırsa hızlı bir koşucu...”

“Bu harika,” dedi Caro. Karnını işaret ederek, “Ben koşmayı bırak yürümenin bile nasıl bir şey olduğunu çoktan unuttum. Artık tek yaptığım paytak paytak dolanmak.”

Biradan bir yudum aldım. “Şey için tebrik ederim...” dedim başımla karnını işaret ederek, çünkü birini sadece çocuk sahibi olacağı için tebrik etmek tuhaf geldi. İnsanlar insan olduklarından beridir bunu yapıyordu zaten. “Tebrik ederim.”

“Teşekkürler. Hey, sen bakıcılık yapar mısın? Leon yapmıyor çünkü.”

Leon gözlerini devirdi. “Bu gece bana bu konuda yüklenme.”

“Kız mı erkek mi?” diye sordum.

“Parazit,” dedi. Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. “Gerçek bu! İliğimi kemiğimi sömürüyor. Hayatımda hiç bu kadar yorğun ve hasta olmamıştım. Hamileliğin her saniyesinden nefret ettim.”

“Şimdi tek yaptığın şikâyet etmek ama doğduğu andan itibaren o çocuğa âşık olacaksın. Çünkü hormonların seni buna zorlayacak,” dedi Leon.

“Kesinlikle öyle olacak. Ama yine de hamileliğe duyduğum nefret geçmeyecek.”

Yemek başladıktan sonra Caroline Leon’a keyfinin yerinde olup olmadığını sordu ve bu soru dikkatimi dağıttı. Her şey dik-

katilini dağıtıyordu. Aklımda tek bir şey vardı: İnsanlar bana bakıyordu ve birkaç saniye sonra artık bakmıyorlardı. Gözleri bana takılıyor ve sonra başka bir şeyle ilgilenmeye devam ediyorlardı. Resmen beni sorgusuz sualsiz kabul etmişlerdi. Buranın bir parçası gibi olmuşum. Bu çok güzel bir histi ve bu hisse açtım. Ama açlığımı doyurmadan kendimi durdurdum. Eve döndüğümde bu hissi kaybedecektim. En iyisi aç kalmaktı.

“Eee, ikiniz birlikte misiniz?” diye sordu Caro ve hangimizin daha fazla utandığından emin değildim. Leon mu, yoksa ben mi? Ama emin olmamamın sebebi kendi yüzümü göremememdi. Biramı üç yudumda bitirdim. “Ama *burada* birliktesiniz,” dedi.

“Romy’ye sıradan bir cuma günümün nasıl geçtiğini göstermek istedim,” dedi Leon.

“O zaman neden kendi evinde dışarıdan yemek sipariş edip video oyunları oynamadın?”

Leon kolunu omzuma attı. Bunu yaptıktan hemen sonra aklımdan bir soru geçtiğini hissettim. “*Bunu yapmamda bir sorun var mı acaba?*” Bence vardı. Yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmeden ona nasıl sokulabileceğimi bilmiyordum.

“O söylediğin ikinci buluşmada yapılır Caro. Bunu herkes bilir.”

“İkinci buluşma olacağından eminsin yani?” diye sordu Caro. Aslında bu espriyi benim yapmam gerekirdi ama ben hâlâ ortama uyum sağlamak için çabalıyordum. Ve sonra gerçekten benim bir şey söylememi beklediklerini fark ettim. Sessizlik çok gergindi. Dışarıdan bakan biri daha önce hiç insanlarla vakit geçirmediğimi ya da konuşmayı bilmeyen biri olduğumu sanırdı. Beynimden binlerce düşünce geçiyordu, çünkü vereceğim cevabın mükemmel olmasını istiyordum. Onlar gibi kasılmadan, gerilmeden konuşabilmek istiyordum.

“Öyle görünüyor,” dedim.

Leon gülümsedi. Beni biraz daha yakınına doğru çekti ve içim ürperdi. Ve Leon’un bunu hissettiğini de hissettim ama bunun hoşuna gidip gitmediğini anlayamıyordum.

"Hey, Leon! Leon!" Ve bir anda, daha ben kolunun ağırlığını yeni hissetmeye başlamışken Leon kolunu omzumdan çekti. Yerinde doğruldu, gözleri ona seslenen kişiyi arıyordu. Seslenen kişi Leon kadar zayıf ve onun kadar uzun boylu bir adamdı. Üzerindeki gömlek Caro'nun rujuyla aynı renkteydi. Muhtemelen kocasıydı. "Şu kullandığın külüstür var ya..."

"Arabama hakaret edersen son cümle ni kurmuş olursun Adam," dedi Leon. Bana baktı ve "Eniştem. Gerçekten tam bir..."

"Kibar ol," diye sözünü kesti Caro.

"Arabamı ne kadar sevdiğimi biliyor."

"Farları gayet güzel görünüyor," dedi Adam. Her ne kadar o uzaklıktan Caro'nun ve Leon'un söylediklerini duyması imkânsız olsa da bakışlarından neden bahsettiklerini bildiği anlaşıyordu. "Farlarını o yüzden mi açık bıraktın?"

Leon gözlerini kapattı.

"Gerçekten boktan bir araba Leon," dedi Caro.

"Et tu, Brute?" Leon utangaç bir tavırla gülümseyerek bana birasını uzattı. "Ben hemen dönerim."

"Ben burada bekliyorum," dedim ve Leon beni kız kardeşiyle baş başa bırakıp gitti. Birkaç kişi yanımızdan geçip kendilerine içki aldı ve Caro'ya selam verdiler.

"Merak ediyorsan Adam ve Leon çok iyi anlaşır," dedi Caro bir dakika sonra. "Hatta bazen Leon'un arası benden çok onunla iyidir."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Çürük bir diş sayesinde," dedi ve ağzımı açmadan gülümsedim. Bir an dişlerimin olması gerekenden çok daha çarpık olduğunun farkına varmışım. "Çürük diş onunkiydi tabii. Benim dişlerim harikadır. Her neyse, arkadaş olduk, sonra birbirimizin en yakın dostu olduk, sonra o bana âşık oldu ve bu konuda onu suçlayamam. Bir süre sonra ben de ona yetiştim."

"Çok şirin."

* "Et tu Brute?": Lat. "Sen de mi Brütüs?" İddiaya göre Jül Sezar'ın ölmeden önceki son sözleri. -çn.

"Bence de öyle," dedi ve elimden boş şişeyi aldı. "Demek Swan's Restoran'da çalışıyorsun. Orayı seviyor musun?"

"Fena değil."

"Üniversite için para mı biriktiriyorsun, yoksa..."

"Hayır. O konuda..." Muhtemelen yeni tanıştığın birine üniversiteye gitmek gibi bir hayalinin olmadığını söylemek fazlaydı. "Üniversite pek bana göre değil."

"Leon da öyle düşünüyordu. Bu beni deli ederdi ama o bu konuda biraz gözümü açmayı başardı," dedi. "Ve şu anda çok mutlu."

"Önemli olan bu değil mi?"

Caro başını kaldırdı ve beni incelemeye başladı. Gözlerinde hâlâ sıcak bir bakış vardı ama bulması mümkün olmayan bir şey arıyordu sanki. Daha fazlasını. Biradan büyük bir yudum aldım ve sonra elimdeki Leon'un birası olduğunu hatırladım. Leon çoktan geri dönmüş olmalıydı. Biranın etiketiyle oynamaya başladım ve konuşacak konu bulmaya çalıştım.

"Kız mı, erkek mi bekliyorsunuz?"

"Doğana kadar öğrenmeyeceğiz."

Umarım kız değildir, diye geçirdim içimden

Aklımdan geçen bu düşünce beni şaşırttı. O kadar ani bir düşünceydi ki sahte olamazdı. Bu yüzden tekrar düşündüm. Bu sefer dikkatlice ve yavaş yavaş...

Umarım kız değildir.

İkinci seferde bu dileği daha yoğun hissettim.

Sonra bir kadın geldi, "*Caro, resmen parlıyorsun!*" dedi ve ben kenara çekilip Leon'u beklemeye koyuldum. Arabasının farlarını kapatması çok uzun sürmüştü ve her geçen saniye kendimi daha garip hissediyordum. Çakırkeyif. Ortama uyum sağlamış... Ama boş midem durumu pek hoş karşılamamıştı. Elimdeki neredeyse bitmek üzere olan şişeye bir baktım ve... ah.

Ah... Olamaz.

Bunu yapmamam gerekiyordu.

Vücudumda bir sıcaklık hissettim. Ben içki içmezdim. İçme-

yeli çok... Çok uzun zaman olmuştu. O zamanlar da içkiye karşı çok dayanıklı olduğum söylenemezdi ya ama şimdi daha beter olduğum kesindi.

Çünkü hissediyordum.

Aldığım yudumu yuttum ve gözlerim Leon'u aramaya başladı, çünkü şu anda görmek istediğim son insan oydu. Beni böyleken göremezdi. Midem bulanıyordu. Çardağın korkuluklarına doğru döndüm ve kendimi tuttum. Herkesin gözü önünde buraya kusamazdım. Elimi ağzıma bastırdım.

"Hey, iyi misin?" dedi Caro. Elini sırtıma koydu ve sonra hemen çekti. Sanki tepkimden çekinmiş gibiydi. Başımı iki yana salladım. "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok hızlı içtim."

Beni duyamadığı için iyice yaklaştı, lafımı tekrarladım.

"Kusacak mısın?" dedi şaşırarak.

Başımla onu onayladım ve "*Tamam,*" dedi, "*Beni takip et.*" Sanki hiç önemi yokmuş gibi. Sanki kusmak üzere olan kızları partiden uzak, sakın bir yere götürmek hayatı boyunca yaptığı sıradan bir işmiş gibi. Her şeyin birbirine uyumlu döşendiği bu güzel eve her an kusabilecek olmanın korkusuyla onu ağır ağır takip etmeye başladım. Bir merdivenden çıktık, bir koridoru geçtik. Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve beni içeri sokup ışığı açtı. Işık çok parlaktı. Gözlerimi kıstığımı görünce bir tuşa basıp ışığı azalttı.

"Misafir yatak odası," dedi eliyle göstererek. "Ve banyosu."

"Çok üzgünüm," dedim hemen. Çünkü en azından biraz bile olsa iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. "Çok gerginim."

"Adam'ın ailesiyle ilk tanıştığımda yılbaşı gecesi idi. İkramları bitmek bilmedi," dedi Caro. "Seni anlıyorum. Keyfine bak. Ben gidip Leon'u bulayım, tamam mı?"

Caro kapıyı henüz kapatmamışken kendimi klozetin önünde diz üstü çökmüş halde buldum. Çıktığını duyduğum anda midem kasıldı ve içtiğimin büyük kısmını geri boşalttım. Dudaklarımdan ip gibi salyalar sarkıyordu ve midemdeki kasılma gözlerimi yaşartmıştı. Midemde hiçbir şey kalmadığından emin

olunca sifonu çektim, ağzımı sildim ve yerde sürünmeye başladım. Başımı lavabonun altındaki dolaplara dayayıp dinlendim.

Aptal.

“Kes sesini,” dedim.

Buğulu sesimi duyunca sakinleştim. Nerede olduğumu fark ettim. Yutkundum, ağzım kurumuştı, kusmuk tadı alıyordum. Ayağa kalktım. Yüzüme soğuk su çarptım ve önümdeki aynalı dolabı karıştırdım. Küçük boy bir gargara, diş macunu ve her biri ayrı ayrı paketlenmiş diş fırçalarıyla dolu bir bardak buldum. Bu çok...

Dişlerimi fırçaladım, ağzımı çalkaladım ve sonra banyodan çıkıp kendimi boş yatak odasında buldum. Dışarı çıkarken bir yanım Leon’un orada beni beklediğini tahmin ediyordu ama Leon orada değildi. Pencereye yöneldim ve dışarı baktım. Herkesten uzaktaydım. Buradan bakınca manzara hoşuma gitmişti.

Bir süre sonra arkamdaki kapı açıldı.

Bir erkek silueti gördüm ve bir yanım onun Leon olduğunu biliyordu ama içimden bir ses gelenin o olmayabileceğini fısıldıyordu kulağıma. Bunun bir önemi var mıydı bilmiyordum. Bir erkeğin başka bir erkekten daha az tehlikeli olduğunu nereden anlayabilirdiniz ki?

“Nerede kaldın?” diye sordum.

“Caro’nun arkadaşlarından biri ricada bulundu. Benim arabam eve daha yakın olduğu için park yerini değiştirmek istedi ve sonra arabam arızalandı. *Adam* çok keyiflendi.” Leon odanın içine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Tekrar pencereye doğru döndüm. “Nasıl hissediyorsun? Caro içkiyi biraz fazla kaçırdığını söyledi.”

“Onu gerçekten çok sevdim,” dedim. Leon biraz daha yaklaştı ve duyduğum seslerden anladığım kadarıyla her hareketi tıpkı restorandaki mutfakta çalışırken olduğu gibi çok rahattı. Sanki vücudunun her bir uzvu ne yaptığını, neler yapabileceğini çok iyi biliyor gibi.

“Geldiğine gerçekten çok sevindim,” dedi. Bir insanın bir

başkasına bu kadar yaklaşmasının, böyle ağır ağır konuşmasının ve bu kadar güzel cümleler kurmasının arkasında yalnızca tek bir amaç olabilirdi.

“Benden neden hoşlanıyorsun Leon?”

Benden ne istiyorsun Leon.

Leon güldü. “Ne?” dedi.

“Beni duydun.”

“Seni... Gördüğüm anda işte.”

“Ne zaman diye sormadım. Neden diye sordum.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, vereceği cevabın ne derece kötü olacağını merak etmeye başladım. Gerçi şu an hiç dürüst olunacak bir zaman değildi ya da belki sessizliği cevabın ta kendisiydi, ortada bir sebep yoktu. Kim olduğumun hiçbir önemi yoktu.

“Kırmızı,” dedi. “Bilmiyorum. Kırmızı seni...”

Sesi gittikçe kısıldı. Kırmızı beni ne yapıyordu?

“Bilmiyorum, içimden dedim ki *‘Tanrım, beni bu kızla tanıştıdır.’*”

Elini belime koydu ve hafifçe beni kendine doğru çevirmeye çalıştı. Eğer dönersem beni öpeceğini biliyordum. Yutkundum. Ağzım çöl gibi kupkuruydu. İşte vakti gelmişti değil mi? Bu an geçip gitmeyecekti. Yaşanması gerekiyordu. Yavaşça döndüm ve onu gördüğümde çok yakışıklı olduğunu düşündüm. Onu istiyordum ve bu beni korkutuyordu ve onu öptüm, o da beni öptü, dudaklarında öyle kayboldum ki kimle öpüştüğümü hatırlayabilmek için gözlerimi açmam gerekti.

Dudaklarını çok hassas ve tutkuyla kullanıyordu. Daha istekli öpmeye başladım ve birlikte birkaç adım geri gittik. Ellerimi yanaklarına koydum. Avuçlarımda sıcacık tenini hissediyordum. Bir nefes aldı ve beni daha yakına çekti. Gerçi aramızda zaten pek bir mesafe yoktu. Dokunuşları arzuluydu. Sanki bana doyamıyordu. Yatağa doğru ilerledik. Yatağa oturdu ve ben de bacaklarının arasına kuruldum. Kollarını bana sardı ve birlikte kendimizi yatağın üzerine bıraktık. Beni o yönlendiriyordu ve başımı döndürüyordu. Hiç düşünmeden, içimden geçenleri an-

layarak hareket ediyordu sanki. Ve sonra kendimi altında buldum. Leon'un altında.

Kalbim tekliyordu. Dudaklarını ve sonra dilini boynumda hissetmeye başladım. Tenim karıncalanıyordu. Sertleşmişti, hissediyordum.

Leon.

Leon'du bu.

Dudaklarımız tekrar birleşti. Ve sonra parmaklarını gömleğimin kenarlarında dolaştırmaya, elini içeri sokmak için bir yol aramaya başladı. O anda donup kaldım. Leon'un eli... Gömleğim... Gözlerimi kapadım. Parmakları karnımda gezmeye başladı.

"Dur," diye fısıldadım.

Durdu.

Gözlerimi açtım. Yavaşça geri çekildi ve bana bakmaya başladı. Sersemlemişti. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Niye durdun?" dedim.

Bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı. "Sen istedin..." dedi sesi çatlayarak. Derin bir nefes verdi ve "Hadi sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedi.

Bana elini uzattı. Eline baktım.

Sarhoş olduğumu sanıyordu.

Sarhoş olduğumu sanıyordu ve beni içinde yatak olan bir odadan dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Dışarı çıkıp üzeri yemeklerle dolu olan masaya gittik. Elime bir kâğıt tabak tutuşturdu ve ne yemek istediğimi sordu. Neleri denemem gerektiğini söylemeye başladı. Caro da oradaydı. Leon'a baktı, sonra bana baktı ve neler yaşadığımızı anlamış gibi gülümsedi.

Partiden sonra Leon beni eve bıraktığında dünya biraz değişmişti sanki. O kadar değişmişti ki, odama girip de yazı masasının üzerindeki aynaya baktığımda, yeni biriyle tanışmış gibi hissediyordum.

Todd sineklikli kapının önünde dikilmiş kaşları çatık bir halde annemle Ambar'a gittiğimiz gün toz içinde olan ve kendisi motora baktırmak için Andrew Ryan'ın evine arka yolları kullanarak gittiğinden beri gittikçe daha kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış olan New Yorker'a bakıyordu. Ryan yetmiş yıllık aile işi olan oto tamirciliğinden Grebe Oto Malzemeleri yüzünden erken emekli olmak zorunda kalmış bir adamdı. "*Kasabadaki en güvenilir tamirci,*" derdi Todd onun için. Ama dolandırıcı olsa da fark etmezdi. Todd için önemli olan soyadının Turner olmamasıydı. Arabanın motoru artık tamir olmuştu ama siyah boyasının üzeri tozla kaplanmıştı. Aslında çevresiyle uyumlu görünüyordu ama onu böyle görmek Todd'u çıldırtıyordu.

"Yağmur da yağmıyor," diye söylendi Todd. "Rüzgâr da fayda etmiyor."

"O zaman senin bir şeyler yapman gerek," dedi annem.

"Biliyorum. Sadece onu yıkayıp cilaladıktan sonra ağırı çekmeye değer mi diye düşünüyorum."

Todd ağırı çekmemek için her gece yatarken ve her sabah kalkarken ilaç kullanıyordu. Ama yine de yapacağı aktiviteleri dik-

katli seçmek zorundaydı. Direksiyon başında yalnızca bir saat kalabiliyordu. Arabayı bir başkası kullanıyorsa belki fazladan bir saat daha dayanabiliyordu, o da kendini çok zorlarsa. Ağır kaldırma işini her zaman başkaları yapmak zorundaydı. Todd insanların onun hakkında neler söylediğini biliyordu. Onun tembel olduğunu, hiçbir işe yaramadığını düşünüyorlardı. O da mümkün olduğunca, elinden geldiğince sık iş yapmaya çalışıyordu. Kimin görüp kimin görmediği önemli değildi. Önemli olan *kendisinin* gerçekleri bilmesiydi. Arabayı ben yıkamak istesem alınırdı. Bu yüzden ona yardım etmeyi teklif ettim.

Bu teklifimi duyduğunda annemin gözlerinin içi güldü, çünkü bu evde hep birlikte, gerginlikten uzak bir hayat sürmemiz onu çok mutlu ediyordu. Çok uzun zamandır böyle bir hayatı hayal ediyordu ve hayallerine ulaşmak yüzüne böyle yansıyor-du. Sanırım ondan bu mutluluğu almaya çalışacak herhangi birini öldürebilirdim.

"Bu harika olur," dedi Todd.

Üst kata çıktı. Bu sırada annem eski bir kovayı sabunlu suyla doldurdu. Todd geri döndüğünde gömleğini çıkarmıştı ve elinde yıpranmış, eski bir atlet vardı. Onu üzerine giydi. Annem Todd'u izliyordu. Bakışlarının Todd'un göğsüne, kollarına kaydığını gördüm. Yüzü kızardı. Yemin ederim kalbinin teklediğini görebiliyordum.

Babama böyle baktığını gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama mutlaka bakmış olmalıydı.

"Bu iş senin yardımınla iki kat hızlı bitecek," dedi Todd. Ayakkabılarını giymek için içeri gitti ve bir dakika sonra onları giymiş halde geri döndü. Hiçbir zaman bağcıklı ayakkabı kullanmazdı, çünkü bağcıklarını çözmek için eğilip kalkması çok zordu. "Teşekkür ederim. Pazar gününü daha keyifli geçirebileceğin bir planın mutlaka vardır."

"Yok aslında."

Annem ona bir kova ve bez uzattı. "İkinizi güzel bir öğle yemeği bekliyor," dedi.

Todd'un peşinden New Yorker'ın yanına gittim. Pislik içindeydi. Hortumu almam için beni evin arkasına gönderdi ve önce arabayı durulayarak işe başladık. Aslında sadece bunla yetinebilirdik, uzaktan bakıldığında oldukça iyi görünüyordu ama Todd onu parıl parıl parlatabileceğini kanıtlamak istiyordu. Bu yüzden temizlemeye devam edip iyice ter döktük.

"Bu cuma Uyanış Gölü'ndesin ha?" dedi bir süre sonra. Böylece ben de Uyanış Gölü etkinliğinin cuma günü olduğunu öğrendim. "Andrew bahsediyordu. Yakın zamanda yapılacağını tahmin etmiştim."

"Sen gittin mi?" diye sordum. "Sıran geldiği zaman?"

"Gittim." Sabunlu bezin suyunu ön camın üzerine sıktı. "Sen gidiyor musun?"

"Pek bana göre bir ortam değil."

"Bana göre de değildi. Oraya gitmeden önce ağrı kesicilerle kafayı bulmuştum. Kamp ateşinin başında annenle babanın öpüşmesini izlediğimi hatırlıyorum."

"Bu çok acıklı Todd."

"Evet. Ama o zamanlar hiçbir işe yaramazdım." Koluyla alındaki teri sildi. "O zamanlar Paul'la olması daha iyiydi."

"Şimdi seninle olması daha iyi," dedim.

Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler evlat."

Elindeki bezle şoför tarafındaki camı silmeye başladı ve ben de elimdeki bezi kovadaki ılık suyun içine batırdım. Kaputun üzerini silerken cebimdeki telefon titremeye başladı. Bezi yere attım ve elimi şortuma silip telefona baktım.

Leon'dan mesaj gelmişti.

Selam.

Ve sonra bir mesaj daha, **Sadece selam vermek istedim.**

Dudağımı ısırdım. Telefonumu bir sır saklar gibi elimde gizliyordum. Geçtiğimiz cuma gecesini düşünmeden edemiyordum. Yatağıma uzanıp o kelimeyi kafamdan defalarca geçirmiştim.

Dur.

Ve durmuştu.

Leon üzerimden kalktığında neler hissettiğimi açıklamak çok zordu.

Beni izleyen Todd'a şöyle bir baktım ve mesaj yazdım.

Selam.

"O..." dedi Todd, sonra durdu. "O seni geçen gün işe giderken evden alan çocuk mu?"

Yüzüm güneşin etkisinden bağımsız bir biçimde sıcacık olmuştu. Todd'un bunu nereden bildiğini bilmiyordum. Todd'un bunu nereden bildiğini bilmek istediğimi de sanmıyordum.

"Neden bahsediyorsun?" dedim.

"O gün eve dönerken gördüm sizi," dedi. Ama sesinde çok masum bir ton vardı. Dikkatini arabaya vermişti.

"Onunla mesajlaştığımı niye düşündün?"

"Yüzünden anladım," dedi umursamaz bir tavırla. "Belki de yanıliyorumdur."

"Belki de," dedim. Ama acaba annemin yaptığı gibi ben de duygularımı ele veriyor muyum diye düşünmeye başlamıştım. Acaba elimde olmadan yüzüm mü kızarmıştı? Acaba dışarıdan bakan biri kalbimin teklediğini anlayabilir miydi?

çarşafımın üzerinde kanla uyandım.

İlk kez regl olduğumda on bir yaşındaydım. Okula gitmeme beş dakika kala banyoda karnıma hafif bir ağrı saplanmıştı. Beş dakika sonra kendimi iç çamaşırmındaki kırmızı lekeye bakarken bulmuştum. Hazır değildim ama seçme şansım yoktu. Banyoda ped ya da kullanabileceğim herhangi bir şey aradım ama bulamadım. Babam işteydi ve annem de iki tane gömülü yirmilik dişini çektirmek için dişçi randevusundaydı. Komşularımızdan biri annemi eve getirene kadar banyoda kaldım. Annemin yüzü o kadar şişmiş ve kafası o kadar uyuşmuştu ki bana bu konuda bir konuşma yapamadı. Ağzından anlamlı tek bir kelime çıkmıyordu.

On üç yaşında o iğrenç Clark Jenkins, Grebe Oto'nun çalışanlarına özel yıllık partisinde beni öptüğünde de regl olmuşum. Jean Teyze'm öldüğünde ve anne tarafımda hiç akrabam kalmadığında da regl olmuşum. Babam bir cumartesi gecesi parasını ödeyemeyeceği kadar içip eve geldiğinde ve mutfak masasına oturup ağladığında da regl olmuşum.

Her regl olduğumda başıma bu sefer ne geleceğini düşünmeden edemiyordum.

Giyindim ve mutfak masasının başına oturdum. Başımı masaya koydum. Hiçbir şey yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu. Annem günlerden çarşamba olduğu için böyle olduğumu, çünkü hem hafta sonuna çok yakın, hem de hafta sonundan çok uzak olan çarşamba günlerinin pazartesi den bile beter olduğunu söyledi. Ama sorun bu değildi. Sorun vücudumun benim iradem dışında işlere kalkışmasıydı. Çok acı vericiydi.

Beden eğitimi dersinde Bayan Prewitt'e kendimi koşabilecek kadar iyi hissetmediğimi söyledim. Kenarda oturmamı isteksizce kabul etti, çünkü ben asla kenarda oturmazdım. Öğrenciler arasında benden başka sağlığına dikkat etmeye çalışan kimse yoktu. Trey Marcus'a kramp girmişti ve Lana Smith de uyuyakaldığı için kahvaltı yapamadığını söylemişti. Bu yüzden bayılıp yere yığılmamak için koşmayacaktı. Cezalıydı.

Güneş üzerimize vuruyor, cildim bedenimi boğuyordu. Parmaklarımı birbirine geçirip iki elimi kocaman, tek bir yumruk haline getirdim ve karnıma bastırdım. Sanki içim dışarı çıkmak istiyor, ben de onu içeride tutmaya gayret ediyordum. Lana ve Trey sessizce Uyanış Gölü hakkında konuşuyordu. İki gün kalmıştı.

Pistin etrafında tur atanları izledim. Hepsi birbirine yakındı, arayı açan kimse yoktu.

Prewitt nihayet duş almaya gidebileceğimizi ilan eden düdüğü çaldı. Terlememenin en güzel yanı terini akıtmak için duş almak zorunda kalmamaktı. Bu yüzden içeri girer girmez sınıfın geri kalanından ayrıldım ve ölmek için sürüne sürüne ormana giden hasta bir hayvan gibi bozuk bir otomatla duvarın arasında kendime bir yer buldum.

Bir süre sonra uykuya dalar gibi oldum ve sonra bir anda irkilerek uyandım. Sanki birkaç saniye uyumuşum gibi geliyordu ama daha uzun sürdüğünü biliyordum. Salyalarım çeneme akmıştı. Ağzımı sildim ve telefonumun saatine baktım. Zilin çalmasına beş dakika vardı ve etraf çok sessizdi. İlk fark ettiğim bu olmuştu, haddinden fazla sessizlik. Aslında bu vakitlerde, üçüncü dersten önce öğrencilerin koridorlarda birbirlerini ezdi-

gi mahşerî kalabalıkla karşılaşmalıydım. Ama ortada buna dair hiçbir iz yoktu.

Ayağa kalktım ve homurdanmalardan oluşan bir gürültü duyana kadar yürüdüm. Gürültüyü takip ettim. Yanımdan hızlıca iki kız geçti ve beni gördükleri anda kıkırdamaya başlamalarından anladım ki biliyorlardı.

Kıkırdayan iki kız.

Karnımda hafif bir ağrı.

Sonra olan oldu:

Jane'e yaptıkları çok komikti. Ponpon kız kostümünü buruşturup ayağının dibine atmışlar, ne komik. Yıllardır vücudunu meraklı gözlerden saklamış ama şimdi ifşa olmuştu...

Üzerinde benim sutyenim vardı.

Gözlerim Jane'e odaklandı. Bir adım geri geldim ve görmek istemediğim her şeyi daha net görmeye başladım.

Kırmızıyı.

Tırnaklarını ve dudaklarını kırmızıya boyamışlardı.

Dudakları "O" şeklini almış, yüzüne korkmuş bir ifade vermişti.

John ise muzaffer bir edayla elini havaya kaldırmıştı.

Parmaklarının arasından iç çamaşırım sallanıyordu.

yakındaki dolapların arkasına saklandım ve Koç Prewitt'in kalabalığı dağıttığını gördüm. O sırada zil çaldı. Koç Prewitt'in öfkesinin hedefi olmak pahasına bir bakış atmaya çalışanlar, ayak sürüyerek ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Gerçi gözleriyle gördükleri, sonradan anlatılacaklar kadar güzel olamazdı.

Koridorlar tamamen boşaldığında Prewitt Jane'i dikkatle tekrar giydirdi, başını iki yana salladı ve kendi kendine söylenmeye başladı. "*Allah'ın cezası aptal veletler.*" Elinde sutyenim ve iç çamaşırim vardı. Bir süre iğrenircesine baktı ve sonra yakındaki bir çöp kovasına atıp gitti. Etrafta kimsenin kalmadığından emin olana kadar bekledim ve sonra Jane'in yanına gittim.

Ellerimi ellerine uzattım ve bir nefes verdim. Yanına yaklaştığımda dudaklarındaki renk tonunun farklılığı gözümünden kaçmamıştı. Bu benim kırmızım değildi. Başka bir kızın kırmızısıydı. Sorun şu ki, yeterince uzaktan bakıldığında benimkiyle karıştırmak mümkündü. Başka kimsenin bu rengi benim rujumla karıştırmayacağından emin olmam gerekiyordu. Parmaklarımı Jane'in dudaklarına uzattım. Keçeli kalemle boyanmıştı. Çıkmıyordu. Tırnakları da öyleydi.

Ama bundan kurtulabilirdim.

'Cildini' kazıyarak rengi çıkarmaya çalıştım. Jane'in dudaklarının etrafındaki renk solmaya başladı. Dış katman tuhaf biçimde inatçı çıkmıştı. Jane'le konuşmak, ona kendini nasıl hissettiğini sormak istiyordum. Sanki o gerçekmiş de ben değilmişim gibiydi. *"İyi misin Jane? Hayır, kimse görmedi. Ama görmüş olsalar bile fark etmez. Ne fark eder değil mi? Canları cehenneme."*

"O" şeklindeki kırmızı boyayı çıkarmak için biraz çaba harcamam gerekti ama çıktığında nasıl olduysa daha beter görünüyordu. Geriye beyaz bir leke kalmıştı. Sağ elindeki ojeleri çıkarmaya çalıştım. Jane'in parçaları tırnaklarımın arasına giriyor, canımı yakıyordu ama üzerinde hiç kırmızı leke kalmayana kadar devam ettim ve nihayet işimi bitirdim. Bir adım geri geldim ve ona şöyle bir baktım. Artık kime benzemediğini çok iyi biliyordum.

Çöp kovasına doğru gittim ve elimi tam içine sokuyordum ki ne yaptığımın farkına vardım. İşte tam o anda birinin beni izlediğini hissettim. Arkama döndüm.

Penny koridorun ucundaydı. Elleri iki yanına sarkmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gördüklerinden keyif almıyor olmasına imkân yoktu. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyordum. Acaba her şeyi görmüş müydü? Zihnimde gerilere gittim ve belli belirsiz yüzlerin arasından onun yüzünü seçmeye çalıştım ama bulamadım. Fark etmezdi. Bunun yaşanacağını biliyordu ve yaşanmasını beklemişti.

Okuldan çıkmam yasaktı ama bu durumda okulda kalmamı bekleyemezlerdi. Dışarı çıktım. Parmaklarımı kollarıma sürterek inatçı boya izlerini çıkardım. Evimiz görüş açımın girdiği anda bisikletimi hatırladım ama onu almak için geri dönmeyecektim.

New Yorker evin önünde olmasına rağmen evin kapısı kilitliydi. Denemek için kapıyı çaldım. Evde kimse yoktu ama bende anahtar vardı, çünkü burası artık benim evimdi.

Arabanın anahtarı da vardı. Sadece acil durumlar için.

Bu acil bir durum sayılabilirdi.

Verandada öylece dikilip durdum ve düşündüm. Her yanımda farklı bir şey istiyordu. Bir yanımda içeri girip uyumak istiyordu. Diğer yanımda kendime ait bir alan, uzak bir mesafe istiyordu, çünkü her şey üzerime geliyordu.

İçeri girmek isteyen yanımda daha baskındı.

Ve sonra kendimi Todd'un arabasının içinde buldum. Todd'un arabasının içindeydim, sonra arabanın motoru çalışıyordu, sonra da Grebe'nin dışına çıkmıştım. Ara yollarda dönemeçlerden dönüyordum ve etraf o kadar ıssızdı ki yolun sağında ya da solunda olmamın hiçbir önemi yoktu. Gaza basmanın, hızlanmanın, daha da hızlanmanın ve sonra frene asılmanın, lastikleri yakarken dikiz aynasında dumanları izlemenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Araba kullanmayı on dört yaşında öğrenmiştim. Annem beni kasaba dışındaki terk edilmiş bir arsaya götürüp öğretmişti, acil bir durumda babam araba kullanamayacak kadar sarhoş olursa diye. Sanki hiçbir yerden yardım almayacağımız bir dünyada yaşıyormuşuz gibi... Çok geçmeden asıl acil durumun babamın ta kendisi olduğunu öğrenmiştim. Annem bunun olacağını biliyordu, ben fark etmemiştim. Nihayet sabit bir temizlik işi bulmuştu ve gece çalışmaya başlamıştı. Babam ölesiye sarhoş olurdu. Evdeki her şeyi içer ama susuzluğu geçmezdi. Susuz kalınca insan ne yapar? İçecek bir şeyler alır.

Düz yürüyemeyecek hale gelirdi ve *tabii ki* araba kullanırdı, *olur mu canım, taksi çağırmaya ne gerek vardı*. Hem babanızı polise şikâyet de edemezsiniz, çünkü... edemezsiniz işte. Bu yüzden gece olup da yollar boşalana kadar beklemesi için ona yalvarırdınız, sonra onu kendiniz dışarı çıkarır ve yakalanmamaya çok dikkat ederdiniz.

Nihayet ehliyetimi alacak yaşa geldiğimde babam çok mutlu olmuştu. Çünkü nihayet böyle büyük prodüksiyonlara girmemize gerek kalmayacaktı. Onu bardan, onunla hâlâ arkadaşlık etmeye devam eden arkadaşlarının evlerinden alabilirdim artık. İnsanların bizi görmesinin de bir mahsuru kalmamıştı. Babam, annemin gece çalışmasına bayılıyordu. Suçluluk hissetmeden

düşüp kalkabilirdi, çünkü artık yalnızca bana hesap vermesi gerekiyordu ve babama sorarsanız hiçbir ebeveynin çocuğuna hesap verme zorunluluğu yoktu.

Grebe'nin dışında gezip dolaşmaya, daireler çizmeye başladım. Bir yerlere gidiyormuş gibi davranıyordum ama kendimi buna ikna etmeyi başaramamıştım.

Böyle ne kadar zaman geçti bilmiyorum, gaza basıp durdum, ta ki arkamda yanıp sönen ışıkları görene kadar.

Arkasından gelen siren sesini duyana kadar ışıkların ne anlama geldiğini bile anlamamıştım.

Ah, Tanrım.

Arkamdaki Ford Explorer'ın yaptığı gibi ben de arabayı sağa çektim. Direksiyona sıkıca yapıştım ve bana sorun çıkarabilecek şeyleri düşünmeye başladım. Mesela ehliyetimin yanımda olması gibi... Ah, bir de bu araba benim değildi. Hız sınırını aşmış mıydım? Sanırım aşmıştım. *Hasiktir. Hasiktir.* Arabanın motorunu durdurdum ve camı açtım. Ayak seslerini dinlemeye başladım. Ve kapının yanına geldi. Gölgesi üzerime düştü.

"Romy Grey. Şu anda okulda olman gerekmiyor mu?

Sürekli görülen kâbuslar gibi, bu ses bana çok tanıdık gelmişti. Kalp atışlarım delicesine hızlanmıştı.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Sen anlat," dedim.

Bunu iyi yapardı. Anlatmayı.

"Arabadan in lütfen."

Bütün Turner erkekleri birbirine benzerdi. Sanırım bu hepsinin babalarına benzediği anlamına geliyor. Ama ben babalarını gördüğümde oğullarını görmüş gibi olurdum. Arabadan inmem uzun sürünce Şerif Turner sabırsızca burnundan nefes verdi. Ama dizlerimin beni taşıyacağından emin olmadan inmezdim.

"Bu senin araban mı?" diye sordu.

Senden nefret ediyorum.

Sakince zihnimden bunu geçirdim, şanslıyım ki dile getirmedim.

“Ne?”

“Diyorum ki bu araba...” dedi eliyle New Yorker’ı göstererek.
“Senin araban mı?”

“Todd’un arabası.”

Todd’un arabası olduğunu biliyordu.

“Senin kullandığını biliyor mu?”

“Evet.”

Turner gözlerini kısarak uzaklardaki çiftlik evine doğru baktı. “Yani eğlence çıksın diye mi çalıntı ihbarında bulundu?” Bir anda buz kestim. Öyle buz kestim ki yutkunamıyordum bile. Turner başıyla evi işaret etti. “Bay Conway’den bir telefon aldık. Şüpheli görünen bir aracın bu yoldan neredeyse on defa geçtiğini söyledi.” Conway. Tanrım. Muhtemelen şu anda net görebilmek için dürbününü gözlerine bastırarak bizi penceresinden izliyordu. “Alkol aldın mı?”

Tokat yemişe dönmüştüm. “Hayır efendim.”

“Yani şurada bir sarhoşluk testi yapsak geçersin, öyle mi diyorsun?”

“Evet, öyle diyorum.”

“Ama bugün bana zaten bir defa yalan söyledin.” Elini ağzına götürdü, beni bırakmayı düşünür gibiydi. Çünkü beni aptal durumuna düşürmek istiyordu. Bana bu olaydan zarar görmeden sıyrılabileceğimin ümidini verebileceğini sanıyordu. Ben aptal değildim. Parmağıyla bir noktayı gösterdi. “Pekâlâ Romy. Tam şurada durmanı istiyorum. Ayaklar birleşik, eller yanda.”

“Ne?”

“Ayaklar birleşik, eller yanda.”

Bakışlarım tabancasına kaydı, ondan bu kadar nefret ediyordum. Nefretle yanıp tutuşuyordum. Dişlerimi sıktım, onunla mücadele etmek istiyordum ama kazanamayacağımı biliyordum, çünkü bu dünyaya kazanmak için gönderilmemiştim. Ayaklarımı birleştirip ellerimi yanıma indirdim. Elini kaldırdı ve başparmağını uzattı. Parmağına odaklanmamı söyledi ve parmağını bir sağa, bir sola, sonra yukarı ve aşağı götürmeye

başladı. Bununla da bitmemiştir. Topuktan başparmağa dümdüz bir çizgide yürümemi ve sonra aynı çizgiden geri dönmemi istedi. Tek ayak üzerinde durmamı istedi ve geri sayım yaptı. Ben bütün bu testleri üstün başarıyla geçince de annemi arayacağını söyledi. Anneme arabayı bulduklarını söyleyip “Bilin bakalım kim kullanıyordu,” diye sorunca ölmek istedim. Sesi sinirlerimi bozuyor, bu açık havayı benim için adeta bir tabuta çeviriyordu. Tekrar tırnaklarımı kollarıma geçirmeye başladım.

Telefonu kapattı ve cebine attı.

“Bunu pek tabii ki görmezden gelebilirdim,” dedi. “Hız sınırını aşmıştın, trafiğin güvenliğini tehlikeye atıyordun. Kullandığın araba sana ait değil ve muhtemelen ehliyetin yanında değil. Bu yüzden bu küçük alkol testiyle aslında ucuz kurtuldun. Ama sana bir şey diyeyim mi? Seninle uğraşmayacağım ve bu olaydan ders almanı umacağım. Şimdi Todd’un arabasına bin. Seni takip edeceğim.”

Grebe’ye doğru arabayı kağıt hızında sürmeye başladım. Vaktini çalıp kaçınılmazı geciktirmeye çalışıyordum. Nihayet eve vardığımızda annemi ve Todd’u verandada beklerken bulduk. Annem endişeliydi. Endişesi yüzünden ve duruşundan okunuyordu. Kollarını kendine sarmış bekliyordu. Todd çok ciddi bakıyordu. Pek hayra alamet olmayan bir ciddiyetle... Arabanın ne kadar pis olduğunu görünce yüzünü ekşitti. Her şeyi geri almayı istiyordum. Sineklikli kapı gıcırdadı ve açıldı. Bize doğru geldiler.

“İyi misin?” diye sordu annem. Başım la onu onayladım. Ellerini bana uzattı. İyi o zaman. Anahtarlar. Derhal.” Göz göze gelmemek için sağa sola bakarak anahtarları uzattım. “Aklından ne geçiyordu senin Romy? O senin araban değil. Arabayı neden aldın? Şu anda okulda olman gerekiyor.”

Todd boğazını temizledi. “AJ, bence bu meseleyi içeride çözebiliriz.” Annem beni kimin önünde utandırdığını görünce kızardı. Todd elini uzatıp şerifin elini sıktı. “Levi, yardımın için teşekkür ederiz.”

“İşim bu. Herkese karşı görevimi yerine getirmek zorundayım.” Bana doğru döndü. “Ve sen. Bir şey öğrendin mi?”

“Her seferinde bir şeyler öğreniyorum,” dedim.

New Yorker’ı izinsiz alıp götürdüğümü ve şerifin beni yakalayıp eve getirdiğini herkes unutana kadar arabayı kullanmam yasaklandığı için annemden beni restorana götürmesini istedim. Yolculuğumuz sessiz geçiyordu. Annem dişlerini sıkıp duruyordu. Kasaba tabelasına vardığımızda nihayet, “Bugün ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim.

“Kimse durup dururken arabayı alıp gitmez,” dedi. Duraksadı. “Eğer bir şey olduysa ve benim yapabileceğim bir şey varsa bana söylemen gerekiyor.”

“Hiçbir şey olmadı.”

Derin bir iç çekti ve radyoyu açtı. Yolun kenarındaki arazide büyükbaş hayvanlar otluyordu ve hepsinin sıcaktan içi geçmiş gibiydi. Ben dokuz yaşındayken annem düğün için kiralanan bir salonun temizlik işini almıştı. Babam bütün gün kafayı çekiyordu ve annem onunla kalmamı istememişti. Bu yüzden annemle gitmiştim. Annem yerleri süpürüp silerken etrafa dağılan elmas şeklinde konfetileri ceplerime doldurmuştum.

Binanın arkasında bir arazi vardı ve ortamdaki kokulu kurutulmuş yapraklar beni hışırtdığı için dışarı çıkıp büyükbaş hayvanları izlemiştim.

Bana benim onlara duyduğum ilgiden çok daha az bir ilgiyle bakan buzağılar vardı orada. Bir tanesi bitap düşmüş görünüyordu. Arazinin ortasında oturmuştu ve annesi de yakındaydı. Ayğa kalkmaya çalışıp da beceremediğini görünce hasta olduğunu anlamıştım. Uğraştı, çabaladı, kalkamadı ve sonra uğraşmayı bıraktı. Bir süre sonra bir kamyonet geldi. İçinden bir adam ve bir erkek çocuğu indi. Annesinin yanında uzanan buzağıya baktılar. Ölmüştü. Ölmüştü ve kamyonetin kasasına taşınamayacak kadar ağırdı, bu yüzden boynuna bir ip geçirdiler, ipin diğer ucunu kamyonete bağladılar ve onu öylece çekip götürdüler.

ler. Annesi de izleyiverdi, ta ki yavrusu gözden kayboluncaya kadar. Onu gözden kaybedince onu çağırmaya başladı. Yavrusu çoktan gitmişti ama gittikten sonra onu çağırıp durdu. Bazen ben de böyle hissediyordum, annemle ilişkimde yani. Ben de onun gittikten sonra çağırmaya çalıştığı kızıymışım gibi.

ponpon kız üniforması vücudunun yumuşak kıvrımlarını sarıyordu. Kollarını kaldırmıştı ve ellerinde ponponlar vardı. Megafonu bacaklarının arasındaydı koymuştu. Okulun ruhunu yansıtan bu kızı bir günde harcamışlardı. Artık hiçbir şeye ruh katamıyordu.

Ana salona doğru yürüyordum ki Brock'un omzu, omzuma çarpınca sendeledim. Omzumdaki acı, morlukların habercisiydi. Brock bana doğru döndü ve yüzüne aklıma gelen bütün küfürleri savurmak istedim ama otuz iki dişiyle bana gülümsediği anda küfürleri yuttum. Yanındaki Alek'e bir bakış attı. Alek ellerini uzatıp Brock'u durdurmak için hamle yaptı. Brock durdu. Brock iki elini ceplerine soktu ve bana sanki sohbet edecekmiş gibi baktı.

"Hey, Brock," dedi Alek bir grup öğrenci yanıımızdan geçerken yüksek bir sesle. Öğrenciler yavaşladı. "Dün gece babamın Grey'i yolda nasıl kenara çektiğini duydun mu? Zil zurna sarhoşmuş."

"Evet," dedi Alek bana doğru bir adım atarak. "Ayaklar birleşik, eller yanda, değil mi Grey? Zil zurna sarhoş olduğun için sana böyle demedi mi?"

“Sarhoş değild...”

“Zikzaklar çizerek gitmiyor muydun? Dan Conway öyle diyor. Senin gibi bir işe yaramazı polise ihbar eden de o zaten.” Alek’in gözleri parıldadı. “Babasına bak, kızını al, değil mi? Bu sırada *benim* babam da zamanını sen kimsenin ölümüne sebep olma diye seni eve kadar götürmekle harcıyordu.”

Çok tuhaf değil mi? İnsanlar gerçekleri çarpıtarak olayları olduğundan ne kadar daha kötü anlatabiliyor? Anlattıklarında gerçeğe dair ufacık bir pay bile olsa, anlatılanı salt gerçek olarak kabul etmeye hazır vaziyette dinleyen bir topluluk her zaman var. Hepsi kuduz köpekler gibi Uyanış Gölü’nü bekliyordu, hepsi. Ve ben de bu bekleyişleri sırasında dişlerini geçirdikleri bir kemik parçası gibiydim. Bunu kabullenmişim, çünkü bazı şeyler vardır ki engelleyemezsiniz. Bu yüzden bir dersten öbür derse, bir sınıftan öbür sınıfa sürüklenip onların bakışlarına, fısıltılarına göğüs gerdim. Hepsi Alek’in cümlelerini tekrarlıyordu. “*Babasına bak, kızını al.*” Öğle yemeğinde yanından geçtiğim bir çocuk bana *Jane* diye seslendi ve sonra özür diledi.

“Kusura bakma,” dedi. “Bütün sürtükler birbirine benziyor.”

Çıkış zili çaldığında üç tırnağımın ojesi bozulmuştu.

Oje sürmeye ilk başladığımda ojeyle ilgili hiçbir bilgim yoktu. Günün yarısı geçmeden kırmızı ojem dökülürdü, tırnaklarım kırılırdı ve sonra zamanla sararmaya başlardı. Sonradan öğrendim ki, oje çıkarmak diye bir şey de varmış.

Sonraları manikürün daha da önemli olduğunu öğrendim ama neyse. Eve dönüp odamın kapısını açtım ve ihtiyacım olan her şeyi masamın üzerine çıkardım. Fırça, aseton, bir kâse pamuk, kulak çubuğu, tırnak düzleştirici ve masamın cilasını korumak için bir parça karton.

Banyoda ellerimi yıkadım ve fırçayı elime alıp işleme başladım. Temizlendiklerinden emin olana kadar fırçaladım. Sonra elime pamuk alıp tırnak büyüklüğünde parçalara ayırdım. Asetonu bir kâseye döktüm ve pamukları –teker teker– içine batırıp sol elimin tırnakları üzerine koydum. Birkaç dakika asetonun

görevini yapmasını bekledim. Dakikalar geçti ve sonra pamuğu bastırarak ojeyi çıkardım. Bu kısımdan nefret ediyordum. Bir kulak çubuğu alıp asetona batırdım, çünkü hiçbir zaman ojenin tamamını temizleyemiyordum. Aynı işlemleri sağ elime de uyguladım. Tırnak düzleştiriciyi uyguladıktan sonra biraz bekledim. Yeterli zamanın geçtiğinden emin olunca masamı temizledim ve bir sonraki aşama için gerekli eşyaları aldım. Tırnak temizleyici ve kurutucu, baz, oje, ikinci kat.

Bu sefer kenarlarını yuvarlatmak için bir de seramik törpü kullandım.

Babam, "Makyaj sığ kızların sporudur," derdi ama yanılıyordu. Makyaj bir zırttı. Leon dün gece restoranda değildi. Başka biriyle vardiya değişimi yapmak zorunda kalmıştı. Bir önceki gün de restoran çok kalabalıktı ve iki kız işe gelmemişti. Molaya bile çıkamamıştım. Leon'la tek irtibatımız sipariş iletmek olmuştu. Arada bir bana, kimseye gülümsemediği gibi gülümsüyordu. Tırnağıma ince bir tabaka kırmızı oje sürdüm. Kurumasını bekledim ve ikinci katı sürdüm. Artık hazırdım.

ıkış zili almadan önce Müdür Diaz yanımıza geldi ve bize *“güvende olun, iyi olun ve ayık kalın,”* dedi. İmkânsız bir ryaydı bu. Herkes gölün heyecanıyla fısıldaşıp duruyordu ama aslında bir an durup düşünseler, herhangi bir yerde de sarhoş olup taşkınlık yapılabileceğini anlardı. Her yerde. Ama sanırım bu aynı şey değildi. Aynı derecede efsanevi değildi.

Aslında benim için hava hoştı. Birkaç saat sonra herkes öpüşmeye, kavga etmeye başlayacaktı ve hafta sonunu atlattıktan sonra herkes başkaları hakkında konuşacaktı; en azından bir süreliğine. Bu düşünce bir saniyeliğine de olsa iimi rahatlatmıştı ve bu güzel bir histi. Restorana gidene kadar bu güzel hisse tutundum ve sonra onun yerini Leon’la doldurdum.

“Molada görüşür müyüz?”

Daha içeri girer girmez, Önlüğümü bile giymeden bana bunu sormuştu. Tişrtmn içindeki değişikliği anladığına yemin edebilirdim. Bunu fark etmek iimi ısıtmış, bana kendimi tuhaf hissettirmişti. Sanırım buna düşündüğüm kadar hazır değildim ama pembe sutyenimi takmıştım işte.

Ellerimi arkama uzattım, önlüğümün iplerini bağladım ve başımla Leon'u onayladım.

"Ah, tekrar genç olmak için neler vermezdim," dedi Holly bizi seyreterek.

"Sen yaşlı değilsin," dedi Leon ona.

"En çok seni seviyorum, böyle devam et."

Vaktin geçmek bilmediği, sabırsızlıkla dolu bir geceydi. Hiç kimsenin başka bir yere gitme mecburiyeti yoktu ama kimse orada bulunmak istemiyordu. Bu yüzden herkes mutsuzdu. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa o da böyle insanları mutlu edemeyeceğim gerçeği idi. Onlara sadece tahammül etmeniz gerekirdi. Siparişini ne kadar hızlı getirirsem getireyim, yüzüne ne kadar gülersem güleyim bana bahşiş vermemeye kararlı olan bir kadınla uğraştım. Dizlerimdeki yara kabuklarını gördüğü anda başka bir garson isteyen bir adamla mücadele ettim. Masasına Holly'nin bakmasını isteyen ama Holly'nin bölgesindeki masalardan birine geçmeyi reddeden bir kadınla başa çıkmaya çalıştım. Bir de sadece canı öyle istediği için hamburgerini dört defa geri gönderen bir çocuk vardı.

Bunlarla uğraşırken Leon'la çıkacağımız mola yaklaştı. Mutfağa doğru bir bakış attım. Bir ara kapı açıldı ve ızgaranın başındaki Leon'u gördüm. Ellerini. Kadınlar tuvaletine gittim ve rujumu tazeledim. Sonra Leon'la aramızda bundan sonra olacıklara hazır olduğumu hissettim. Ellerimi yıkadım ve restorana geri döndüm.

Ya da restorana döndüğümü sanıyordum.

Burası uzun yola çıkan kamyoncuların karınlarını doyurdukları yerdi. Ibis Üniversitesi'nden öğrencilerin Aker Çiftliği'nde biraz içtikten sonra alkolün dibine vurduğu yerdi. Burası masaların yeşil, döşemelerin kirli gri renkte olduğu, duvarlarında nostalji öğeleri bulunan, radyoda yalnızca country müzik çalınan bir restorandı. Ama haftada beş gece çalıştığım, kimsenin adımı dahi bilmediği bu mekân, artık aynı mekân değildi.

Nostaljik Coca-Cola tabelasının asılı olduğu duvarın karşı-

sındaki masada bir kız oturuyordu. Kızın sarı saçları, yukarıdan yansıyan sarı ışıkla daha dolgun görünüyor, mekânın geri kalanını solgun gösteriyordu. Herkesten o kadar farklı, o kadar kusursuz görünüyordu ki onu fark etmemek mümkün değildi.

Penny.

Başını benim olduğum yöne doğru çevirdi. Hareketsiz kaldım, sanki hareketsiz kalınca beni göremeyecekmiş gibi. Ya yalnız değilse diye geçirdim içimden. Pencereden dışarı baktım. Otoparkta Alek'in Escalade'si ya da Brock'un Camaro'sunu aradı gözlerim. Ama yalnızca Penny'nin beyaz Vespa motosikleti vardı. Anne ve babası, boşanmanın yarattığı yıkımı azaltmak için ona hediye olarak Vespa almıştı. Sanki bir işe yarayacakmış gibi.

Yan gözle Holly'nin o masaya doğru yöneldiğini gördüm ve bildiğim bir şey varsa o da Holly'nin Penny'nin masasına gitmesini *istemediğimdi*. Orası onun bölgesiydi ama o masaya bakamazdı. Cebimden not defterini çıkardım ve kulağımın arkasındaki kalemi elime aldım. Başıma iş açacağımı biliyordum ama böyle olmasından daha iyiydi. Holly'nin yolunu kestim ve Penny'nin masasına gidip karşısında durdum. Sakince kafasını kaldırıp bana baktı. Güçlkle yutkundum ve bir elimle önlüğümü düzeltirken bir yandan da bu işin altından nasıl kalkacağımı düşündüm. Bunu nasıl yapacaktım? *Bu benim işimdi*.

Bu yüzden işimi yapar gibi davrandım.

"Siparişinizi alabilir miyim?"

Sesim titremişti. Sesim titrediği için kendimden nefret ediyordum. Kafamın içinde dönüp duran soruların hepsi cevap bekliyordu. Beni nasıl bulmuştu? Annesi mi?

Hafta sonlarını Ibis'te annesiyle birlikte geçiriyordu ama burası Young ailesinden birinin yemek yiyeceği bir yer değildi.

Penny tek sayfalık menüyü eline aldı ve inceler gibi yaptı.

"Bir şeyler içerek başlayayım," dedi.

Ona ne tür bir içecek istediğini sormam gerekirdi, çünkü bu benim işimdi; ama onu orada, kendi mekânımda görünce içim-

den gelen tek şey dışarı çıkana kadar onun canını yakmak oldu. Bir bardak kola istedi. O kadar. Ben de aptal gibi bunu not ettim.

Kolayı getirmek için masadan uzaklaşırken Holly beni bir köşeye sıkıştırdı. Sinirli olduğu her halinden belliydi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Romy?”

“Kusura bakma,” dedim hızlıca. “Bundan sonraki iki müşterimi sen alabilirsin. Ben... Ben tanıdığım birine benzettim onu. Gerçekten çok üzgünüm Holly.”

“Öyle bile olsa, önce sorabilirdin...”

“Biliyorum. Bunu sana bir daha asla yapmayacağım. Düşünmeden hareket ettim.”

“Yapmasan iyi edersin.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

Holly başını iki yana sallayıp kendi kendine söylenerek mutfağa girdi. Ona saygısızlık etmişim ve bu yaptığım yanlıştı ama o an aklımdan geçenlerin yanında hiçbir şeydi bu. Kolayı aldım ve Penny'nin masasına yöneldim. Arka planda çalan country müzik hüzünlü, tek bir uzun notaya dönüşmüştü sanki ve Penny'nin yanına vardığımda öfkeden titremeye başlamışım. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bardağı masaya koydum ve bunu yaparken bir kısmı masaya döküldü. Cebimden bir bez çıkardım ve hızlıca sildim.

“Ne yemek istersiniz?”

“Hiçbir şey. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne?”

“Seninle konuşmak istiyorum, sonra da gideceğim.”

“O dediğin olmayacak Penny, bu yüzden ben en iyisi gidip hesabı...” Penny kolumu yakaladı. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Bana iznim olmadan dokunmuştu. Bunun karşılığı ölüm cezası falan olmalıydı. Pembe tırnaklarının derime battığını görebiliyordum ama hissedemiyordum. “Bırak beni.”

“Lütfen,” dedi.

Penny'nin bana hayatım boyunca hiç “lütfen” dediğini hatırlamıyordum. Arkadaş olduğumuz dönemde bile. İstedikini zaten

alabiliyorken *lütfe*n gibi bir kelimeyle neden zaman kaybedecekti ki? Ağzına hiç yakışmamıştı. Çok yanlış geliyordu. İçimden bir ses onun bu kelimeyi asla söylememesi gerektiğini söylüyordu.

“Burada çalıştığımı nereden biliyorsun?”

“Grey, bunu her zaman biliyorduk.”

Bunu söylediği anda bir parçamın kopup gittiğini hissettim.

Kolumu bıraktı.

“Otur,” dedi ve oturdum ama o istediği için değil oturma ihtiyacı hissettiğim için.

Masaya oturduğum anda bacaklarım koltuğa yapıştı. Restoranın sesi çok güzeldi. Yemek yiyen, sohbet eden insanlar; mutfakta tıngırdayan tabaklar, ızgaranın cızırtısı; bütün sesler tıpkı bir silahın patlaması gibi keskindi. Penny’ye bakmadım. Hiçbir şey söylemedim.

Eee, doğru mu?” diye sordu. “Alkollü araç kullanma olayı?”

Ona bakmamak için kendimi zorluyordum. Göz göze geldik ve bu kadar yakından bakınca düşündüğüm kadar kusursuz olmadığını fark ettim. Belki de kusurları vardı, belki de ben şu anda onda kusur görmeyi çok istediğim için uyduruyordum. Belki de şu burnundaki iz güneş yanığıydı. Belki de dudakları kuruydu ve sanki çenesinin altı da biraz pul puldu. Dudaklarını yiyordu.

“Doğru olmadığını biliyorum,” dedi sonunda. “Ve iç çamaşırı olayını da bilmiyordum.” Ona inanmadığımı belli eden bir bakış attım. Sonunda itiraf etti: “Bunu Alek’in isteğiyle, Tina’ya Brock’un yaptırdığını biliyordum. Ama ne planladıklarını bilmiyordum.”

“Ne istiyorsun Penny?”

Penny gülümsedi ama tam anlamıyla bir gülümseme de sayılmazdı bu. Daha ziyade dudaklarının iki yanında kısa bir süreligine genişlemeye sebep olan bir seğirme gibiydi. Elini alnına götürdü, sanki beynindeki bir düşünce dışarı çıkmak istiyordu da onu dile getirip getirmemek konusunda emin olamıyordu. Aklıma bir anı geldi, bir anda bulunduğum yeri unutup o âna

geri döndüm. Gözümün önündeydi. Penny vardı, heyecanlıydı, bazı hayatları değiştirmek üzereydi.

Turnerların evinde. Sen, ben, Alek ve...

Burada değil.

"Senin gölde olman gerekmiyor mu?" diye sordum restoranda karşımda oturan Penny'ye.

"Sen, ben, Alek ve..."

"Kellan," dedi Penny. Sanki zihnimi okuyormuş gibi. İrkildim. Bir bıçağın saplanması kadar sert, kayarcasına tenine girmesi kadar yumuşak... Kel-lan.

"Hayır," dedim.

"Ben..."

"Hayır," dedim bu sefer daha yüksek sesle. Çünkü hâlâ konuşmaya devam ettiğine göre beni duymamış olmalıydı.

"Alek doğum günüm için beni Godwit'e götürdü. Kellan'la kaldık," diye devam etti Penny. Ben o sırada Penny'nin bardağının kenarından yavaşça süzülen su damlacıklarını izliyordum. Ama Penny'nin sesi-sesi... "Kellan'ın sevdiği bir kulübe gittik, Sparrow'a. Sonra o Alek'le birlikte içki almaya gitti. Orada bir kız vardı, yanıma geldi," dedi Penny. Sonra bir an duraksadı ve devam etti. "Kız beni Kellan'la görmüş. Onun yanında güvende olmadığımı söyledi. Sebebini söylemedi ama yüzündeki bakış..."

Gerçek olmasın, diye geçirdim içimden. Bu duyduğum gerçek olmasın.

"Senin yüzündeki bakışa benziyordu."

Benim yüzüm değildi o. Başımı iki yana salladım, gözlerim hâlâ bardaktaydı. Hayır... hayır. Canı cehenneme. Böyle bir şeyi söyleyemez. Böyle bir şey insanın yüzünden anlaşılmaz.

Anlaşılmaz.

"İhbarda bulunmamıştın. Hâlâ ihbar edebilirsin," dedi Penny ve masanın altında tırnaklarımı dizlerimdeki yaralardan birine geçirdim. Ta ki yaranın kabuğunu koparıp elime kan bulaştırana kadar. "Araştırdım," dedi Penny. "Hâlâ zamanın var. Eğer şikâyet edersen mutlaka bir şeyler olacaktır."

Neredeyse kahkaha atacaktım ama sesim yok olmuştu sanki. Bunu yapabilme şansım, en az Penny'nin bahsettiği kız kadar ölüydü ve ona asıl söylemek istediğim şey de buydu. *"O kız öldü Penny, bunu sen de biliyorsun. Bir kızı öldürmenin ne gibi yöntemleri var biliyor musun?"*

Tanrım, ne kadar çok yöntemi vardı.

"Sana söylemeyecektim bile," dedi Penny. "Ama sonra o cansız mankenle uğraştığını görünce ben..." bir an irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Yaşananları geri alamam. Sana yaptıklarımı telafi edemem Romy. Bunu biliyorum. Ama ya başka bir kızın başına..."

"O zaman o kızı şikâyet etmeye ikna edersin," dedim.

Bu masadan kalkmam gerekiyordu. Bu masadan kalkmam ve gidip işimi yapmam gerekiyordu ama kıpırdayamıyordum. Penny duraksadı. Penny bekledi ve ben hiçbir şey söylemedim. Sonra elini cebine soktu ve masaya birkaç parça banknot koydu. Hesabını kapatmaya yeter de artardı bile. Masadan kalktı ve ben orada öylece, buruşturulmuş banknotlara bakarak bir aptal gibi oturmaya devam ettim.

"Ne yapıyorsun Romy?"

Başımı kaldırdım ve Holly'nin bana baktığını gördüm. Öyle bir bakıyordu ki, sanki bu gece çok yanlış şeyler yapmış gibi hissettirm kendimi. Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. "Bu masada oturamazsın," dedi sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Ellerime baktım, kırmızı ojelerim gözümün önünde bulanıklaştı.

"Romy," dedi Holly. Artık sesi farklı geliyordu. "İyi misin sen?"

Masadan o kadar hızlı kalktım ki Holly geri adım atmak zorunda kaldı. Arkamdan seslenmesine aldırmadan bir hışımla kapıdan çıktım ve otoparka doğru koştum. Vespa'nın tiz hırıltısı kulağıma çalındı.

Arkasından bakakaldım.

ŞİMDİKİ ZAMAN

kapıda bir kurt vardı.

Üzerinde üniforması yoktu. Şerifi üniformasız görmek tuhaf bir histi ama henüz olayın resmi bir yönü olması gerekmiyordu. *"Aileler arasında medeni bir konuşma için geldim buraya,"* demişti.

Kızın annesi kapıyı açtı. Ardına kadar açtı. Annenin ağzı açık kalmıştı. Kızını duşta, suyun altına girmiş sarhoş bir halde ağlarken ve fayanslarla konuşurken bulduğundan beri ne yapacağını bilmiyordu. Ertesi gün kızını karşısına almış ve gözyaşları içinde sormuştu.

"Romy, dün gece bir şeyler söyledin. Bana söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmam gerek."

Bir kamyonet kasası ve bir çocuk...

Sonra en yakın arkadaşından gelen bir mesaj: **Aptalca bir şey yapmadın değil mi?**

İnkâr hiçbir işe yaramamış ve yerini ailece yaşanan yıkıma bırakmıştı. Babası bütün gün ortadan kaybolmuştu ve kız evin içinde annesiyle, sessizce ne yapmaları gerektiğini, nasıl yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Kız sıradan bir kızdı, ailesi

sıradan bir aileydi ama bu çocuk... Bu çocuk özeldi ve ailesi de özel bir aileydi.

Ve şimdi, kapıda bir kurt vardı.

Onu içeri aldılar.

"Paul geçtiğimiz gece bara gitmiş ve büyük oğlum hakkında oldukça ciddi suçlamalarda bulunmuş. Buralarda yerin kulağı vardır, bilirsiniz. Oğlumun kızınıza tecavüz ettiğini söylemiş." Kız, henüz bunun duyulmasını istediğinden emin bile değilken –dün geceyi tamamen uyuyarak geçirmiş olan– babasının bunu bütün dünyaya duyurmuş olduğunu öğrenmişti ve bu gerçeği hazmetmeye çalışıyordu ki şerif sözlerine devam etti. *"Elbette kimse buna inanmıyor ama bu Paul'un sağda solda bunu söylemeye devam etmeyeceği anlamına gelmez. Böyle bir şeyi neden söylediğini bilmek istiyorum."*

Aman Tanrım, ne kadar kötü durumdaydılar, ne kadar mideleri bulanıyor, ne kadar yollarını kaybetmiştiler. Bir yol bulmak istiyorlardı. Onu içeri buyur etmiş, mutfak masasında karşılına oturtup sohbete kahveyle ikramıyla başlamış, *"Bir şeker mi, iki şeker mi ahırsınız?"* diye söze girmişlerdi. Adam sözü birden kızın oğluna duyduğu ilgiye getirirken ellerinden hiçbir şey gelmemişti. *"Oğlumdan uzun süredir hoşlandığını inkâr edemezsin."*

Hayır, edemezdi. Sessizliği de bunun göstergesiydi. Aylardır ister o kamyonette olsun, ister bir yatakta olsun, nerede olursa olsun şerifin oğlunun ellerini bedeninde hissetmenin hayalini kurduğunu inkâr edemezdi. Bunu defalarca hayal etmişti. Ama hayalindeki versiyonda bunu rızasıyla yapıyordu ve gözleri de kapalı değildi.

Kalbinden, göğüs kafesinin içinde atan o gafil organdan nefret ediyordu.

Kalbi onu neden uyarmamıştı ki?

"Cuma gecesi benim evimdeymişsin ve sarhoşmuşsun. Oğullarımla konuştum, Penny'le de konuştum. Başka kimse alkol almamış. Sen reşit değilsin hâlbuki. İstesem bu işin peşine düşerdim ama düşmeyeceğim."

Cnk oraya, aileler arasında medeni bir konuşma için gelmişti.

"Teşekkür ederiz," dedi annesi hiç düşünmeden.

şerif devam etti. "Diyorlar ki, oğlumun peşinden koşuyormuşsun. Onun dikkatini çekmek için bazı kıyafetler giymişsin. Kısa etekler, göbeği açık daracık gömlekler."

Diyorlar? Ve şerif elini cebine attı, katlanmış bir kâğıt çıkartıp açtı. *"şu e-postada yazdđđn şeyi açıklar mısın bana?"*

"Penny, onu istiyorum. Onun hayalini kuruyorum."

İşte bu binlerce kez deşmişti kalbini. Adamın elindeki o kâğıt parçası. Onu ele geirebilmesinin tek yolu vardı. Ona birinin vermiş olması gerekiyordu. Böyle bir ihanet, tahammül edebileceğinden çok daha fazlaydı. Ona her zaman inanan tek kız; artık ona inanmıyordu.

Ve bir anda her şey netleşti. Orada ne yařandđđnı çok net görebiliyordu.

"Ne diyorlar biliyor musunuz? Paul onu kovan Helen'dan intikam almak için insanlara oğlumun kızınıza tecavüz ettiğini söylüyormuş. Belki aralarından bir şeyler yaşanmış olabilir ve kızınız bu sırada sarhoş olabilir ama tecavüz? Böyle bir olaya tecavüz diyemezsiniz."

Peki ne diyebilirlerdi?

"Buna kimse inanmıyor. Herkes bunun çok çirkin bir iftira olduğunu düşünüyor. Ben de bunun çok çirkin bir iftira olduğuna inanıyorum."

Kızın annesi hiçbir şey demiyordu.

O da burada ne yařandđđnı çok iyi anlamıştı.

"Bu yüzden umuyorum ki siz kendinizi daha kötü bir duruma düşürmeden bu işi çözebiliriz."

Artık bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

"Ama ben seni anlamak istiyorum Romy, bu yüzden bana orada neler yařandđđnı zannettiğini anlat."

Karşısındaki adamın ona bu olayın aslında yařanmadđđ-

nı söylemesi değildi önemli olan. Asıl olay, bu soru sorulduğunda Romy'nin konuşacak kelime bulamamasıydı. Ama bu yeterdi zaten. Her zaman yeterdi.

"Benimle misin?"

Bu da ne demekti? Ellerim çamurluydu. Sıcaktan üzerime öyle bir ağırlık basmıştı ki, kafamı kaldıramıyordum. Güneş bana adeta *"Burası tekin bir yol değil, git buradan,"* diyordu.

Ama ayağa kalkmaya mecalim yokken nasıl gidebilirdim ki?

"Benimle misin?"

Bu sözün anlamını bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim havanın çok kuru olduğu her hareketimde canımın yandığı güneşin sıcaklığı gökyüzünün başımı döndürdüğüydü. Başımı kaldırıp karşımda dikilen yüze baktım ve karşımda bir kurt olmadığını görünce çok rahatladım. Bir kadın vardı karşımda, tıpkı benim gibi. Rahatlamıştım.

Ta ki üniformasını görene kadar...

“Romy Grey, beni duyuyor musun?”

Şerif yardımcısı yere çöktü ve önüme bir şişe su koydu. Şişe sağa sola sallandı, içindeki su plastiğin içinde bir sağa, bir sola vurdu ve sonra hareketsiz kaldı. Durgun... Tıpkı göl gibi.

“Ah,” dedim fısıltıyla. Ağzımdan çıkan ilk söz bu oldu.

Onu net görebilmek için gözlerimi kısıtım. Başta odaklanmak zordu ama odaklanmayı nihayet başarinca onun kahverengi gözlerini; kıvrıcık, kızıl saçlarını ve o tanıdık, yuvarlak yüzünü gördüm. Leanne Howard. İlkokul öğretmeni Morris Howard’ın kızı. Leanne henüz otuzlarına yeni girmiş bir kadındı.

“İyi misin?” diye sordu ama iyi olsaydım bu soruyu sormazdı zaten. Ona boş gözlerle baktım. “Birçok kişiyi endişelendirdin, biliyor musun? Buralara kadar nasıl geldin?”

Çok soru soruyordu.

Annemi istiyordum. Telefonumu bulmak için elimi cebime soktum ve cebimde rujumu, bir de ojemi buldum. Telefonum yoktu ama dün gece yanımdaydı. Yanımda olduğunu biliyordum. Kendime şöyle bir baktım. Gömleğimin yanlış iliklenmiş düğmelerini gördüm ve kalbim tekledi... ama hayır. Bunu ben

yapmıştım. Leanne'in arabası gelirken yapmıştım, hatırlıyordum... Düğmelerimi ben iliklemişim, çünkü gömleğimin önü açıktı. Ve gömleğin altında da bir tuhafılık vardı... Bunu da hatırlıyordum. Sutyenim. Şimdi hissediyordum. Sutyenim açılmıştı.

Ah.

"Hey," dedi Leanne ve etrafa baktı. "Yalnız mısınız? Buraya nasıl geldin? Buraya nasıl geldiğini bana söyleyebilir misin?" Bakışlarım gömleğimin düğmelerinden yara içindeki bacaklarıma kaydı. Pistte oluşan yaralardan daha betardı. "Romy. Buraya nasıl geldin?"

"Göl," diye geveledim. Her şey bir anda zihnime hücum etti. Gözümün önüne görüntüler gelmeye başladı. Penny. Restorandan çıkıp motosikletiyle gidişi... Göle giden patika... Ve patikaya basan ayaklarım. Ve müzik, gümbür gümbür vuran bas... Güm güm güm... Gözlerimi kapattım ama zihnimdeki müziğin gümbürtüsü devam etti. Göl. Oradaydım. Göldeydim. Sonra ışıklar vardı, gözler benim üzerimdeydi. Ve o patika göle vardığında görüntü kayboluyordu.

Hatırlamaya çalıştım ama devamı yoktu.

Göldeydim.

Ve sonra gölde değildim.

"Canın yanıyor mu?"

Ayağa kalkmam gerekiyordu. Ayağa... Ayağa kalkmadan başka soru duymak istemiyordum.

Kolumu ağzıma kapattım ve dirseğimin iç kısmına öksürüp ellerimi yere koydum. Dizlerimi yere koydum ve avuç içlerim yere değdiği anda hissettiğim acıyı belli etmemek için kendimi tuttum. Gerçekten *canım yanıyor*du. Ama artık acıya yer yoktu.

"Annen bizi aradı, kaybolduğunu söyledi."

Leanne ellerini bana uzattı ama onu görmezden geldim. Kendi kendime ayaklarımın üzerine kalktım. Fakat ayakta duruyor gibi hissetmiyordum.

"Annem..."

“Yalnız mısın? Penny seninle mi?” diye sordu Leanne. Başımı iki yana salladım ama keşke sallamasaydım. Sanki dünya beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Leanne beni tutmak için uzandı ama geri adım attım. Bedenim olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Buradan gitmek istiyordum. “Gel, arabada otur. Klimayı açarım. Bunu merkeze bildirmem gerekiyor. Sonra da hastaneye gider ve seni kontrol ettiririz...”

“Hayır...” dedim. Leanne ısrar etmeye kalktı. “Buna ihtiyacın var Romy, kontrole girmen gerekiyor.” Söylediğim tek bir şey vardı. “Hayır, hayır, hayır”. Her söylediğimde sesimi biraz daha yükseltiyordum. Ve nihayet, bir kere olsun birileri ağzımdan çıkan hayır kelimesini duydu. “Tamam,” dedi Leanne. “Tamam Romy, tamam dedim.”

Kolumu yakaladı. Eline bir bakış attım. Beni bıraktı. Onun bıraktığı yere elimi koydum. Bir an vücudumun açıkta kalan ve örtülü olan kısımlarının farkına vardım.

Örtülü olmayan kısımları örtmem gerekiyordu.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” dedi Leanne. Yerdeki su şişesini aldı ve bana uzattı. “Bunu iç. İhtiyacın var.”

Etrafıma baktım, bulunduğum yerin neresi olduğunu hatırlamak için bir işaret aradım ama bu yol bana hiçbir şey hatırlatmadı. Yolun iki yanındaki ağaçlardan da ümit yoktu.

“Burası Taraldson Yolu. Godwit’ten elli kilometre uzaktasın...”

“Grebe’den...” Nasıl yani? Godwit’ten mi? “Ama...”

“Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?”

“Godwit. Grebe. Uyanış Gölü. Ben... Nasıl...”

Susamıştım. Düşünemeyecek kadar susamıştım. Leanne’den suyu aldım ve o da nihayet rahatladı. Kapağını açtım ve yavaş yavaş içmeye başladım. Küçük yudumlarla. Su biraz ılıktı ama beni az da olsa kendime getirdi. En azından kendimi de biraz olsun inandırabilecek bir sesle ona hastaneye gitmeyeceğimi söyleyebilecek kadar.

Kollarını kavuşturdu. “Benim anladığım şu. Kendinden geç-

mişsin, bu hale nasıl geldiğini bilmiyorsun ve yine de hastaneye gitmen gerektiğine inanmıyorsun öyle mi?"

Soru çok derindi. "Bu hale nasıl geldiğini..." Bu hale. Bir an düşüncelerim bir akbaba sürüsüne dönüştü ve o akbabalar birbiri ardına korkunç ihtimallerin üzerinde halkalar çizmeye başladı. Bana ne olmuştu? Ben...

Ben bunu şimdi düşünemezdim.

"Gölde neler yaşıyor biliyorsun. Ne olacak yani..." dedim sahte bir kahkahayla. Sahte olduğu o kadar belli oluyordu ki. "Beni akşamdan kalma olduğum için mi hastaneye götüreceksin? Turner buna bayılır, emin ol."

Leanne bir an tereddüt etti. Onu doğru yerden yakaladığımı anlamıştım. Çaylak kadın.

"Yapacak başka işiniz yok mu gerçekten?" diye sordum. "Benden söylemesi Leanne. Vaktini benimle harcaman şerifin hiç hoşuna gitmeyecek. Bunu sen de biliyorsun."

"Pekâlâ, ona sormaya ne dersin ha?" dedi Leanne. "Bunu bildirmem gerekiyor."

Explorer model arabasına doğru yürümeye başladı ve sanki bir anda bütün algılarım açıldı. Söylediği şeyler ikinci defa kafama dank etti.

"Peki ya Penny?"

Bana cevap vermedi. Olduğum yerde kaldım ve Şerif Turner'ı arayıp durumu bildirmesini izledim. Sutyenim durması gerektiği gibi durmuyor, tenimi kaşındırıyordu. Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Bir dakika sonra Leanne geri döndü. Ne diyeceğini kestiremiyordum.

"Seni eve götürüyorum," dedi. "Şerifle orada buluşacağız..."

"Neden buluşuyoruz ki?"

"Gel hadi," dedi Leanne. Elimdeki suya bakakaldım ve Leanne bir sonraki cümlesini kurana kadar yerimden kıpırdayamadım. "Annen çok endişelenmiş, hadi onu bekletmeyelim."

Ah, işte sihirli kelime gelmişti. Anne. Pekâlâ, hadi annemi bekletmeyelim. Leanne ön koltukta oturmama izin verdi. Araba-

ya bindi, motoru çalıştırdı ve araba ilerlemeye başladı. Kemerimi takmamı söyledi ve ben de söylediğini yaptım. Emniyet kemeri çok sıkıydı, nefes alamıyordum. Gözlerimi kapattım.

“Hâlâ benimle misin?” diye sordu Leanne. Sesi gergin geliyordu. Gözlerimi açtım. “Bana iyi olduğunu bildiren bir şey söyle, yoksa seni hastaneye götüreceğim. Verilen emrin ne olduğu umurumda bile değil.” Duraksadı. Kendi kendine söylendi. “Bu yanlış bir şey,” dedi. “Seni zaten hastaneye götürmem gerekiyor.”

Ama götürmedi. Turner ailesine herkes boyun eğerdi.

Bu sefer iyi ki de eğmişti.

“Sıcak,” dedim.

Bakışlarım kadradaki saate kaydı. Saat on birdi. Sabah on bir. Saatlerdir kendimde değildim. Leanne klimayı açtı. Klimaya iyice yaklaştım ve beni buza çevirmesini bekledim ama sıcak dışında hiçbir şeyi hissetmiyordum. Az nce Leanne’in beni bulduğu yolla Grebe’nin arasındaydık şimdi, hâlâ yolumuz vardı. Emniyet kemerini ekiştirdim. Vücudumun ne istediğini çözme-ye çalışıyordum. Bu arabadan inmek istiyordu ama artık bunun için çok geçti. Ayaklarımı yere iyice bastırdım. Evime ihtiyacım vardı. Evime gitmem gerekiyordu. Kendimi görmek istiyordum.

Dişim, dudağımdaki bir keşiğe takıldı ve onun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki akşamdan kalma gibiydim ama çok daha beteri-ydi bu. Çünkü içtiğimi hatırlamıyordum ama... Avularımı yukarı çevirerek ellerimi kuağıma koydum. Ellerimdeki yaralar bana kklğm hatırlatıyordu. Sokakta koşarken ayakkabımın bağcıklarına takılıp düştüğüm, kaldırım boyunca kaydığım ve babamın yanımda olduğu günleri.

Bacaklarıma baktım. Sonra da aralarındaki boşluğa...

kendimi göremiyordum.

Başımı cama yaslamıştım ve yan ayna o kadar çamurluydu ki siluetimi bile göremiyordum. Kendimi görmem gerekiyordu.

Şerifin Explorer model aracı evin önüne park edilmişti.

Todd ve annem basamaklarda bekliyordu. Turner da yakındaydı. Ama biz bunu daha önce yaşamamış mıydık? Hayır, hayır. Şu an yaşananlar, o zaman kötü sandığım şeyden çok daha beterdi. Annem beni görünce eliyle ağzını kapattı. Üzerinde bir gün önce giydiği kıyafetleri vardı ve sanki bir gecede ona bol gelmeye başlamışlardı. Todd da öyle, o da ben restorana gitmeden önce vedalaştığımızda üzerinde olan gömleği ve kot pantolonu giyiyordu.

Her nasıl görünüyorsam, onlar benden daha önce bilecekti. En son gören ben olacaktım.

Kapıyı açtım ve yavaşça dışarı çıktım. Bacaklarım tutulmuştu. Sanki uzun süredir hiç yürümemiş, ya da çok fazla yürümüş gibi. Adımlarımı saymaya başladım, yerin hâlâ ayaklarımın altında olduğunu kendime kanıtlamak istercesine. Kaldırımından evime doğru yürüdüm, çimenlere bastım.

Evimdeydim.

Annem bana doğru hızla koştu ve sarıldı. Yüzüme uzandı ve yanaklarımı okşayıp beni kendine doğru çekti. Bu kavuşmanın tam anlamıyla tadına varamıyordum, çünkü gittiğimi bile fark etmemiştim. Turner ne görüyordu bilmiyordum ama beni şöyle bir süzdü ve kaşlarını çattı. Arkamızda bekleyen Leanne'e baktı.

"Onu nerede buldum demiştin?" diye sordu.

"Taraldson Yolu'nda," dedi Leanne.

"Pekâlâ Howard. Teşekkür ederiz. Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim."

Şerifin sesi o kadar korkunçtu ve o kadar tanıdıktı ki midemi bulandırıyordu. "Hadi seni içeri götürelim bebeğim, gel," diye fısıldadı kulağıma annem. Çok kötü görünüyor olmalıydım. Bacaklarım kaçmak istiyordu. Buradan gidip olanları hazmedebileceğim bir yerde, bunun altından tek başıma kalkmak istiyordum. Basamakları çıkarken Todd elini uzattı, koluma koydu ve kolumu sıktı. Onların rahat bir nefes almasını görmek istemiyordum, kendimi görmek istiyordum.

Biz içeri girdiğimizde Leanne gitmişti bile. Merdivenlere doğru ilerledim, tırabzana elimi attım ve sıkıca tutundum. İlk adımımı attığım anda annem, "Romy, nereye gidiyorsun?" dedi.

"Ben..." dedim ve duraksadım. Banyonun kapısını görebiliyordum. Sadece kapalı bir kapının ardında kendimi görmek istiyordum. "Ben..." dedim beni dikkatli gözlerle izleyen üçlüye bakarak. Onlara söyleyemezdim. "Ben kendimi iyi hissetmiyorum."

"Pekâlâ," dedi annem öne çıkıp elini elimin üzerine koyarak. Eli sıcacıktı. "Önce şerifle konuşman gerekiyor," diye devam etti. Başımı iki yana salladım. "Romy, konuşmak zorundasın. Uzun sürmeyeceğinden eminim. Sonra da yatağına gidebilirsin. Değil mi Levi?"

"Bakarız."

"Lütfen," dedim fısıldayarak. Annem irkildi. İçi acımişti. İçi acımişti çünkü ondan yapamayacağı bir şey istiyordum ve ben ondan hiçbir şey istemezdim. "Yarına kadar bekleyemez mi, ya da..."

“Hayır,” dedi Şerif Turner. “Bu önemli bir durum...”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı annem beni aşağı indirerek. Seçme şansım yoktu. Beni mutfağa götürdü ve masaya oturttu. Onlar kahveden bahsederken, “Almayayım, teşekkürler Alice,” derken ben başımı ellerimin arasına koydum. Göstermelik nezaketlerini duydukça içimden her şeyi kırıp dökmek geliyordu. Bunu istemiyordum ben. Ben kendimi görmek istiyordum.

“Onun burada ne işi var?” diye sordum. Sessizlikle karşılandım. Öyle bir sessizlikti ki bu, kendimi rahatsız hissettim. Nelerimde ne gibi hasarlar olduğunu görmeden tahmin etmeye çalışıyordum.

“Sana birkaç soru sormam gerekiyor Romy, sonra çıkıp gideceğim.”

Şerif Turner karşıma bir sandalye çekti ve oturdu. Yüzüne bakmıyordum.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu. Başımı iki yana salladım, çünkü böyle bir şeyi anlatacağım son insan oydu. Ve bu cevabım işe yaradı, çünkü o da canımın endişe duymasını gerektirecek kadar yanıyor olmasını istemiyordu. “O zaman sadece biraz sarsıldın ve biraz da akşamdan kalmasın. Peki, Taraldson yoluna nasıl gittin?”

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek söz bulamıyordum. İçgüdülerim yalan söyle diyordu ama her şeyden o kadar habersizdim ki, yalan da söyleyemedim. Çünkü gerçeğin ne olduğunu da bilmiyordum. Şerif boğazını temizledi. “Alice.”

“Romy,” dedi annem.

Başımı önüme eğdim. “Hatırlamıyorum.”

“Yanında biri olup olmadığını hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Hatırladığın son şey nedir?”

“Göldeydim.”

Kafamda o patika, o ışıklar, göldeki insanların silüetleri yeniden canlandı. Sonra bu anı yavaş yavaş kaybolup gitti. Bütün geceyi hatırlayamıyordum...

“Kimseye bir şey söylemeden Uyanış Gölü’ne gitmek için mi vardiyanın ortasında işten çıktın?”

“Holly koşarak gittiğini söyledi,” dedi annem. “Üzgün göründüğünü söyledi.”

Restoranda bunu herkes öğrenecekti. Elbette öğreneceklerdi. Annem ilk önce onları arayıp nerede olduğumu sormuş olmalıydı. Restorandakilere anlatabileceğim bir hikâye bulmalıydım.

Gerçekte olduğundan daha az korkunç görünecek bir hikâye.

“Kötü bir müşteriyle uğraştım. Sonra sakinleşmek için dışarı çıktım ve öylece ilerledim.”

“Öylece ilerledin mi?”

“Yılın en büyük partisi bu,” dedim. Çok saçma bir bahaneydi bu.

“Sen de partiye katılıp sarhoş olmaya karar verdin öyle mi?” dedi şerif. Bir an irkildim. Bunu ben bilmiyorsam, o nasıl bilebiliyordu? Annem ve Todd şaşırmışa benzemiyordu. Demek onlar da biliyordu. “Uyanış Gölü’nde seni gördüğünü söyleyen birçok görgü tanığı var. Aşırı derecede alkollü olduğunu...”

“Ne yapmaya çalışıyorsunuz?” diye sordum. Çünkü bunları duymak istemiyordum. Ne bildikleri umurumda değildi, ben onlarla aynı odada olmak istemiyordum. “Anlamıyorum...”

“Penny de dün gece eve dönmemiş,” dedi annem.

Arkama yaslandım ve bunu hazmetmeye çalıştım. Ama böyle bir bilgiyi nasıl hazmedeceğimi bilmiyordum. Bütün gözler üzerimdeydi ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Yutkundum ve elimle ağzımı kapattım. “Dönmemiş mi?”

“Yılın en büyük partisinin ertesi sabahı her zaman büyük karmaşa yaşanır. Çocuklar sarhoş olur, sağa sola kaçar ve geri döner. Benim görevim de gerçekten önemli olan konuları diğerlerinden ayırmak.” Turner bu durumdan ne kadar iğrendiğini saklama zahmetinde bile bulunmuyordu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama rekor Jake Phelps’in elinde. Sarhoş bir şekilde Godwit’e kadar gitmişti.”

“Tanrı aşkına Levi,” dedi Todd. “Rekor kırmaya çalışmadığından eminim. Senin rekorunun ne olduğunu konuşalım mı?”

“Bartlett, hiç gerek yok...”

“Evet, eğer sen lanet olası işini yapmaya zahmet etseydin gerek olmazdı. Young ailesi seni arayıp Penny’nin kaybolduğunu söyleyene kadar Romy’yi arama zahmetinde bile bulunmadın. Onlar arayınca mecbur kaldın. Bense dışarıda senin lanet olası işini yapıyordum...”

“Ve onu eve getiren yine benim adamlarımdan biri oldu,” diye çıkıştı Turner yüzünde kırmızının her tonundan birer örnek göstererek. Todd derin bir nefes verdi ve bir an sanki kalkıp gidecekmiş gibi göründü. Ama gitmedi. Şerif bana doğru döndü. “Durum şu. Aynı gecede iki kızla ilgili kayıp ihbarı yapıldı. Biri hâlâ kayıp. Ben de aralarında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmek zorundayım ki nereye bakacağımı bileyim, anlıyor musun? Penny’nin herhangi bir noktada seninle olmuş olma ihtimali var mı? Ya da bize yardımcı olacağını düşündüğün herhangi bir bilgiye sahip misin?”

Penny’nin restorana gelişini düşündüm.

Bana söylediklerini düşündüm.

Bu kasabada Turner ailesinden birinin aleyhine konuşursan, dua et de herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olmasın.

“En son ne zaman görülmüş? Benimle birlikte mi?”

“Gölde,” dedi Turner. “Ama seninle değil, şimdiye kadar böyle bir bilgi almadık.”

Benimle görüştükten sonra görülmüş.

“Gölde,” dedim.

Benimle görüştükten sonra...

Yani onlara restoranda olanları anlatmama gerek yoktu.

“Ben hiçbir şey hatırlamıyorum ama benimle birlikte olduğundan şüpheliyim. Biz arkadaş değiliz.”

“Eğer hatırlıyorsan bana anlatman gerekiyor,” dedi Turner. “Ama şimdilik görünen şu; sadece sarhoş olup annenin ödünü patlatmışsın ve ekibimin mesaisini boşa harcamışsın.”

“Evet, öyle görünüyor,” dedim. Midem kasılıyordu. Ağzıma gelen kusmuğu geri itmek için yutkunuyordum. Elimini ağzıma götürdüm. “Gidebilir miyim lütfen?”

“Sana bir iyilik yapacağım Romy, çünkü belli ki uyuman gerekiyor. Şimdilik bu kadarını yeterli görüyorum ama yarın merkeze gelip bizimle birlikte bu konunun üzerinden bir kere daha geçmen gerekiyor. Tabii Penny hâlâ bulunmamış olursa.” Şerif masadan kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Sanki tabancasının kılıfı çok ağırmış gibi yavaşça ayağa kalktı. Şerif Turner Penny’yi küçüklüğünden beri tanırdı.

“Ve insanların anlattığı kadar varsa, o kadar sarhoş olman aptallıktan başka bir şey değil. Seni bir gün o halde yakalarsam sana ceza yazarım.”

“Gidebilirsin Levi,” dedi Todd.

Şerifin evden çıkışı uzun sürdü. Sineklikli kapının kapanmasıyla birlikte, masanın altında eteğimin kenarını kaldırdım.

Görmem gerekiyordu.

“Romy,” dedi annem. Durdum.

hatırla.

Başımı kaldırmadan fayanslara, ellerime, lavabonun kenarlarını tutan parmaklarıma, lavaboya ve ağır ağır akıp giden suya baktım. Parmağımla gideri kurcaladım ve suyun akışını hızlandırmaya çalıştım. Kendi nefes sesimi duyuyordum. İçeride annemin odama girdiğini duydum.

Bedenim, kayıp olduğum saatleri anlatıyordu ama ben anlatıklarını anlamıyordum. Dün gecenin geri dönmesini istiyordum sadece, o kadar. Sadece tek bir gece... *Hatırla.* Hatırlamalıydim. Gerçek orada, içimde bir yerlerdeydi ve sadece hatırlamam gerekiyordu. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım.

Alt dudakım şişmiş ve patlamıştı. Canım yanıyordu. Sağ yanağımda bir morluk vardı. Hayır, yolun izi olmalıydı bu. Suyu açtım ve ellerimi soğuk suyun altına tuttum. Açık yaramın acısını dindirmeye çalıştım. Yanağımla ıslattım ve ovuşturdum. Ağrıyordu ama yüzümdeki iz çıkmıyordu.

Morluktu bu.

Elim yüzümden yavaşça gömleğimin yakasına düştü. Yaka-

mı çektim ama çok ağırdı. Her şey çok ağırdı. Tekrar gözlerimi kapattım. Sutyenimin eğreti duruşunu hissediyordum. Gevşekti. Sarhoş ha. Turner sarhoş olduğumu söylemişti. O anıyı geri istiyordum. O aptal, o ahmak kızın yaşadıklarını hatırlamak istiyordum. Kendimi. Alkol alışımı. Acaba bu sefer sarhoş olmam ne kadar kısa sürmüştü?

Aptal.

İki düğmem eksikti.

Son iki düğmem.

Hayır. Hayır, hayır.

Eksik olduklarına inanmak için parmaklarım onları aradı. Gömleğimin iki düğmesi eksikti ve sutyenim açılmıştı.

Gömleğimin geri kalan düğmelerini açmaya başladım. Yarıya kadar açtıktan sonra karnımda koyu kırmızı bir leke olduğunu fark ettim. Kan mıydı? *Kan mıydı?* Parmaklarım delicesine hızlandı ve düğmeleri hızlıca açıp gömleğimi, sonra da sutyenimi çıkardım.

Ellerim titreyerek karnıma doğru gitti. Karnımdaki kırmızıya, kırmızı kelimelere doğru... Kanla yazılmamıştı bunlar. Kuru-muş kan değildi bu. Öyle bir ton değildi. Harflerden birine dokundum ve parmağımı anında geri çektim. Sanki bir şey batmış gibiydi. Ceplerimi karıştırdım ve siyah tüpü buldum. Kapağını açtım ve rujun ucu çıkana kadar çevirdim. Ucu düzleşmiş ve parçalanmıştı. Ruju lavaboya attım ve sendeledim. Topuğum küvetin kenarına çarptı. Aynada hâlâ yansımam vardı. Vücudumdaki kırmızı harfler, aynada ters dönmüştü ve şöyle yazıyordu...

İRZİMA GEÇ

Parmaklarımı karnıma götürdüm ve derimi kazımaya başladım. Ta ki kırmızı renk tırnaklarımın altına geçene kadar... Kırmızı. Benim kırmızım, benim rengim. Lavabodan uzaklaştım. El-

lerim saçlarımdaydı, oda dönüp duruyordu. Kendime gelmeye çalışıyordum. Eteğimi kaldırdım ve kan tadı alıncaya kadar dudaklarımı ısırdım ama boğazım daralmıştı, yutkunamıyordum. Kan dilimde kalmıştı, yoğun ve bakırımsı bir tadı vardı. Eteğimi indirdim ve yüzümü sildim. Bunu yapmak istemiyordum. Yapmak istemiyordum.

Kapı vuruldu. "Romy?"

Derin bir nefes aldım ve pembe iç çamaşırım görünene kadar eteğimi yukarı çektim. Bunu yapmak istemiyordum. İç çamaşırım aşağı çektim. Yavaşça.

Ağzımdaki kanı yuttum.

"Romy?"

Elimi bacaklarımdan arasına soktum ve tamponumun ipini buldum. Onun hâlâ orada olduğunu anlayınca dizlerimin bağı çözüldü. Hâlâ oradaydı. Başımın üzerindeki ışığa gözümü diktim, ta ki başka hiçbir şey göremeyinceye kadar. Sonra kafamı çevirdim ve dünyayı tekrar görmeye başladım.

"Duş alacağım," dedim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Tamam."

Tamponu çıkardım ve attım. Uyuşmuş bir halde sutyenimi çıkardım ve iç çamaşırımın yanına bıraktım.

Geri kalan tek şey karnımdaki kelimelerdi.

Küvete doğru yöneldim ve musluğu açıp suyun ısınmasını bekledim. Duş başlığını açtım. Küvete girdim ve yavaşça oturdum. Sabuna uzandım ve onu karnıma sürtmeye başladım. Ta ki karnım pespembe oluncaya, pembe beyaza dönünceye ve harfler yok oluncaya dek.

yatağıma oturdum ve başımı pencerenin kenarına yasladım. Dışarıdaki ışık çok zayıftı ve gittikçe zayıflıyordu. Güneş ufukta incecik, pembe bir çizgi halini almıştı. Aynı gündeaydik.

Komodinin üzerinde yarısı boş bir şişe vardı. Annem beni en azından aile doktorumuza gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama ona sert çıkmıştım. Bundan daha beter sarhoşluklar da gördüğümüzü hatırlattım ona, unuttun mu yoksa dedim. Bunu duyunca bacaklarımın üzerine bir battaniye örttü ve uyumamı söyledi. Uyudum, uyandım ve uyurken tek düşünebildiğim *uyanmak istediğimdi*.

Yatak odamın kapısı açıldı.

Annem yavaşça içeri girdi, uyanık olduğumu görünce tereddüt etti.

“Penny eve dönmüş mü?” diye sordum.

“Öyle bir haber almadım,” dedi ve içimde bir anda şaşkınlıkla özlem arası tuhaf bir duygu hissettim. Beynim ondan hâlâ nefret ettiğimi söylüyordu ama vücudum farklı bir cevap istiyor olmalıydı.

Annem yatağıma oturdu ve yanıma kadar gelerek kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Kafasını kafamın üzerine koydu.

Onun kalp atışlarını dinlerken Penny'yi düşündüm. Acaba hâlâ dışarda bir yerlerde miydi, benim düştüğüm duruma düşmüş müydü? Bir yerlerde, bir yolda uzanmış bulunmayı mı bekliyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Penny kaybolacak bir kız değildi.

"Anne ve baba olmanın en zor yanı ne biliyor musun?" diye sordu annem bir iki dakika sonra. Kafamı öptü. "Çocuğunu..."

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Bunu bana daha önce de söylemişti. Şöyle bir şeydi: Çocuğunu kötü şeylerden koruyamamak. Çocuğun acı çekerken çaresizce kenarda bekleyip hiçbir şey yapamamak. Ama hayat bu... Ve hayat elbet yaşanacak. Onu durdurabilecek tek şey var."

"Young ailesinin yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum. Gitmiştin Romy. Aklımı kaçıracaktım. Nerede olduğunu, iyi olup olmadığını bilmeden burada oturup beklemenin nasıl bir his olduğunu sana anlatamam..."

"Üzgünüm."

"Her şeyden bıkip usandığınızı sandım. Sonra da, tabii ki bıkar dedim. Tabii ki bıkar. Neden bıkmasın ki? Onun için çok daha güzel şeyler yapabilirdim."

"Yine başlama," diye fısıldadım.

Ama bir kere başladı mı bir daha duramazdı. "Sonra gerekçelendirmeye çalışıp durdum. İki ebeveynin olması her zaman daha iyidir, her ne kadar biri... Pek ebeveyn sayılmasa da... Ve sen her zaman bunu göğüslemiş, hiç şikâyet etmemiştin. Öylece kabullendin. Bu hiç adil değildi."

"O kadar basit değil."

O kadar basit olamazdı. Karmaşık bir işti. Hepimiz bundan daha karmaşıktık, çünkü eğer öyle olmasaydık..."

O zaman her şey daha kolay olurdu.

"Belki," dedi annem. "Ama böyle olmamalıydı. Ve şimdi de her şeyi kendin sırtlanıyorsun. Ayakta duramayacak hale gelsen bile benden yardım istemiyorsun. Beni korkutuyorsun Romy. Arabayı alıp öylece gidiyorsun. Bir partide sarhoş olup yolun kenarında bulunuyorsun ve hiçbir şey hatırlamıyorsun."

Anneme sorsanız öyle bir parti anlatmalıydım ki bu partide kalabalık bir grup, müzik, gökte yıldızlar, kalabalığın ortasında dans eden, arzu edilen bir kız olmalıydı. Belki sarhoş olabilirdi ama belki de bu versiyonda insanlar ona göz kulak olurdu. Ama annem bile bu hikâyeye inanmazdı. Ben o kız olamazdım. Bu kasabada mümkün değildi.

“Romy.” Annemin ismimi söyleyişinden anlamıştım, ne soracağımı biliyordum ve annem o soruyu sormadan ortadan kaybolabilmek istiyordum. “Başına bir şey geldiyse, lütfen bana söyle.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Banyoda çok uzun süre kaldın.”

“Sakın...” dedim güçlkle. “Sakın bu işi olduğundan farklı bir şeye dönüştürme.”

“Ama bana söyledin değil mi? Şey... Başına bir şey gelse? O yolun kenarında uyandığında, bir şeylerin normal olmadığını fark etsen... Çünkü sana yardım ederdim... Ben...”

Hayır. Başımla onu onayladım ve ona sırtımı döndüm. Çünkü hissedebiliyordum. Taşıdığı suçluluk duygusunu hissedebiliyordum ve hissetmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

“Oraya nasıl gittiğini gerçekten bilmiyorsun değil mi? Penny seninle değildi değil mi?”

“Bunu bana tekrar söyletme,” dedim.

“Seni yarın şerifin yanına götürmemiz gerekiyor,” dedi. “Orada tekrar söylemen gerekiyor... Tabii aklına yeni bir şey gelmediyse... Belki o zamana kadar bir şeyler hatırlarsın.”

“Belki,” dedim.

Leanne Howard ben uyuyorken aramıştı ve Penny'le bağlantımız olma ihtimalini ortadan kaldıran yeni bir bilgiye ulaştıklarını ama bu bilgiyi açıklamaya yetkisi olmadığını söylemişti. Biraz olsun rahatlamıştım ama bir yandan da neden birimizin geri döndüğünü, diğerininse dönemediğini merak ediyordum. Todd, Penny'nin kaybolduğu haberiyle Grebe'nin adeta yıkıldığını söylemişti. Camdan dışarı baktığımda sokağımız her zamankinden daha sessiz görünüyordu. Herkes yaşadığı şokun etkisiyle evinde, sessizce oturuyordu.

"Her deliğe bakıyorlar," dedi Todd. "Dan Conway'i bugün eczanede gördüm ve hem karadan hem havadan arama yaptıklarını, bir helikopter getirdiklerini söyledi. Gölün çevresinde birkaç muhabir ve kameraman dolanıyordu. Penny'nin Ibis'e, annesinin yanına dönmesi gerekiyormuş ama dönmemiş."

Kanepedeki sökülmüş birkaç iplikle uğraşıyordum ve olanları hayal etmeye çalışıyordum. Penny karanlıkta annesine doğru yol alırken ben de aynı anda, tam tersi yöne doğru ilerliyordum.

Pazartesi günü hâlâ bulunmamış olmasını ümit ettim.

Yine öyle bir düşünceydi ki bu, o kadar kolay geçmişti ki zih-

nimden, gerçekten kalbimden geçen bu olmalıydı. Tıpkı "*Senden nefret ediyorum,*" ya da "*umarım kız değildir,*" diye düşünmek gibi. Umarım hâlâ bulunmamış olur. Bu nasıl bir düşünceydi böyle? Bulunmasını istemiyor değildim ama önce benim olayımın unutulmasını istiyordum. Hafta başında herkesin dikkati o kadar dağılmış olsun ki, kimse beni düşünmesin istiyordum. Gölün başında oluşumu, gölün başında neler yaptığımı kimse düşünmesin istiyordum, çünkü bunu onlardan öğrenmek istemiyordum. Hem de hiç istemiyordum.

Ama eğer kötü bir şeyse elbette onlardan öğrenecektim.

"Dan böyle şeyleri nasıl öğreniyor hiç bilmiyorum," dedi anem mutfakta. Acaba Dan Conway benim hakkımda hiçbir şey duymuş muydu?

"Sana söylemedim mi ben? Oğlu Joe Şerif Departmanı'nda çalışıyor," dedi Todd. "Kahve falan yapıyormuş diye duydum ama iyi para veriyorlarmış."

"Joe Conway mi? Onun orada çalışmasına izin mi veriyorlar?"

"Yapma ama. Turner ailesi her zaman dalkavuklarının arkasını kollar," dedi Todd. "Ne kadar aptal olurlarsa olsunlar."

Todd karşımdaki yatar koltuğa oturdu. Canının yandığı yüzünden okunuyordu. Sırtı ağrıyordu ama söylemiyordu. Çünkü sırtının ağrımalarının sebebi, arabasına binip kendi kızı bile olmayan bir kızı bütün gece aramış olmasıydı. Ondan özür dilemeliydim ama yapamadım. Bunun yerine, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum.

"Hayır, Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Şüpheli bir bakış attı bana. "Siz ikiniz birbirinizin en yakın arkadaşısınız."

"Evet," dedim.

Ama bu cevabı verirken gözlerimi kaçırmıştım ve bu cümleyi onun ağzından duymak bana kendimi çok tuhaf hissettiriyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Bir alışkanlıkla telefonumu bulmak için

ceplerimi karıştırdım. Belki birkaç tuşa basar, dikkati üzerimden uzaklaştırır ve Todd'un bana bakmamasını sağlardım. Sonra telefonumun olmadığını hatırladım. Kayıptı. O gecedan beri telefonumu görmemiştim. Bu telefon geçen Noel'de bana hediye olarak gelmişti. Adeta boşa harcanmış bir paraydı, çünkü o zamanlar konuşacağım kimse yoktu. Öfkeyle yanıp tutuşuyordum. Bir telefonu kaybetmenin yaratacağı öfkeden çok daha ötesiydi bu. Hele ki bu hafta başıma gelen diğer şeyler düşünöldüğünde... Ama yine de bir yerleri yıkıp dökmek istiyordum.

"Romy, kapıyı açar mısın?" diye sordu annem.

"Ne?"

"Biri geldi."

Todd'a bir bakış attım ve hâlâ bana baktığını gördüm. Kapıya doğru yürüdüm ve sinekliğin arkasındaki Pontiac'ı gördüğüm anda göğsüm sıkıştı.

Dönüp anneme baktım. Mahcup gözlerle bakıyordu.

"Sen eve dönmeyince önce restoranı aradık. Todd Leon'la tanıştı. Leon da seni aramaya çıktı. Onu arayıp seni bulduğumuzu söylediğimde hâlâ seni aramakla uğraşıyordu. Onu bugün öğle yemeğine davet ettim. Umarım sorun değildir."

Sorundu elbette. "Bana niye söylemedin?"

"Çünkü eğer ortada bir erkek varsa," dedi annem gözleri parlayarak. "Onunla tanışmak istiyorum."

Cevap verecek gibi oldum ve sonra sustum. Kendimi hasta gibi hissediyordum. İçim dışıma çıkacak gibiydi.

Tekrar kapıya doğru döndüm. Leon arabasından inmiş, arabaya yaslanmış ve tereddütle eve doğru bakıyordu. Hayır, bana doğru bakıyordu. Sinekliğin arkasından beni görebiliyordu. Nasıl göründüğümü merak ediyordum. Şortunun boyundan uzun, uyduruk bir tişört giymiş bir kız...

Elimle saçlarımı düzelttim ve kapıyı açtım. Onu yolda karşıladım ve içeri kadar eşlik ettim. Yara bere içindeki bacaklarıma ve karnıma baktı. Sanki gömleğimin altındaki yazıyı görebilirmiş gibi kollarımı kavuşturdum. Leon kaşlarını çatı. Elini ya-

nağıma koydu. Bana bakışı ve dokunuşu hiç doğru gelmiyordu. Hani çocukken muslukla oynarsınız, en soğuğu ve en sıcaklığı açp elinizi mümkün olduğunca altında tutmaya çalışırsınız ya, tıpkı onun gibi. Ama bu yarış hangimiz kazanıyordu, bilmiyordum.

Elini indirdi.

“Holly bir müşteriyle aranda kötü bir şey olduğunu ve sonra keyfinin kaçtığını söyledi. Kafanı dinlemek için otoparka gittiğini sandım,” dedi Leon. “Mola vakti geldiğinde de yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm. Bir süre sonra gittiğini fark ettik. Seni aradım ama telefonu açmadın.”

“Telefonumu kaybettim,” dedim.

“Sonra annen aradı, sonra da Todd geldi...”

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordum hemen, sokağa bir arabanın girdiğini fark edince. Gelen herhangi biri olabilirdi ama büyük ihtimalle beni tanıyan, benim de tanıdığım biriydi. Grebe’ye hoş geldin Leon. Hayır. Burada seni asla tanıyamazlar. “Hadi içeri girelim.”

“Ama...”

“İçeri girelim,” dedim elini tutarak. “Annem seni görmek istiyor.”

“Romy...”

“Leon, biliyorum,” dedim ve onu içeri doğru yönlendirdim. Kafasının karıştığı belliydi ama hiçbir açıklama yapmadım. Todd ayaklanmış ve masayı kurmaya başlamıştı. Annem önündeki sebze tahtasından uzaklaştı ve Leon’a sıcak ama kontrollü bir tavırla gülümsedi. Sanki bir cenazede sevdiği birini görmüş gibi.

“Leon,” dedi annem elini bir bezle kuruladıktan sonra Leon’un koluna dokunarak. “Yalnızca telefondaki bir sestten ibaret değilsin artık. Tanıştığınıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum hanımefendi...”

“Alice Jane de bana lütfen. Ya da sadece Alice... O kadar resmiyete gerek yok.”

Leon gülümsedi ve ben de ne yapacağımı bilemeden onla-

rı izledim. Tanıştırmama fırsat bırakmamışlardı. Todd, Leon'a elini uzattı ve el sıkıştılar. Benim sayemde tanışmışlardı ve tanıştıklarında yanlarında bile değildim. Sanki aynı anda iki farklı dünyada yaşıyordum. Sanki buradaydım ama aslında burada değildim. Elimi dudaklarıma götürdüm ve rujumun olmadığını fark ettim.

Leon'un bana tuhaf bakmasına şaşırمامalıydı.

"Ben hemen geliyorum," dedim. "Bir şey yapmam gerekiyor."

"Tabii," dedi annem. "Sen bir şeyler yapmak ister misin Leon?"

"Kesinlikle. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Annem salata için Leon'a sebze doğrama görevi verdi. Ben üst kattaki banyoya doğru yola koyuldum. Todd'un yalnızca benim için ayırmış olduğu çekmeceyi açtım ve rujumu buldum. Kapağını açtım, ucunu çıkardım ve dudağıma değdirdiğim anda durdum. Rujun tepesi paramparça edilmiş, yok olmuştu. Ruju sıkıca tuttum ve iyice bastırdım ama dudağımda hiç renk yoktu. Ruja baktım ve gözümün önüne o kelimeler geldi. Karanlıkta bile görünen, tenime işlenmiş kelimeler. Yolun kenarında gömleği açılmış, sutyeni çözülmüş, okunmayı bekleyen bir kız. Bu ruju dudaklarıma nasıl sürebilirdim?

Ama beni ben yapan kırmızıydı.

Leon böyle demişti.

Ve Leon bu kız dur deyince durmuştu.

"Romy," diye seslendi annem. "Aşağı geliyor musun?"

Ruju çöpe attım ve çekmecedен açılmamış bir ruj aldım. Plastikini yırttım, kapağını açtım ve tüpü döndürdüm. Rengi ortaya çıktı ve bu seferki farklıydı. Renk aynuydu ama ruj artık farklıydı ve bu benim için önemliydi. Bu rujun dokunacağı tek bir yer olacaktı ve bu önemliydi. Ruju alt dudağıma değdirdim. "Ortadan dışa doğru," diye geçirdim içimden. Dudağımanın ortasından dışa doğru sürmeye başladım. Elim titriyordu. Daha sıkı tuttum. İyice bastırdım. Biraz daha bastırdım. Dudaklarım kıpkırmızı olmuştu ama yetmemişti. Kendimi hazır hissetmiyordum.

Belki bu da oje gibiydi.

Belki üstüne koruyucu bir şeyler sürmem gerekiyordu.

“Romy?” diye seslendi annem.

“Tamam,” dedim ona, “geliyorum.” Sonra suyu açıp ellerimi duruladım. Merdivenlerden apar topar indim ve yemeğin masada olduğunu gördüm. Leon bana bakınca kırmızıyı gördü; gülümsedi. Oturduk ve tadı yazıya benzeyen bir salata yemeye başladık. Hâlbuki yaz mevsiminde değildik.

“Ee,” dedi annem Leon’a. “Restoranda ne kadar zamandır çalışıyorsun?”

“Bir süredir oradayım. Lise döneminde orada çalıştım, sonra kısa bir süre üniversite için ara verdim, sonra tekrar geri döndüm.”

“Şimdi okumuyor musun?”

Leon başını iki yana salladı. “Bana göre değildi,” dedi.

“Bana göre de değildi,” dedi Todd.

“Sana göre olan nedir?” diye sordu annem Leon’a.

“Eee...” Leon gergin bir tavırla gülümsedi. Sanki kendini yeterince iyi satamadığını düşünüyor gibiydi. Ama dün bütün gece beni aramıştı. Zaten onların gözüne çoktan girmişti. “Aslında web site tasarım ve geliştirme işiyle uğraşıyorum. Bana göre olan bu.”

“Ne?” dedim ona aptal aptal bakarak. “Bilmiyordum.”

“Gerçekten mi?” dedi annem.

“Evet. Kod yazma ve tasarım işine yeteneğim var sanırım. Blog platformları için temalar tasarlayıp satarak başladım. Bir buçuk sene önce tasarladığım bir tema çok popüler oldu ve şimdi de kişisel ve profesyonel web site tasarlama ve geliştirme işine yöneldim.”

“Güzel,” dedi Todd. “İyi gidiyor mu bari?”

“Evet. Bazı yazarlara ve yüksek potansiyeli olan müzik gruplarına, Ibis’teki bazı yerel şirketlere web siteleri yapıyorum. Kız kardeşim bütün arkadaşlarını bana yönlendiriyor,” dedi. “Şu anda üzerinde çalıştığım birkaç site var. İşler iyiye gidiyor gibi

görünüyor ve ben de böyle devam edip sonunda bu işi ana geçim kaynağım haline getirmek istiyorum. Restoranda geçirdiğim saatleri azaltmayı planlıyorum."

Duyduklarıma şaşırarak utanmak arasında gidip geliyordum. Sanki bilmem gerekiyormuş, sormuş olmam gerekiyormuş gibi. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bu harika," dedi annem, "böyle iki işi aynı anda yürütmek."

Restoranı seviyor musun peki?"

"Fena değil. Temposunu seviyorum. Çok hızlı bir yer. İnsanları da seviyorum."

"Kızım gibi mesela."

Leon'un çatalı havada kaldı.

"Anne," dedim.

Leon gülümsedi. "Evet," dedi. "Kızınız gibi."

"Yani kızımı seviyorsun," dedi annem. Leon kızardı. Annemi masanın altından hafifçe tekmeledim. Normalde bunun tam tersi olurdu. Annem gözünü bile kırpmadı. "Dışarı çıkıp onu aradığın için sana ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Elbette arayacaktım."

Sessizlik. Korkunç, korkunç bir sessizlik oldu. Ne demem gerekiyordu? Özür mü dilemeliydim? Yine mi? Gerçi Leon'dan hiç özür dilememiştim. Salatalık ve domateslere çatalımı geçirdim ve ağzıma attım, çünkü ağzım dolu olursa bir şey söyleyemezdim.

"Şu diğer kız," dedi Leon. "Penny Young."

Lokmamı yuttum. "Sen o konuyu biliyor musun?"

"Evet. Annesi Ibis'te yaşıyor. Hafta sonları oraya geliyor..."

"Penny'yi tanıyor muydun?"

"Hayır. Ama kasabadaki herkes ondan bahsediyor. Sanırım Grebe Şerif Departmanı, Ibis Şerif Departmanı'yla birlikte çalışıyormuş. Ne kadar zaman oldu? Kırk sekiz saat mi? Bu hiç hayra alamet değil."

Çatalımı bir kenara koydum. İştahım kaçmıştı. Leon bu kadar

kötü bir şey söylediği için mi, yoksa bu kadar kötü bir duruma rağmen yine de Penny'nin pazartesi günü hâlâ bulunmamış olmasını ümit ettiğim için mi iştahım kaçmıştı bilmiyordum.

"Romy onu tanıyor," dedi Todd.

"Ne?" dedi Leon. "Tanıyor musun?"

"Aynı okula gidiyoruz. Aynı sınıftayız."

"Eskiden çok yakındılar," dedi annem.

"Ah," dedi Leon. Başımı tabağımdan kaldırmadım. "Çok üzüldüm."

Annem ve Todd ellerini yıkamaya gitti ve Leon'la beni baş başa bıraktı. Leon ona Grebe'yi gezdirmemi önerdi ama ona çok yorgun olduğumu söyleyip arka bahçeyi gezdirmeyi teklif ettim. Kurumuş çimenlerin üzerinde oturduk ve komşumuzun çitlerini izledik.

"Neden bana hiç web sitesi işlerinden bahsetmedin?"

Leon gülümsedi. "Bir gün sana göstermeyi düşünüyordum."

Çimenleri çekiştirdim, avucumu üzerlerinde gezdirdim. Kafamı kaldırdığımda Leon'un bana bakışından anladım ki biraz sonra konuşmak istemediğim konuları konuşacaktık. İnsanların yüzündeki bu ifadeyi okumak konusunda uzmanımdır.

"Penny Young konusunda patavatsızlık yaptığım için üzgünüm, düşünmeden..."

"Önemli değil," dedim. "Yakın arkadaş değiliz. Artık değiliz."

"İçeride diyecektim ki... Uyandığımda o kızla ilgili haberleri duyunca... Bir de bütün gece seni aramışken... Yani, bambaşka bir histi, seni ararken başka bir kızın evine dönemediğini öğrenmek. Bilmiyorum. Beni düşündürdü. Anneni aradım ve seni görmeye gelip gelemeyeceğimi sordum. Seni görmem gerekiyordu."

"Buradayım işte."

"Ne oldu Romy?"

Çimlerden bir parça kopardım. Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama sanırım ona bir cevap vermem gerekiyordu. Her ne kadar sonu hiçbir yere çıkmasa da... Yani en azından umarım

hiçbir yere çıkmazdı. "Uyanış Gölü'nü biliyor musun? Partiyi? Her yıl yapılan bir partidir."

"Biliyorum," dedi Leon. "İbis'te de saçma sapan gelenekler var. Aptalca."

"Eh, aptallık etmişim işte."

"Vardıyanı bir partiye katılmak için mi bıraktın?"

"Evet."

"Ciddi misin?" Hiç inanmışa benzemiyordu. Başımla onu onayladım. O başını iki yana salladı. "Burada bir noktayı kaçırıyormuşum gibi geliyor Romy, çünkü..."

"Hayatında hiç aptalca bir şey yaptın mı?"

"Şey, evet ama..." Alnı kıışmıştı. Öfkeyle yere bakıyordu. Ben de ona öfkeliydim, çünkü bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyordum ve bu da benim her soruda bir adım sonrasını düşünüp yalan uydurmam gerektiği anlamına geliyordu. Bugün o kadar hızlı düşünebilecek durumda değildim. "Annen aradığında, seni Godwit'ten elli kilometre uzakta bir yolun kenarında bulduklarını söyledi. Söylediğine göre biraz şeymişsin..."

"Sarhoş mu?"

Bu onu birkaç saniye susturdu. "Hayır. Perişan olmuş halde."

Gözümü çitlere diktim. En uygun yalanı bulmaya çalışıyordum. Leon için en uygun yalanı. *Jack Phelps*. Aklıma bir anda Turner'ın sesiyle bu isim geldi.

"Bir adam var, Jack Phelps, buralarda efsanedir. Şimdilerde annemin yaşlarındadır herhalde. Zamanında gölde yapılan partide sarhoş olup Godwit'e kadar gitmiş. Ben o kadar uzağa gidebilir miyim diye düşünmüştüm." Tanrım, kulağa o kadar aptalca geliyordu ki gerçek olabilirdi. "Eminim şu anda beni aradığın için pişmansındır."

"Niye böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü gerçek bir kız kayıp."

"Ne?"

"Çünkü bir kız gerçekten kayıp ve benim hiçbir sorunum yoktu."

“Yani bana şunu mu diyorsun? O kadar sarhoşmuşsun ki tek başına Godwit’e gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüşsün öyle mi? O kadar iyi bir halde değilmişsin gibi geliyor bana.”

“Şimdi iyiyim ama.”

“İyi, peki.” Leon yüzüme baktı ve bende ona bakmak için kendimi zorladım. Karşısında beklediği gibi bir kız bulmasını istiyordum. “Seni aradığım için pişman değilim,” dedi.

Seni. Seni. Beni.

O kızı.

Bana doğru uzandı ve ufak bir öpücük kondurdu. Dudaklarımı mühürledi.

yataktan sessizce kalktım ve hazırlanmaya başladım.

Önce dişlerimi fırçaladım, sonra saçlarımı taradım ve atkuyruğu yapıp yanağımdaki morluğu iyice ortaya çıkardım. Çünkü eğer bir şeyleri gizlemeye çalıştığımı düşünürlerse beni mahvederlerdi. Todd alt katta kahve yapıyordu. Bana bir bakış attı. İki fincan aldı ve birini bana uzattı. Başımı iki yana salladım ve fincanlardan birini kenara koydu.

"Annenin uyumasına izin verdim. Bu hafta sonu hiç uyuyamadı."

"Üzgünüm," diye geveledim ve Todd'un mahcup olduğunu hissettim. Çünkü Todd laf sokmayı seven bir insan değildi ve bu lafını yanlış anladığımı sanmıştı. Sadece durum tespiti yapmıştı hâlbuki. Annem bu hafta sonu hiç uyuyamamıştı ve bu benim yüzümdendi. "Penny'den haber var mı?"

"Hâlâ kayıp olduğu dışında haber yok." Kollarını kavuşturdu ve tezgâha yaslandı. "Bulunsa bahse girerim Grebe News gazetesinin baş sayfasında yer alırdı. Kesinlikle okuldan bahse derlerdi."

"Evet."

“Eminim bulununca insanlar çok rahatlayacak Gölde olanlardan sonra...”

Bazen Todd’a bu konuda nasıl bu kadar iyi olduğunu sorsam geliyordu. Açık ettiklerinden daha fazlasını bilmek. Ama içimden bir ses, bunu kazadan sonraki yıllarda dışarıda çok vakit geçirmesi sayesinde öğrendiğini söylüyordu. Yapabileceğiniz tek şey izlemek olunca elbette bir şeyleri görmeye başlarsınız. Todd’un bu özelliği yüzünden ben de görünmez olmayı öğrenmek zorundaydım.

“Öyle olur herhalde. Neyse. Ben gitsem iyi olacak.”

“Doğru okula,” dedi. O kadar kararlı bir sesle söyledi ki irkildim. Bu onu da biraz ürkütmüş gibiydi. “Direkt okula gidiyorsun.”

“Tamam.”

Güneş tüm şiddetiyle parlıyordu, ben de güneşin altında yavaşça okula yürüyordum. Acelem yoktu. Okul binası görüş alanıma girdiğinde bedenim parça parça isyan etmeye başlamıştı. Göğsüm karıncalanıyor, nabzım inanılmaz derecede gürültülü atıyordu. Birileri boğazımı sıkıyordu sanki. Ortada kayıp bir kız vardı.

Okulda konuşulacak tek kızın o olmasını umuyordum.

Otoparka vardığımda etraf sessizdi. Otoparkın yoğun olmadığı dakikalardı. Öğrenci araçlarının bulunduğu bölümde sıra dışı bir şey fark ettim. Uğursuz, kara bir kedi; Turner’ın Explorer model arabası. Okulun içindeki canlılık, kapının dışından rahatlıkla görünüyordu; sağa sola yürüyen bir sürü insanın silueti seçilebiliyordu. Arka planda John ve Jane vardı. Jane. Jane olayı yalnızca bir hafta önceydi.

Derin bir nefes aldım ve içeri adımımı attım. Gözler üzerimdeydi. Gözler bana uzun uzun bakıyor, derimi değiştirmek istememe sebep oluyordu ama konuşmalarında Penny’den bahsediyorlardı.

Penny’den bahsediyor ama bana bakmaya devam ediyorlardı.

Ana ofisin önünden geçtim ve Turner’ı gördüm. Çevresi ona

sorular soran öğretmenlerle doluydu. Dudakları hareket ediyordu ama bakışları bana doğru yönelmişti. Sırtımdan soğuk terler boşalıyor, geçtiğimiz hafta sonunu bana hissettiriyor, insanlar sanki üzerime üzerime geliyordu. İnsanların beni Turner'ın yanında görmesini istemiyordum, çünkü ne düşüneceklerini tahmin edebiliyordum. Dolapların önünden geçtim ve bir köşeyi döndüm, duvardaki bir oyuğun içine girdim. Brock yakınımda, dolabının başındaydı. Ben saklanacak başka bir yer bulamadan beni fark etti. İlk önce ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründü. Alek yanında değildi, Penny gitmişti, ben buradaydım. Dolabının kapağını kapattı. Yanağımdaki morluktan başlayarak beni baştan aşağı süzdü.

"Vay canına," dedi sessizce. "Cuma günü gerçekten de sikilmişsin."

Biri kalbimi avucuna alıp sıktı sanki. Kalbim bir yumruğa dönüştü.

"Ne dedin sen?"

"Siki tutmuşsun yani. Neler olduğunu sana anlatayım mı?"

"Anlatmana ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"Şerifin dediğine göre hiçbir şey hatırlamıyormuşsun. Ama istersen anlatabilirim. Dinlemek istiyor musun?"

"Alek nerede?"

"Burada olsaydı emin ol bilirdin."

"O burada değilse sen neden buradasın?" diye sordum ve solgun yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. "Ah," dedim. "Sana burada beklemenı söyledi değil mi? Buradasın, çünkü o burada olmanı istedi."

"Arkadaşım o benim," dedi Brock. "Ama sen bunun ne demek olduğunu bilmezsin tabii, hiç arkadaşın olmadığı için."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Ah, çok daha beterini yapabilirim."

Etrafa şöyle bir bakındım. İkimizden başka kimse yoktu. Baş başaydık ve bunun ceremesini çekmek zorunda olan da bendim. Brock bana doğru bir adım attı ve ben arkamı dönüp gittim.

“Hoşuna gitti mi bari?” diye seslendi arkamdan. “Sikilmek yani.”

Sınıfta herkes sessizdi. McClelland bile. Ellerini kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Arka sıralardan birine oturdum ve içeri giren insanları izlemeye koyuldum. Yüzlerinden düşen bin parçaydı. Alek ve Penny’nin boş sıralarına baktım. Zil çaldı ama videolu anons sinyali çalmadı. McClelland masasının üzerindeki kâğıtları düzeltti ve bize baktı. Sanki orada olduğumuzu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı.

“Özel bir toplantı,” dedi. “Özel bir toplantı yapılacak...” duvardaki saate baktı. “Biraz sonra, konferans salonunda... Tek sıra olun ve beni takip edin.”

Bize söyleneni yaptık. İlkokul günlerimiz geldi aklıma. Kendi halimize bırakılamayacak kadar küçük olduğumuz için bir sınıftan diğerine tek sıra halinde gidişimizi hatırladım.

Ama artık kendi başımızın çaresine bakabilecek kadar büyümüş olmamız gerekiyordu.

Bay McClelland kapıyı açtı. Bayan Leven’in sınıfı karşımızda tek sıra halinde dizilmişti ve hepimiz yan yana, uygun adım konferans salonuna ilerledik. Sıra sıra dizdiler bizi. Sonra koltuklarımıza yönlendirdiler. Oturacağımız yeri seçmemize bile izin verilmemişti.

Gözlerimi sahneye dikmişim. Üç sandalye vardı ve herkes oturup ışıklar söndüğünde Müdür Diaz, Müdür Yardımcısı Emerson ve Şerif Turner sahneye çıktı. Emerson ve Turner son iki sandalyeye oturdu, Diaz mikrofonu aldı.

“Sizi burada daha iyi şartlar altında toplamak isterdim,” dedi. “Eminim hepiniz olmasa da çoğunuz, sevgili son sınıf öğrencimizin başına gelenlerden haberdarsınız. *Doğru* bilgilere sahip olmanızı sağlamak için, haberleri bizden ve yetkili kişilerden duymanızın iyi olacağını düşündük. Penny Young kayıp.”

Ve her ne kadar bunu biliyor olsam da, duyduğum anda adeta buz kestim. Sanki o ana kadar hiç inanmamıştım. İnsanlar kafa

kafaya verdi ve mırıltılar salonu doldurdu. Öğretmenler az önce aldığımız haberi bir süre kendi aramızda tartışmamıza izin verdi.

Koltuklara bir göz gezdirdim ve Yumi ile Brock'un yanında Tina'yı gördüm. Yumi ağlıyordu ama Tina'nın yüzünde öfke vardı. Tina'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Bir şey Tina'nın canını yakarsa Tina da onun canını yakardı. Hiçbir şeyi kendine dert edinmezdi.

"Henüz ne olduğu konusunda emin değiliz, bu yüzden akıbeti hakkında kötü bir çıkarım yapmanın anlamı yok," diye devam etti Diaz. O an aklıma Leon'un söyledikleri geldi. Kırk sekiz saat demişti ama artık onu da geçmiştik. "Ama eğer birileriyle konuşma ihtiyacı hissederseniz, rehberlik öğretmenimiz dâhil bütün öğretmenlerimiz burada. Kalbimiz zor günlerden geçen Young ailesiyle birlikte. Penny'nin sağ salim evine dönmesi için hepimiz dua edeceğiz. Şimdi Şerif Turner bir konuşma yapacak. Hepinizin sessizce ve saygılı bir şekilde dinlemenizi bekliyorum."

Diaz oturdu ve Turner kürsüye doğru geldi. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Hiç sahip olamadığı kızı ve hep sahip olmak istediği gelin Penny. Turner bize Penny'nin nasıl kaybolduğunu anlatacakken Alek'in bir yerlerde evlenmek istediği kızı nasıl delice aradığını hayal ettim. Turner'ın acı çekmesini o kadar istiyordum ki, konu ne olursa olsun kabulümdü.

"Günaydın."

Turner hepimizi şöyle bir süzdü. Herkes yerinde süklüm püklüm oldu. Polislerin yanında insan kendini hep rahatsız hissediyor. Sanki yaptığımız veya yapmayı aklımızdan geçirdiğimiz tüm kötü şeyleri biliyorlarmış gibi.

"Bildiklerimiz şunlar," dedi. "Penny'nin en son Cuma gecesi Uyanış Gölü partisinde görüldüğünü biliyoruz. Saat on buçukla on bir arasında beyaz Vespa motoruyla oradan ayrıldı. Hafta sonunu birlikte geçireceği annesinin Ibis'teki evine varması gerekiyordu ama varamadı. Bu noktada Penny'nin Grebe'den çıkıp çıkmadığını veya Ibis'e varıp varamadığını bilmiyoruz ama söz

konusu yerlerde ve çevresinde arama çalışmaları hâlâ devam ediyor. Ibis Şerif Departmanı'yla birlikte çalışıyoruz ve tam bir işbirliği içindeyiz.

"Eğer aranızdan herhangi biri, en ufak bir bilgiye bile sahipse; internet üzerinde veya sosyal medyada parti gecesinde veya daha sonrasında bir şey görmüş ya da duymuşsanız, Penny'le konuşmuşsanız ve size önemli olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey söylediye, okulun idari işler ofisinde öğle saatine kadar bir şerif yardımcısı olacak. Elbette departmanımızı da istediğiniz zaman arayabilirsiniz. İsimsiz ihbarlar için bir telefon numaramız var. Eğer herhangi bir şey biliyorsanız mümkün olan en kısa zamanda adım atmanız büyük önem arz ediyor. Böyle konularda zaman çok önemlidir.

"Bu kaçırıldığını düşündüğünüz anlamına mı geliyor?"

Bunu ön sıralarda oturan bir çocuk sormuştu.

Diaz ayağa kalktı ve mikrofona ihtiyaç duymadan avaz avaz bağırdı.

"Lex Sanders? Burada soru-cevap seansı yapmıyoruz. Toplantıdan sonra odama geliyorsun."

"Size bildiklerimizi anlattık," dedi Turner. "Penny'yi Cuma gecesinden bugüne gören ya da duyan olmadı. Tekrar üzerine basarak söylüyorum ki onu bulmamıza yardımcı dokunabileceğini düşündüğünüz her bilgiyi bizimle paylaşmanız büyük önem arz ediyor. Teşekkürler."

Şerif Turner koltuğuna döndü ve Diaz tekrar kürsüye geldi. "Sınıf arkadaşlarınıza ve Penny Young'ı tanıyan, seven arkadaşlarınıza saygı duymanız gereken bir dönemdeyiz. Elimize daha fazla bilgi geçtiğinde size bildireceğiz. Bugünkü ilk ders saatinizde ders yapmak yerine, aldığınız haberi hep birlikte düşünmeye ve hazmetmeye vakit ayıracağız."

Diaz koltuğuna dönene kadar kimse ses çıkarmadı. Emerson ve Turner kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladığı anda konferans salonu hareketlendi ve ben de etrafımda gelişen olayları izlemeye başladım. Poster kızı, güzel sarışın, hepimizin gıptay-

la baktığı kız. Onun için herkes ağlıyordu, benim için asla ağlamazlardı. İşte bir kızın başına, hak etmediği düşünülen bir olay gelince böyle oluyordu.

Prewitt karşımızdaydı ve toz toprak içindeki pistte bekliyorduk. Koltuğunun altında not defteri vardı.

“Zor olduğunu biliyorum ama başınızı dik tutmalısınız. Her şey odaklanmada bitiyor. İnsanlar böyle bulunuyor.” Boğazını temizledi. “Bugün hepinizin *daha hızlı* olmasını istiyorum. Her zamankinden daha iyi olmasını istiyorum. Kişisel rekorlarınızı kırın ve Penny geri döndüğünde başarınızı ona anlatın.”

Bence çok aptalca bir konuşmaydı ama hiç konuşma yapmasaydı daha kötü olurdu herhalde. Hepimiz pozisyon aldık ve Prewitt’in kısa, keskin düdük sesi çıkış komutunu verdi. Sessizce koşmaya başladık. Kimse konuşmuyordu. Ama ben kafamın içindeki sesi susturamıyordum. Beynimde düşünceler dönüp duruyordu. Penny, göl. Penny. Ona çok kızgındım. O gün restorana geldiği için, göle gitmeme sebep olduğu için ona çok kızgındım ve yemin ederim kızdıkça daha da hızlanıyordum. En hızlı ben olmuştum.

Geri dön Penny. Geri dön de sana anlatayım.

Soyunma odasında, kan ter içinde tişörtümü ve şortumu çıkarırken birinin beni izlediğini hissettim ve arkamı döndüğünde

Tina'nun dolabına yaslanmış halde bana baktığını gördüm. Yanı çıplaktı ve yüzü terden parlıyordu.

"Planın bu muydu?" diye sordu.

"Ne?"

"Senin gölde zil zurna sarhoş olduğun gece Penny kayboluyor," dedi. "Çünkü eğer o burada olsaydı şu anda bundan bahsediyor olurduk."

"Senin lanet çeneni kapatacak hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ne kadar sarhoştun biliyor musun?" dedi Tina. Dişlerimi sıktım. "Hayatımda babanın bu kadar başarılı bir taklidini hiç görmemiştim." Bakışları göğsüme odaklandı. "Sutyenin güzelmiş bu arada."

Kollarımı kavuşturdum ama hiçbir şey söylemedim. O an üzerimde olan sutyenden mi, yoksa göldeyken giydiğim sutyenden mi bahsettiğini bilmiyordum.

"Bu da ne demek?"

Sırtını yasladığı dolaptan uzaklaştı. Diğer kızlar soyunup giyiniyor ama sakın hareket ediyorlardı. Giyinirken fazla ses çıkıp bizi duyamama riskini almak istemiyorlardı.

"Brock bana ne dedi biliyor musun?"

"Sadece tahmin edebilirim."

"Grey partiden çıkmış." Tina bunu Yumi'ye dönerek söyledi. Herkese hitaben söyledi. "Ne kadar berbat halde olduğunu hatırlıyorsunuz. Partiden çıkmış ve neredeyse Godwit'e kadar gitmiş. Annesi kayıp ihbarında bulunmuş. Leanne Howard onu ertesi gün bir yol kenarında bulmuş. Şerif Departmanı'nın yarısı onu aramış. Yarısı."

Duşların bulunduğu yöne doğru baktım ve baktıktan sonra fark ettim ki içten içe Penny'nin söze girmesini beklemiştim. Sanki bir anda ortaya çıkıp "Ben hep buradaydım!" diye bağırarak herkesin çenesini kapamasını söyleyecekmiş gibi... Çünkü her ne kadar beni pek sık savunmasa da Tina'nun saçmalamalarına da fazla tahammül edemezdi. İçim acıyordu ve sebebini hiç bilmiyordum.

Penny'nin hayatıma kattığı nahoş hissi şimdiden özlemiştim.

"Sarhoş oluyor, arabayı alıp gidiyor. Sarhoş oluyor, arabayı alamayınca yürüyerek basıp gidiyor. Unutmayın ki bu kız yalan da söylüyor. Sürekli hem de. Cumartesi sabahı Şerif Departmanı, zamanında ortalığı tecavüz diye yalan yere ayağa kaldıran kızını arıyormuş. Getire getire *seni* getirdiler eve. Onu değil."

Dolabıma doğru yöneldim ve kıyafetlerimi aldım. Burada durup bunları dinlemeye tahammülüm yoktu. Şortumu giydim ve düğmesini ilikledim.

Ama hayır, Tina'nın söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Umalım da senin insanlara kaybettirdiğin vakit yüzünden onun başına bir şey gelmesin."

Ve işte o anda Penny'nin arama çalışmalarını engellediğim fikri akıllarına girmişti. İçlerinde bana karşı yepyeni bir nefret dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum. Tişörtümü giydim ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Soyunma odasında fısıltılar başlamıştı.

"Neden," dediğini duydum bir kızın. "Neden o?"

Eve döndüğümde odama girdim ve masama oturup dizüstü bilgisayarımı açtım.

Şerif Turner'ın cümleleri bütün gün kafamın içinde dönüp durmuştu.

"Eğer... İnternet üzerinde veya sosyal medyada parti gecesinde veya daha sonrasında bir şey görmüş ya da duymuşsanız."

Ben bütün sosyal medya hesaplarımı bir sene önce kapatmıştım ama bunu daha önce düşünmem gerekirdi. Eğer o geceki halim Tina'nın anlattığı kadar kötüyse, en son bakmak isteyeceğim yerde mutlaka benimle ilgili bir şeyler var olmalıydı.

İnternet tarayıcısını açtım ve uzun süre öylece bekledim. Dudaklarımı yiyordum. Sonra rujumu tazelemem gerektiğini düşündüm ama bu işi halledene kadar rujumla ilgilenmeyi kendime yasakladım.

Bu işi halledecektim.

Hangi sitelere girmem gerektiğini, okulumdaki herkesin ne-

relerde toplandığını biliyordum, çünkü bir zamanlar ben de onlarla birlikte oralarda takılırdım. İşe kendi ismimi aratarak başlayabilirdim ama henüz buna hazır değildim. **#UyanısGolu** etiketini arattım, hiçbir sonuç çıkmadı. Tabii ki bu kadar açık bir etiket yazmazlardı ama o gecenin hiçbir anını kaçırmamak için mutlaka ortak bir yerde buluşmuş olmaları gerekiyordu.

Buldum.

#Uyan.

Arama tuşuna tıkladım ve önüme bir sürü durum bildirimi geldi.

Bir hafta öncesinden başlayan beklenti dolu paylaşımları geçtim (**#UG için sabırsızlanıyorum #evet #uyan**) ve nihayet partinin başladığı anlara geldim. Önce Andy Martin'in paylaşımı çıktı önüme. Yarısının içinde bal rengi içkiler olan küçük bardaklarla dolu bir masanın fotoğrafını çekmişti. Sıra sıra dizilmiş içki bardaklarını görünce bir an irkildim ve korkarım ki bunlarla ilgili bir anım vardı. Acaba bunlardan birini mi içmiştim?

Altına da "hazırlıklar devam ediyor. **#uyan**" yazmıştı.

Sonra gölün bir fotoğrafını paylaşmıştı.

#UYAN

Herkes paylaşmıştı.

Bana hiçbir şey ifade etmeyen tüm paylaşımları geçtim. İnsanların kıyafetlerini gösteren; yola çıkışlarını, göle gelişlerini gösteren fotoğraflar vardı. Bitmek tükenmek bilmiyordu ve bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Ben de bu bilgi havuzuna bir şeyler eklemeye can atıyor, önümdeki ihtimallerin hepsini dört gözle bekliyordum. Sanki kötü hiçbir şey olamazmış gibi. Ama belki de bir zamanlar gerçekten hayatımda kötü hiçbir şey olmuyordu.

Ağaçlara asılmış ışıklandırmalara, arabaların park edildiği park alanına, kameranın yetişemeyeceği kadar hareketli insanların bulanık fotoğraflarına baktım. Müzik neredeyse kulağıma geliyordu...

Penny ve Alek'in fotoğrafları çıkmaya başladı karşıma. Yüz-

lerini görünce irkildim, çünkü kendi yüzümü aramaya odaklanmıştım.

Alelacele çekilmiş plansız fotoğrafları ve filtrelerle bezenmiş, bilinçli poz verilmiş fotoğrafları vardı. Sanki herkes bu altın çifte bir şekilde yaklaşmaya çalışıyordu. Belki fotoğraflarını beğenirler de onlar da kendilerini popüler hissederek diye...

Sayfayı aşağı kaydıldıkça kaydıldım, ta ki ismimi ekranın en tepesinde görene kadar.

“grey’i kim davet etti #uyan.”

Bulanık bir fotoğraf vardı ve sanırım bana aitti. Gömleği, eteği hatırlıyordum. Ah, Tanrım. Bu bendim. İşte, işte bendim, oradaydım. Partiye geliş anımdı bu. O andan sonra partideydim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Uzun koşulardan sonra çarptığından çok daha hızlı çarpıyordu. İşte buradaydım, gölde. Sanki birileri boğazımı sıkıyor gibi hissediyordum, yutkundugumda canım acıyordu. Daha da aşağılara indim ve gecenin keyfini çıkaran diğer insanların fotoğraflarını geçtim. Partiye varışımından yaklaşık bir saat sonrasına kadar geldim ve gördüğüm şey canımı acıttı.

“bir kız sadece bir saat içinde nasıl bu kadar sarhoş olur #yokartık #büyükyetenek #uyan”

Benden bahsettiği anlamına gelmiyordu. Elbette benden bahsettiği anlamına gelmiyordu ama üzerime alındım, çünkü bahsettiği neden ben olmayacaktım ki? Bilgisayarımın başından kalktım. Ellerim titriyordu. Ceplerimi karıştırıp rujumu çıkardım, çünkü bir şekilde kafamı rahatlatmam gerekiyordu ama sonra durdum. Hayır. İşimi halledene kadar süremezdim.

Anlaşma bu şekildeydi.

Tekrar masama oturdum ve sonra karşıma yine tanıdık bir isim çıktı. Benim adım değildi ama sanki mideme yumruk yemiş gibi keskin ve acı vericiydi. Hayatımdan çıkarmak, kurtulmak istediğim bir şeydi bu.

“Paul Grey bu gece ÇOK İYİ temsil ediliyor #uyan”

Bunu Tina paylaşmıştı ve çok fazla insan beğenmişti.

Bir süre önemli bir paylaşım görünmedi. Herkesi kendi filmi-

nin başrolüydü ve birbirlerine @ işaretiyle cevaplar veriyorlardı. Nerede ne yaşandığını hemen öğrenip oraya gitmek için birbirleriyle haberleşiyorlardı. Kendimle ilgili paylaşımlar arıyordum. Ve sonra...

“vay anasını, ateşin başında zilzurna sarhoş #uyan.”

Ve ateşin başında olmayan herkes kimden bahsettiğini öğrenmek istiyordu.

Bu gönderiyi açtım.

RG.

Bu harfler dışında her şey bulanıklaştı. İsmimin baş harfleri, sınıf arkadaşlarım tarafından beğeni yağmuruna tutulmuştu. Tina bana bunu söylemişti. Gölün başında zilzurna sarhoş olan bir zavallı olduğumu... Yazılanlara baktım, onları düşünce gücümle yok etmeye çalıştım. Ya yazılanları, ya da kendimi yok etmeliydim, çünkü ben sadece bu harflerden ibaret olduğum bir dünyada, o kelimelerle anlatıldığım bir dünyada yaşamak istemiyordum. Peki ya yazılanların arkasında ne vardı? Ne anlama geliyordu bu? Ne yapmıştım? Kafamın içi o kadar boştu ki bu beni çileden çıkarıyordu. O geceyi hatırlamama izin vermiyordu. #Uyan etiketinin geri kalanını incelemeye koyuldum. Daha fazlasını, daha beterini bekliyordum. Avuçlarımın içi terden sırlıklam olmuştu. Fotoğraflar vardı, bir sürü fotoğraf. Onları hızlıca geçiyor, kendimi onlara bakmaya zorluyor ama görmek için çaba sarf ediyordum. Hiçbirinde ben yoktum, sadece belki benim hakkımda olan, belki de olmayan yazılar vardı.

“çok zavallıydı #uyan aptal ayyaş karılar #uyan.”

Penny'nin yumuşak ve alaycı sesi kulaklarımdaydı.

“Aptalca bir şey yapmadın değil mi?”

Yapmış mıydım?

Aşağı inmeye devam ettim ve bir yerden sonra tek gördüğüm **#uyan #uyan #uyan #uyan** etiketiydi. Sonra, benden saatler sonra, benim ayrılmış olmam gereken saatten uzun bir süre sonra Alek, artık herkesin dilinde olan soruyu sormuştu:

Neredesin @PennyYoung?

Penny'nin profiline girdim ve en son ne yazdığina baktım. Gecenin başında, Swan's Restoran'da benimle konuştuktan sonra yazmıştı. Bilmeden cevap vermişti aslında.

"Buradayım."

Swan's Restoran'da Tracey beni odasına çağırdı.

Masasında oturuyor ve hiç görmediğim kadar ciddi bakıyordu. Bana Penny'yi sorma ihtimalini düşündükçe midem kasılıyordu. Ya bana ikimizin de kaybolduğu gece Penny'nin bu restoranda ne işi olduğunu sorarsa ne yapacaktım? Çünkü Holly'nin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Şimdiye kadar bunu fark etmiş ve herkese anlatmış olması gerekiyordu.

Ama konu hiç açılmadı.

"Senin yaptığından daha hafiflerini yapan insanları kovmuş-tum daha önce," dedi Tracey. "Ama iyi durumda olduğun için mutluyum. Bunu bir uyarı say. Şimdi çık ve işine geri dön."

"Teşekkür ederim," dedim. Mutfağa girdim. Küçük bir çocuk gibi azarlanmanın getirdiği rahatsızlıkla tüylerim diken diken olmuştu. Bu histen nefret ediyordum ama kendimi daha fazlasına hazırladım, çünkü Holly gelmişti. Yanımdan geçti ve önlüğünü giydi. Ama ortada azarlama falan yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Selam Holly," dedim.

Yüzüme bakmadı. Benim dışımda her yere bakıyordu. Tek kelime etmeden restoran kısmına geçti. Benimle konuşmuyordu

ve –bu her ne kadar bana kendimi kötü hissettirse de– Penny’nin aklından çıkmış olabileceği; sadece buradan geçip giden, yüzünü hatırlamadığı diğer tüm kızlar gibi sıradan bir sarışın kız olarak zihninde hiç yer etmemiş olabileceği fikrini aklıma getirdi. Yoksa Holly’nin ağzını açmamasına imkân yoktu.

Bu konuda içim rahatlamıştı ama rahatlık pek uzun sürmedi. Bir anda Holly’nin bana olan bu tavrının neye sebep olacağını fark ettim. Diğer kızlardan birkaçı bana soğuk davranıyor, yüzüme bakmıyordu. Normalde de benle pek konuşmayan kızların bile, konuşmayışlarında bir farklılık vardı artık. Leon’a doğru baktım. O da bunların hepsinin farkındaydı.

“Molada görüşür müyüz?” dedim ümitle, çünkü Leon’un beni bu histen kurtarmasını istiyordum. Ama bunu söylerken sanki ellerini bedenimde hissetmek istiyormuş gibi söylememeye dikkat ettim. Gerçi galiba bir yandan bunu da istiyordum.

“Bence görüşmeyelim,” dedi. Annette’e bir iki saniye ızgaraya bakmasını söyledi ve yanıma geldi. Sesini alçalttı. “Molada çalışmaya devam et.”

“Ne?”

“Molada çalışmaya devam et Romy,” dedi. “Artık geri döndün ve insanlar sana öfkelerini göstermek için bahane arıyor. Sakinleşmelerini bekle ve bu sürede de kaytarmaya çalışmaya çağını onlara göster.”

“Ama kaytarmaya çalışmamıştım, hayır.”

Bana canımı acıtan bir bakış attı. Ama onun bildiği versiyonda sanırım işimden kaytarmıştım.

“Bunun çok kötü bir his olduğunu biliyorum ama işe bir de şu yönden bak, sana kızgınlar, çünkü seni önemsiyorlar.”

“Tamam o zaman,” dedim.

“Ciddiyim. Holly çok kötü oldu. İçeri geçip masalarla ilgileniyor, sonra mutfığa dönüp ağlıyordu. Bir süre sana kızgın olmalarına izin ver. Bu sürede sen de iyi görünmeye çalışmalısın.”

“O zaman molada çalışmaya devam edeceğim.”

“Bu çok işe yarar. Özellikle de Tracey üzerinde. Holly’yi ikna

etmek daha zor olabilir ama eninde sonunda yelkenleri suya indirecektir ve o sakinleştğinde diğer herkes de yola gelir," dedi. "Ve sonra bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmaman gerekiyor."

Sesinde sert bir ton vardı ve bir an onun da aslında bir derece kızgın olduğunu hissettim. Başımı salladım. "Tavsiyen için teşekkürler."

"Ben yarın burada olmayacağım," dedi Leon. "Caro'yu Doula'sının yanına götürmem gerekiyor."

"Doula nedir?"

"Annelere destek oluyorlar, hamilelik ve doğum sürecinde yani. Tıbbi açıdan değil de duygusal açıdan. Caro bunun ona çok yardımının dokunduğunu söylüyor."

"Doğuma ne kadar kaldı peki?"

Leon ensesini kaşıdı. Annette ızgaranın başına dönmesi için ona bir işaret yaptı. "Vakit aşağı yukarı geçti gibi. Çocuğun çıkmaya hiç niyeti yok."

"Onu suçlayabilir misin?"

Leon güldü, şaka yaptığını sandı herhalde.

Sıcağın altında Grebe Lisesi'ne doğru güçlükle yürüyordum. Gözlerim ve cildim kurumuytu. Keşke iklim değişikliklerini daha erken dikkate alsaydık diye d    ne d    ne toprak olacağız bir gün. Belki de bu o kadar kötü bir sonuç olmaz. Okul binası tüm çirkinliğiyle kar ımdaydı ve otoparkın ortasına gelene kadar Jane ve John'un yerinden söküldüğünü fark etmedim. Okul ruhunun sembollerinin olduğu yerde artık bir boşluk vardı. Penny gitmişti ve okulun ruhunu da yanına götürmüştü. İçeride, merdivenlerin yanında bir duyuru panosu vardı. Artık parti bittiği için yeni bir eylem çağırısı vardı.

**PENNY'Y  BULUN
NASIL YARDIMCI OLAB LECEğ N Z  ÖĞRENMEK İÇİN
 LK DERSTEN VEYA   LE YEMEğ NDEN ÖNCE
KÜTÜPHANEYE GEL N**

Uyan.

Duyuru metninin altında Penny'nin bir fotoğrafı vardı. Her nasılsa fotoğrafa bakınca Penny insanın gözüne gerçek gibi g -

r nm yordu. Bakışları ve gülümsemesi donuk, saçları pikselleşmiş ve parıltısını kaybetmiş görünüyordu. Neredeyse Penny'nin gerçekten var olup olmadığını, sadece zihnimizde yarattığımız bir fikirten ibaret olup olmadığını sorguladıyordu. Gözlerimi kapattım ve her şeyin daha farklı olduğunu hayal etmeye çalıştım. Onun yüzü yerine üzerinde ROMY'Y  BULALIM yazan bir pano hayal ettim.  zlenmenin nasıl bir duygu olacağını düşündüm. Penny neredeydi bilmiyordum ama insanlara ilham verdiğini, insanların onu aradığını ve geri istediğini biliyor olmalıydı. Peki ya ben kaybolsaydım ne olurdu? Belki de unuttur giderlerdi. Böyle bir şey mümkün müydü? Sanırım bunu öğrenmek için onun yerinde olmayı isterdim.  zlesinler ya da  zlemesinler, en azından ortadan kaybolabilirdim.

Arkamdaki kapı ardına kadar açıldı ve hemen sonra bir omuz, omzuma vurarak beni ileri itti. Bunun yanlışlıkla olması mümkün değildi, çünkü hiçbir şekilde yolu kapatmıyordum. Ve arkamı döndüğümde onu gördüm: Tina.

"Gönüllü bir arama çalışması yapacağız," dedi. " n m zdeki hafta."

"Ee?"

"Geliyor musun?"

"Neden geleyim?"

"Elinden en azından bu gelebilir," dedi.

" yle mi diyorsun?"

"Birileri Penny'yi aradığı sürece kimin aradığının benim için önemi yok."

"Belki de Alek'in de aynı fikirde olup olmadığını öğrenmen gerekir," dedim. Utanır gibi oldu. Bu işi etraflica düşünmemiş gibiydi. "Alek geri döndü m ?" diye sordum.

Tina cevap vermedi. Demek ki dönmüştü. Alek'in okulu matem yerine çevirip karalara boyamamasına çok şaşırmıştım. Tina, Penny'le ilgili duyuruya baktı.

"Yerinde sen olmalıydın," dedi.

Kendimi tutuyordum ama canını yakmayı çok istiyordum.

Birkaç kişi daha geldi ve panonun önü kalabalıklaşmaya başladı. Ortamdan uzaklaşmak için daha uygun bir vakit olamazdı, bu yüzden arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

“Son tweetini gördün mü?” diye sordu bir kız.

“Kimin?” dedi Tina.

“Penny’nin. Çok esrarengiz.”

Dolabıma doğru gittim ve çantamı dolaba koydum. “Zaman israfı amcık,” diye tısladı bir ses arkamdan. Arkamı döndüğümde Trey Marcus’la karşılaştım. Gözleri dümdüz karşıya bakıyordu, sanki o söylememiş gibi. Sanki koridorlar kulağıma fısıldıyormuş gibi. Kalbime bir çizik daha atılmıştı. Ve hiç istemeyeceğim sonuçlara sebep olacak olsa dahi bunun karşılığını vermeliydim. Kütüphaneye yöneldim. Onların çabalarına bir katkı verecektim. Bakalım o zaman yüzüme karşı “Zaman israfı amcık” diyebilecekler miydi?”

Hem onlara katılmamı isteyip hem yüzüme böyle konuşmazlardı.

Zorunlu kitaplar listesi kaldırılmış, onun yerine üç masa birleştirilmişti. Masaların önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Masaların diğer ucunda Alek ve Brock duruyordu. Brock, Alek’e o kadar yakındı ki sanki Alek kukla oynatıcısı gibiydi. Alek’in kulağına bir şey fısıldadı. Alek ciddi bir ifadeyle başını salladı. Dimdik durarak boyunu daha uzun göstermeye, krizi yöneten bir komutan havası vermeye çalışıyordu. Ama içini okumak çok kolaydı. Acı çeken sevgiliden başka bir şey değildi aslında. Normalde mükemmele yakın görüntüsü darmadağın olmuştu ve üzerine bir bitkinlik çökmüştü. Sanki bütün geceyi uykusuz geçirmiş gibiydi. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve kızarıklık gözlerinin yeşil rengini daha belirgin hale getirmişti. Dudakları da en az yüzü kadar bembeyazdı. Bu olay onu yakında çürütecek gibiydi. Şimdiden böyle göründüğüne göre bu sadece başlangıçtı, eğer Penny geri dönmezse içi içini yemeye devam edecek, sonunda kendi kendini yok edecekti. Kendini biraz toparlamaya, daha cesur bir ifade takınmaya

çalıştı. Acaba Penny'nin yerinde ben olsaydım ne olurdu diye düşündüm. Bu masanın ardında kim beklerdi? Kim en azından biraz çökmüş görünürdü? Ve sonra cevap bir anda geldi.

Penny.

Alek'in önünde bir sepet beyaz kurdele vardı. Göğsümüze takmamız için. (Acaba benimki ne renk olurdu?) Bir sürü KAYIP ilanı ve bir de arama çalışmalarına katılmak için imza kâğıdı vardı. Andy Martin boynunda kamerayla yakınlarda dolaşıyordu. Parmağı deklanşörün üzerinde gezip duruyordu. Sanki okul yılılığı için fotoğrafını çekmesi gereken bir durum olup olmadığını düşünüyor gibiydi.

Masaya yaklaştığım anda herkes bana bakmaya başladı. Herkes.

Alek'in nefesi kesildi. Öksürdüğünü duydum. Brock kenardan elini uzatıp beyaz kurdeleleri kenara çekti. Son anda sepeti yakaladım. İçinden bir kurdele aldım ve gömleğime iğneledim.

"Hemen çıkar onu," dedi Alek. Kayıp ilanlarına doğru gittim, bir avuç aldım. İlanları elimden almak için üzerime geldi ama onlara sarılarak göğsüme yapıştırdığımı görünce durdu. Derin bir nefes aldı. "Kurdeleyi çıkar ve onları geri ver."

"Hayır. Tina bana yardımcı olabileceğimi söyledi."

Alek, Brock'a doğru baktı ve bu bakış Tina için hiç hayra alamet değildi, yani buradaki görevim bitmişti. Cat Kiley bir anda çıkageldi ve beni kenara iterek üzgün gözlerle Alek'e doğru baktı.

"Penny için çok üzgünüm," dedi.

"Teşekkürler," dedi Alek. Hâlâ bana bakıyordu.

"Ama geri dönecek," dedi Cat Kiley. "Döneceğini biliyorum." İmza kâğıtlarını işaret etti. "Buraya ismini yazdırırsam ne oluyor?"

Alek artık bunlara tahammül edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Brock sözü aldı.

"E-posta adresini ve telefon numaranı bırakıyorsun ve sana Penny'le ilgili bütün haberleri, eylem çağrılarını iletiyoruz. Me-

sela civar mahallelere kayıp ilanları asmak gibi. Aynı zamanda önümüzdeki pazartesi gölde düzenlenecek olan gönüllü arama çalışmasıyla ilgili bilgilendirme yapıyoruz. Arama çalışması gibi büyük olaylar aynı zamanda okulun öğrenci duyuru sisteminde de yer alacak ama Diaz sisteme çok fazla yüklenmememizi söyledi, bu yüzden de..."

"Bir saniye, ben polisin zaten arama yaptığını sanıyordum? Sence bir şeyleri gözden mi kaçırdılar?"

"Şerif Turner'ın bir şeyi gözden kaçırmadığından eminim," dedi Brock. "Ama ikinci defa bakmanın zararı yok."

Cat kıpkırmızı oldu. "Öyle demek istemedim," dedi. İsmini hızlıca kâğıda karalayıp apar topar oradan ayrıldı. Kalem elime aldım. Cat'in elinin sıcaklığı hâlâ kalemin üzerindeydi. Kâğıda şöyle bir baktım. Herkes gözünü bana dikmişti. İsmimi yazdım.

“ortalık sakinleştiiği için ben de göle gittim.”

Okuldan döndüğümde annem beni bu sözlerle karşıladı. Kapıda dikilmiş beni bekliyordu. Sanki saatlerce orada beklemiş gibi bir hali vardı. Ben eve gelene kadar geleceğime inanmayarak, beni görme ümidiyle sürekli sokağı gözetleyerek orada beklediğini hayal ettim. Buruşmasınlar diye çantamdan kayıp ilanlarını çıkarıp yere koydum.

“Her yere baktım,” dedi annem. “Ama telefonunu bulamadım.”

“Bunu yapmak zorunda değildin. Teşekkür ederim.”

Sırtımı sıvazladı. “Hâlâ bir yerden çıkabilir. Kırmızı renkli ve üzerinde senin adın yazılı... Eğer suya düşmediyse gözden kaçması çok zor.”

“Ben suyun başında değildim.”

Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Doğru olduğuna inanmak istiyordum. Gölde her ne olmuş olursa olsun, insanlar yüzüme karşı veya sosyal medyada neler demiş olursa olsun, kendime güvendiğim bazı konular vardı, sarhoşken suya yaklaşmamak gibi aptalca bir konuda da olsa.

Annem şaşırdı. “Değil miydin?” dedi.

Tereddütle cevap verdim. "Hayır."

Ama sesimdeki tereddüt beni ele verdi ve annemin gözlerinde görmek istemediğim, acımayla şefkat karışımı ifadeyi gördüm. Elimdeki kayıp ilanları bana bir bahane verdi. Anneme ilanlardan birini verdim ve onu yeni doğmuş bir bebek gibi tutup Penny'nin bulanık görünen yanağını okşadı.

"Bunları restorana da asmalısın. Tabii şimdiye kadar asılmadıysa..."

"Evet," dedim.

Ama ilanları restorana götürmedim. En azından ilk seferde...

Bir süre masamın üzerinde durdular ama böylesi daha kötüydü, çünkü aklımda sürekli Tina'nın bana söyledikleri vardı. "Umalım da senin insanlara kaybettirdiğin vakit yüzünden onun başına bir şey gelmesin." Belki Penny'yi bir yerlerde görmüş olan bir kamyoncu restorana gelirdi. Belki de ilanları restorana asmadığım için bunu öğrenemezdim. Bilmiyorum. Sadece ikisinin de -Penny'nin de, Tina'nın da- zihnimde daha az yer kaplamasını istiyordum, bu yüzden pes ettim ve ilanları restorana götürdüm. Tracey bana izin verince onları ön taraftaki duyuru panosuna astım. Tracey, Penny'nin siyah beyaz fotoğrafına baktı ve benim göremediğim canlılığı gördü. "Ne kadar güzel bir kız," dedi sessizce. Penny'nin bakışları da yaşanan trajediye çok uygundu. Tracey'den Pazartesi günü arama çalışması için izin istedim, hâlbuki henüz gidip gitmeyeceğime karar vermemiştim. "Tabii ki," dedi ve ben odasından çıkarken ekledi, "İnsanı düşündürüyor değil mi? Sen şanslıymışsın Romy."

Benim de böyle trajik bir hikâyenin kahramanı olacak kadar güzel olduğumu mu düşünüyordu acaba.

Ama "Evet," dedim. Çünkü bunu söylememi bekliyordu.

Leon'un vardiyasına başlamadan önce biraz vakti vardı, bu yüzden ilanları asmama yardım etti. Ben eski ilanları çıkarırken o da bantları hazırladı.

"Grebe'de durumlar nasıl?" diye sordu Penny'nin köşelerini bantlarken.

"Beklenildiği gibi," dedim astığı ilanın hemen yanına bir tane daha yapıştırırken. İnsanlar bir tane ilanı görmezden gelebilirdi ama iki ya da üç tanesini görürdü. "İnsanlar üzgün. Önümüzdeki pazartesi günü gönüllü arama çalışması var. Doula randevusu nasıldı?"

Yüzünü buruşturdu. "İğrençti, yani iyiydi aslında. Ama artık mukus tıpası diye bir şeyin varlığından haberdarım. Yani..."

"Ay, ıyyy."

"Evet. Bunu bilmesem daha iyi olurdu sanırım."

"Caro nasıl?"

"İyice sessizleşti," dedi Leon. Gülümseyerek üçüncü ilanın kenarına bandı yapıştırdı. "Kız kardeşimin sessiz olduğunu hiç görmemiştim." Başıyla mutfağı işaret etti. "Benim hazırlanmam gerekiyor. Sen geliyor musun?"

Ona biraz sonra geleceğimi söyledim ve elindeki bandı aldım. Uzunca bir süre ilanlara baktım. Yan yana, sıra sıra dizilmiş üç kayıp ilanı. Neredeyse modern sanat eseri gibiydi. Ama bu güzel bir şeydi. Dikkat çekiciydi. Sanırım. İçeri girenlerin gözünden nasıl görüldüğünü merak ettim, bu yüzden ilanları göremeyeceğim bir noktaya kadar geri geri gittim ve sonra restorana gelen herhangi bir müşteriymişim gibi yürümeye başladım. KAYIP yazısını ve Penny'nin yüzünü fark edeceğim ilk ânı tespit etmeye çalışıyordum ama sonra Holly geldi ve görüş açımı kapattı.

"Yine bizi terk mi ediyorsun?" diye sordu. Cuma gecesinden beri ilk defa benimle konuşmuştu. Başımı iki yana salladım ve arkasındaki ilanları işaret ettim.

"Sadece ilanların nasıl görüldüğüne bakmak istedim."

"Onu tanımadığını söylemiştin," dedi Holly.

"Ne?"

Kollarını kavuşturdu. "Penny Young. O cuma gecesi buraya gelmişti. Onu gazetede gördüğüm anda tanıdım. Şu masada o kızın tam karşısına oturdun, sonra ikiniz de bir şeye üzüldünüz ve peş peşe ikiniz de gittiniz. Şimdi kız kayıp. Bu konuda bir şey söylemeni bekledim ama hiç söylemeyecektin değil mi?"

Kalbim atmayı bırakmıştı sanki. Holly'nin gözünden kaçtığını sanmıştım ama Holly'nin gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve buna ihtimal vermek aptallıktı.

"Hayır," dedim. "Söylemeyecektim."

Dürüst bir cevap vermemi beklemiyordu. Hazırlıksız yakalanınca bana fırsat çıktı ve yanından sıyrılıp geçtim. Beni yakalamaya çalıştı. "Romy, bir dakika..."

"Boş ver Holly."

Ama Holly'nin bir özelliği de boş vermek gibi bir huyunun olmamasıydı. Beni mutfağa kadar takip etti. Tam ensemdeydi. Kırmızı kapının arkasına geçince konuşmaya başladı.

"Polise onun buraya geldiğini söyledin mi bari?"

Bunu duyan herkes bize bakmaya başladı. Leon'un bakışları bize doğru döndü. Dışarı çıkmak üzere olan kızlar, ellerinde not defterleriyle ve kalemeleriyle durup Holly'nin söylediklerini dinlemeye başladı.

"Polise Penny Young'ın burada olduğunu söyledin mi?" diye sordu tekrar.

Bir saniyede öfke ibrem sıfırdan yüze vurmuştu. "Holly, çeneni kapar mısın?"

"Hey," dedi Leon sert bir tavırla. Holly'nin ağzı açık kalmıştı, çünkü o âna kadar onu hiç terslememiştim. Leon ıspatulasını masaya koydu, ellerini önlüğüne sildi. "Ne oluyor?"

"Penny Young kaybolduğu gece buradaydı," dedi Holly beni göstererek. "Romy'nin ilgilendiği müşteri oydu. Sonra buradan çıktı ve Romy de bana onu tanımadığını söyledi. Şimdi polise karşı dürüst olup olmadığını merak ediyorum." Holly bana bakıyordu. "Böyle olayların şakası olmaz Romy, ciddi bir konu bu."

"Aynı zamanda seni ilgilendirmeyen bir konu," dedim. "Evet, polise söyledim ama burası onun son görüldüğü yer değildi, bu yüzden bunun hiçbir önemi yok ve ben senin kızın falan değilim, patronum da değilsin, o yüzden git başımdan."

Mutfaktan bir hışımla çıktım. Arka kapıyı çarpıp kapattım. Çöp konteynerine bir tekme attım. Ayağım metale çok sert çarptı

ve etkisini bütün bacağımda hissettim. Az önce bir felakete çok yaklaşmışım. Tıpkı Todd'un kaza geçirdiği gün annemin son anda onun arabasına binmemiş olması gibi. O ilanları asmamalıydım. Bana hiç iyilik yapmamış bir kız için iyi bir şey yapmaya çalışmışım ve her şeyi çok daha beter hale getirmiştım. Siktir git Penny. Siktir git.

Elimle ağzımı sildim. Sonra birden panik hali başladı. Bir senedir ruj konusunda öyle bir teyakkuz halindeydim ki rujumu bozduğumu anladığım anda diğer elimi cebime attım ve rujumu çıkarıp dudaklarıma sürdüm. Çünkü bir sene buna kafayı takınca insan dudaklarının şeklini ezbere biliyor. Ayna olmasa da ruj sürebiliyordum.

Tam işimi bitirmiştım ki Leon dışarı geldi. Rujumu cebime soktum ve çöp konteynerinin yanından uzaklaştım. Üzgün gibi görünmeye çalıştım ama bu Leon'un sorular sormasına engel olmadı.

"İçeride yaşanan neydi öyle?"

"Üzerime geliyordu..."

"Hayır, sana bir soru soruyordu. Haklı bir soru," diye kesti sözümü.

Leon benimle mutlu değildi. Benimle mutlu değildi ve sinirlenmeye başlamıştı sanırım. "Holly'le öyle konuşma. O kadının evde nelerle uğraştığını biliyorsun Romy. Yapma. Bunu hak etmiyor."

"Ben de hak etmiyorum. Üzerime geliyordu," dedim tekrara düşerek. Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu. Leon'un beni azarlamasının üzerine bir şeyler söylemem gerekiyordu ki sinirlenip aptalca bir şey yapmayayım. Hiçbir erkeğin bana kiminle nasıl konuşacağını söylemesine ihtiyacım yoktu ama Leon'un karşısında aptalca hareketler yapmak da istemiyordum.

"Benim gördüğüm bu değildi," dedi.

"Ben öyle hissettim."

Derin bir nefes aldı ve kafasını yukarı kaldırdı. Sanki söyleye-

ceği her kelimeyi göğe bakıp oradan dikkatle seçiyormuş gibi... Doğru kelimeleri seçmesini ümit ediyordum.

"Bizi burada ne duruma getirdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. İçki içmek için işini terk ettin. Bu dediğimi birkaç saniye düşün istersen..."

"Leon..."

"Hayır, düşün sadece," dedi ve ağzımı kapattı. Ama düşünmezdim. Belki sarhoş olmuştum ama işimi bu yüzden terk etmemiştim Leon. Ve sonrasında olan onca şey için de gitmemiştim buradan. "O mutfakta sana inanmak isteyen insanlar var, çünkü en başta böyle bir şey yapmış olduğuna bile inanamıyorlar. Bu gece işleri pek kolaylaştırmıyorsun Romy."

"Holly de öyle," dedim.

"Onun sana böyle bir borcu yok. Ve işleri yalnızca onun için zorlaştırmıyorsun."

Vücudum kaskatı kesildi. Tokat yemiş gibiydim. Leon'u böyle mi kaybedecektim? Leon'u kaybetmek istemiyordum. O dur deyince duran çocuktı ve benim için durmuştu. O giderse ben ne yapardım?

"Ah," dedim.

Ellerimle yüzümü kapattım ve kendimi iki parçaya böldüm. Doğruların olduğu parçayı bir kenara ittim. Çünkü o parçam, bilmediği onca şey yüzünden yanlış fikirlere kapılan Leon'a sinirlenmek istiyordu. Leon'a gösterdiğim yüzümü seçtim ve ona odaklandım. Eksik olan çok parça vardı ama bir yandan da eksik olmaları iyiydi. Ve o parçalar eksik olduğu sürece Leon'un bana şu anda söylediği her şey... haklıydı. Derin bir nefes aldım.

"Haklısın," dedim ellerimi indirerek. Leon çok rahatlamışa benziyordu. Bana öfkelenmesine ne kadar az kaldığını fark ettim. Şimdiye kadar öfkelenmemiş olması bir mucizeydi. "Haklısın. Özür dilerim."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."

"Yine haklısın."

Bana biraz daha yaklaştı. "Daha iyi olacak mısın?"

"Tabii ki." Bakışmaya başladık ve Leon'un öfkesi geçtiğinde gözlerinde endişe, içimde silkelenip kendime gelme isteği uyardı. Henüz durumu tam anlamıyla düzeltmiş sayılmazdım. "Öğrenmek istiyorsan bana Penny'yi sorabilirsin," dedim.

"Ama bana anlatmak istemiyorsun," dedi. "Çünkü bana anlatmadın."

"Peki anlatmazsam ne olur?"

"Seni zorlayamam. Eğer anlatmazsan, anlatmazsın. Ama bu konunun aramızda tuhaf bir gerginliğe sebep olacağını bilmen gerekir. Ve bu benim hoşuma gitmez."

Evet, hoşuna gitmezdi. Ona söylemek zorunda değildim ama ona anlatmamam demek bu yaranın açık kalması demekti. Dönüp dolaşıp mutlaka bu konuya gelecektik. Bu yüzden artık kesinlikle yalan söylemem gerekiyordu.

"Sana eskiden Penny'le yakın olduğumuzu söylemiştim."

"Ama o gece burada olduğunu söylememiştin."

"Çünkü artık benim arkadaşım değil. Yani, birbirimizden nefret ediyoruz," dedim kollarımı kavuşturarak. "Birinci sınıfta bir... Bir çocuk yüzünden kavga ettik."

Bir çocuk. Cümleler ağzımdan güçlkle çıkıyordu.

"Cuma günü restorana geldi çünkü benim..."

Yalanım yarım kalmıştı. Benim... Benim ne? Benim onu görmem mi gerekiyordu? Bana anlattığı şeyleri duymam mı? Hayır, yapamıyordum, dile getiremiyordum. Bu anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Düşünebileceğim en ufak tefek, en önemsiz bahaneyi düşünmeye çalıştım, çünkü kimse bir kızın gereksiz şeylere kafayı taktığına inanmakta zorlanmazdı.

"Benim akşamki partiye gidip gitmeyeceğimi öğrenmek istiyordu. Aramız o kadar kötü çünkü. Orada bulunmam bile onun için, partinin mahvolması demek. İş yerime geldiği için, benim alanuma girip gecemi mahvettiği için ona o kadar sinirlendim ki ben de ona aynı şekilde karşılık vermek istedim. Göle de bu yüzden gittim. Güzel bir hikâye değil biliyorum, özellikle de yaşananlardan sonra. Ve bunu sana bu yüzden anlatmadım."

Söylediklerimi düşünürken Leon'un yüzü biraz düştü. Belki de kurtulmuş sayılmazdım. Kim zavallı bir kızla olmak isterdi ki? İçimde oluşan korkuyu belli etmemeye çalıştım.

"Kaybolacağını bilmiyordum," dedim.

"Şey... evet," dedi alnını ovuşturarak. "Bilemezdin tabii."

"Bunu düşünmekten nefret ediyorum, çünkü Penny ortadan kaybolunca..." Leon'un gözünde oluşan kötü izlenimden kurtulmam gerekiyordu ama bu cümleyi bitirmek için kendimi çok zorladım: "Penny ortadan kaybolunca fark ettim ki yaptığım davranış çok çirkinmiş."

Leon'un bakışları yumuşadı. "Ona bakarsan Penny de bu hikâyede pek de iyi görünmüyor." Duraksadı. "İstersen Holly'le konuşabilirim."

Ben kendi konuşmalarımı kendim yapabilecek kabiliyettedim ama bu gece çok bunaltıcı olmuştu artık. Daha yeni başlamış olmasına rağmen çok yorulmuştum ve aynı yalanı ikinci defa aynı güzellikte söyleyebileceğimden şüpheliydim. Özellikle de Holly'ye. Eğer kendi kızı bile onunla baş edemiyorsa ben hiç edemezdim. Leon başarabilirdi.

"Konuşur musun?" dedim.

"Evet. Bana bir dakika izin ver de onunla konuşayım," dedi. Kapıya doğru yöneldi ve arkasından "Leon," dedim. Leon bana doğru döndü. Gözlerine baktım...

Ona, doğru bir şey söylemek istiyordum.

Aramızda gerçeklik payı olan bir şeyler olsun istiyordum.

"Senden hoşlanıyorum," dedim. "Senin benden hoşlanmanı zorlaştıracak bir şey yapmak istememiştim."

Leon durdu ve sonra yaklaşıp beni dudağımın kenarından öptü. Ve sonra içeri girdi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki kalbim tekledi sanki. Ama tekrar atmaya başladığında sanki dünyanın bir parçası güzelleşmişti. Bir süre orada öylece kaldım ve bu duygunun tadını çıkardım.

Ben hâlâ o kızdım.

Tam içeri girmek üzereydim ki Holly dışarı çıktı. Dudakla-

rının arasından yanmamış bir sigara sarkıyordu. Sigarasını yakarken ne yapacağımı bilemez halde bekledim. İlk nefesini uzun uzun çekene kadar ne konuştu, ne de yüzüme baktı. Sigaranın tadını çıkardı.

"Penny Young'la bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordum," dedi bir dakika sonra. "Bilseydim biraz daha farklı davranabilirdim."

"Sana öyle ters cevaplar vermemeliydim. Özür dilerim Holly."

Holly başını salladı. Beni yanına çağırdı. Yanındaki duvara yaslandım.

"Haklısın," dedi bir süre sonra. "Sen benim kızım değilsin ama sizin için endişe etmememi bekleme. Ben kızım için hep endişe ediyorum. Son zamanlarda başını sürekli belaya bulaştırıyor. O ezikle aynı eve taşınan Annette için de endişeleniyorum. Sen başını alıp bir yerlere gittiğinde senin için de endişeleniyorum. Ve şimdi hiç tanımadığım Penny Young için de... Çünkü benim bir kızım var. Yakınımdaki herhangi bir kadının başına bir şey geldiği anda aklımdan bu geçiyor. *Benim bir kızım var.*"

"Oğlun da var."

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil," dedi.

"Onu bulacaklar," dedim. "Hem de canlı halde."

Holly sigarasını yere attı ve üzerine bastı.

Vardiyam bitince ön kapıdan çıktım ve astığım ilanlara bir kez daha baktım. Binanın köşesinden dönene kadar gözlerim Penny'nin üzerinde, onun gözleri de benim üzerimdeydi. Bisikletimin kilidini açıyordum ki arkamdan bir kamyon yaklaştı. Hemen yanımda bir park yeri vardı, bu yüzden kamyonun içindeki adamın bana seslendiğini anlamam için bir iki kere tekrar etmesi gerekti.

"Bu saatte o bisikletle nereye gittiğini soruyorum," dedi. Ona doğru döndüm. Kolunu camdan dışarı sarkıtmıştı. Genç görünüyordu. Otuzlarının başındaydı belki ama uzun süre güneşte kalmış bir genç gibiydi. Burnunu çekti. "Bu saatte buralar güvenli değil," dedi. "Yakınlarda bir kız kayboldu."

Penny'nin buna benzer bir kamyonu bindiğini hayal ettim. Bu kamyonu bindiğini hayal ettim.

"Sen nereden biliyorsun?" dedim.

Gölümsedi, camdan sarkan eliyle parmaklarını kamyonun kapısına uzun uzun vurdu ve sonra başını iki yana sallayıp gaza basıp gitti.

eve döndüğümde Todd verandadaydı.

Katlanır sandalyesine oturmuş, ayağını mavi soğutucunun üzerine uzatmış, yarısı içilmiş bira şişesini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Başını arkaya yaslanmış, gözleri kapalıydı. Hayatından memnun görünüyordu ve onun bu halinin hoşuma gitmesi tuhaftı. Babamın elinde ne zaman bir şişe ya da kadeh görsem ne zaman ne söyleyeceği belli olmayan bir adamın yaratacağı drama yüzünden vücudum kaskatı kesilirdi. Todd'a gelince, onun bir şişeden sonra duracağını, durmazsa ikinciye geçmeyeceğini biliyordum. Sineklikli kapıyı açtığım anda Todd gözünü açtı.

"Annen dışarıda. Okul nasıldı?"

"Okuldu işte."

Ama okul aynı okul değildi. Penny'nin yokluğu durumu değiştiriyordu. Sanki ders görmeye gittiğimiz bir yer değil de, olayın şokunu atlatmak için bulunduğumuz bir yerdi.

O sabah, Alek'in video duyuru sisteminde kendi video görüntüsünü izlediğini görmüştüm. Videoyu izlerken elini çenesine koymuş, videoda söylediklerini sessizce tekrarlıyordu. Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. Videoda gelecek hafta

düzenlenecek arama çalışmasından bahsediyordu. Sanki hem televizyonda, hem kanlı canlı gözümün önünde yitip gidiyordu.

Ortak olmayan dersleri sırasında Alek'i hep dışarıda bekleyen, Alek'in yancısı gibi davranan, her işine koşan ve en iyi arkadaşı Alek ile dış dünya arasına bedenini siper ederek bir yakın koruma gibi davranan Brock, Penny'nin yokluğunda davranışlarını değiştirmişti. Brock artık Alek yalnız yürümesin diye kapıların önünde bekliyor, öğle yemeğinde Alek kafeterya çalışanları tarafından geçmiş olsun dileklerine maruz kalmasın diye yemek sırasında bekliyor, Penny hakkında sorulan ve Alek'in cevap vermek istemeyeceği her soruya cevap veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Todd.

"Tabii," dedim.

Şişesinin etiketiyle oynamaya başladı. Bana inanmadığını anlayabiliyordum ama Todd'un iyi olmaktan kastının ne olduğunu bilmiyordum. Belki de hiçbirimizin ulaşamayacağı bir iyi olma çıtası vardı. Ayrıca yaşanan onca şeyden sonra iyi olmadığımı kim söyleyebilirdi?

Todd sözlerine devam edemedi mutfaktaki telefon çaldı ve yarım saniye sonra üst kattaki telefonun sesi duyuldu. Evde Nuh Nebi'den kalma bir sabit hat vardı. Annem artık hepimizin cep telefonu olduğu için hattı iptal ettirmek konusunda Todd'u ikna etmeye çalışmıştı. Yani hepimizin olmasa da çoğumuzun... Ayrıca fazladan bir fatura daha ödenmesi gereksizdi ama Todd bunu reddetmişti. Birimizin ambulansa ya da acil bir şeye ihtiyacı olduğu anda mutlaka hepimizin telefonunun şarjının biteceğini söylemişti. Talihimize bakılırsa haklı olabilirdi.

Todd yavaşça kalktı ve peşimden içeri girdi. O telefonu açmak için mutfağa giderken ben de çantamı bir kenara attım.

"Ben Bartlett," diyerek açtı telefonu. Gülümsedim. Nedenini bilmiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım. "Ah, bir san... hey!"

Arkamı dönüp telefonu bana uzattığını görene kadar bu hey diye bana seslendiğini anlamamıştım. Bana tuhaf bir bakışı vardı. Tüylerimi ürperten bir bakış.

“Telefon sana,” dedi. “Şerif Departmanı’ndan arıyorlar.”

Grebe Şerif Departmanı postanenin karşısındaki sokakta, ana caddenin arkasında küçük bir yerdi. Bisikletimi alıp oraya gittim ve vardığımda bisikletimi kapısının önünde yere koydum. Ön kapıya elimi koydum ve bir an girip girmemek arasında tereddütte kaldım. İçeri girdiğimde hayatın duracağını düşündüğüm-den değil. Hayat elbette hep aktığı gibi akmaya devam edecekti ama birileri beni görürse...

Ben gittiğim anda çeneleri açılacaktı.

Derin bir nefes aldım ve sokağın sıcağından Şerif Departmanı’nın soğuk binasına adım attım. O kadar soğuktu ki tüylerim ürpermişti. Ellerimi birbirine sürtüp ısıtmaya çalıştım. Bir kapıdan daha geçtim ve metal detektöründen geçip Conway ailesinin en küçük oğlu Joe Conway’in oturduğu danışma masasına yürüdüm. Todd onun sanırım yaklaşık bir aydır burada çalıştığını söylemişti. Bir de *onun her şeyi Dan’e anlattığını*, bu yüzden söylediklerime dikkat etmem gerektiğini söylemişti. Bu konuda kendimden daha güvenilmez birini tanımıyordum. Joe bana dişlek bir gülümsemeyle baktı. Beni baştan aşağı süzdü. *Paul Grey’in kızı*. İşte aklından geçen tam olarak buydu. *Bu kız...*

Hayır, aklından geçenin devamını düşünmek istemiyordum.

“Leanne Howard telefonumu bulduğunuzu söyledi. Gölde bulmuştunuz.”

Gözlerini kırıştırdı. Bana selam vermesine fırsat tanımamıştım. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Muhtemelen bilemiyordu da...

“Ben bir bakayım,” dedi.

Ayağa kalktı ve buzlu cam bir kapıdan geçti. Danışma masasına yaslandım ve beklemeye başladım. Böyle bir sessizlik beklemiyordum. Sebebini bilmiyordum ama burada tıpkı filmlerdeki gibi bir sahneyle karşılaşmayı beklemiştim. Penny’nin kaybolması hadisesinin buraya canlılık getirmesini, herkesin sağa sola

koşturmasını beklemiştim. Ama öyle bir durum yoktu. Sanırım görmek istediğim şey buydu. Böyle yapmazlarsa Penny'yi nasıl bulabilirlerdi ki?

Joe Conway'ın biraz önce geçtiği buzlu cam kapı tekrar açıldığında içinden Leanne çıktı. Üniformalıydı. Saçlarını topuz yapmış, bugün göz kalemini kalın çekmişti. Elinde telefonum vardı ve o gece kaybolan bir şeyin, ait olduğu yere döndüğünü görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Kimliğimi görmene gerek var mı?"

"Kendini doğru tanıttığını tahmin ediyorum."

Telefonu masanın üzerine koydu. Arkasındaki yazı açıkça görünüyordu.

Romy Grey.

"Nerede buldunuz?" dedim telefonu elime alarak.

"Patikanın üzerinde bir çalılığın içinde bulundu. Çocuklar bulmuş," dedi. "Pazar gecesinden beri bizdeydi, seni aramalarını söylemişim ama..." Ne büyük sürpriz, aramamışlar. "Bugün telefonun hâlâ burada olduğunu görünce seni kendim arayayım dedim."

"Teşekkür ederim."

"Geçen seferkinden daha iyi görünmene sevindim. Sen nasıl hissediyorsun?"

İyi niyetle söyleyip söylemediğini anlayamıyordum. Ona şöyle bir baktım. Yumuşak görünüyordu, kötü niyetli görünmüyordu ama bu kasabadaki pek çok insanın yumuşak görüntüsünün altında kötü niyetler saklıydı. "Tabii," dedim ve sonra bir şey beni olduğum yere çiviledi. Bir şey öğrenmek istiyordum."

"Size Penny'le ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Leanne'in arkasındaki kapı açıldı ve Joe çıkageldi. Leanne bana cevap vermeye fırsat bulamadan ona döndü. "Joe, yukarı çıkıp senden yaklaşık bir saat önce istediğim raporları getirmeye ne dersin?"

Joe kıpkırmızı kesildi. "Onu şeyden sonra yapacaktım..."

"Bana bahane üretme. Şimdi getir."

Joe'nun sallana sallana yürüyüşünü izledi ve o gidene kadar bana dönmedi. Arkasından göz devirdiğine yemin edebilirdim. "Bana Penny'le ilgili ne sormak istiyorsun?" diye sordu.

"O hafta sonu arayıp benim gelmeme gerek olmadığını söylemişsiniz."

"Evet, annenle konuşmuştum."

"Peki ne buldunuz da Penny'nin başına gelenlerin benimle bağlantılı olmadığına karar verdiniz?"

Leanne'in yüzü ekşidi. "Romy, üzgünüm ama bunu açıklamaya yetkim..."

"Öğrenmem gerekiyor," diye çıktım. Beni reddetmek için tekrar ağzını açtı ama ona izin vermedim. "Çünkü o gece birçok kişi beni arıyordu."

"İkinizi de arıyorduk."

"Ama belki de beni aramıyor olsaydınız onu bulabilirdiniz. Belki bulamama sebebiniz budur," dedim. Yutkundum. "Ya da belki değildir... Ama bilmem gerekiyor."

"Ah... Romy, tatlım..." Hayır. Bundan nefret ediyordum. *Tatlım*. Benim istediğim bu değildi. Leanne'in nezaketine daha fazla dayanamayacaktım. Telefonumu aldım.

"Sana söyleyebilseydim söylerdim. Üzgünüm ama..."

"Boş ver, anlıyorum," diye lafı geveledim, çünkü eğer bana istediğimi vermeyecekse böyle bakmasının hiçbir anlamı yoktu. Bana acıyor gibiydi. "Telefon için teşekkürler."

Leanne sanki bir şeyler söylemek istermiş gibi baktı ama Joe elinde ağzına kadar kâğıtla dolu bir klasörle çıkageldi. İkimize şüphe dolu gözlerle baktı. Leanne gözlerini kaçırdı.

"İyi günler Romy," dedi.

"Todd, Leanne'in aradığını söyledi," dedi annem eve döndüğümde. "Telefonunu mu aldın?"

"Evet."

"Sana onu bulacaklarını söylemiştim."

Odama gittim, telefonumu şarj aletini buldum ve fişe taktım. Yatağıma uzandım ve telefonumun açılacak kadar şarj olmasını beklerken gözlerimi kapattım. Ekranında sorun yoktu ama arkasında ve kenarlarında çizikler vardı. Bu telefona bakmak, Penny'yi ararken telefonumu bulduklarını bilmek çok tuhaftı.

Telefonu açtım ve bildirimler birer birer yağmaya başladı.

Önce sesli mesajlar geldi.

Annem telaşla beş sesli mesaj bırakmıştı.

"Romy, neredesin?"

"Endişeleniyoruz..."

Son mesajda paramparça olmuştu. "Lütfen eve dön", diye yalvarıyordu ve "Sana kızgın değilim," diye yeminler ediyordu.

Todd da aramıştı. "Senden haber alırsak çok memnun olacağız evlat."

Mesajlar insanı sevildiğine ikna ediyordu.

Son mesaj Leon'dan gelmişti.

"Hey Romy. Umarım bunu dinlersin," Telefon parazit yapıyordu. Arka planda bir gürültü vardı, muhtemelen araba kullanıyordu. "Lütfen bu mesajı al ve aldığında beni ara. Lütfen. Eee... Telefonu kapatmak istemiyorum," deyip güldü. "Mesajımı alınca beni ara. Ya da belki önce ben seni görürüm... O da olur. Umarım iyisindir."

Penny'nin ailesi de böyle hissetmiş olmalıydı.

Hatta hâlâ böyle hissediyorlardı. Annesi, babası, Alek... Sevgileri... Evrene gönderdikleri cevaplanmayı bekleyen çaresiz mesajlar... Ve Penny'nin sessizliği...

Penny'nin sessizliği.

Telefonuma baktım. Gözlerim buğulanmaya, görüntü bulanıklaşmaya başlamıştı. İlk gözyaşı damlaları düştü. Ve ancak bundan sonra tekrar odaklanabildim. Ve son bildirimi gördüm.

1 gönderilmemiş e-posta

Gönderilmek için bekleyen bir e-posta.

Kendime bir not mu bırakmıştım? Çok sarhoş olduğum için oraya mı yazmıştım? Bu aptalca bir fikirdi ama benden başka kim... Aklımdan geçen cümle daha tamamlanmadan sanki bin kilometre hızla bir duvara çarptım. Ben yazmadıysam, o e-postayı benden başka kim yazmış olabilirdi?

E-postayı buldum ve açtım.

KİME kısmında Grebe Lisesi öğrenci duyuru sisteminin adresi yazıyordu. Herhangi bir öğrenci bir duyuru yapmak istediğinde (kulüp etkinlikleri, iş fırsatları, özel ders ilanları, kayıp ilanları) buraya e-posta gönderirdi ve bu duyuru bütün okula; öğretim kadrosuna, öğrenci birliğine gönderilirdi. Öğrenciler, öğretmenler hakkında küfürlü mesajlar atmaya başlayınca çeşitli kurallar koyuldu ve Müdür Diaz sertleşmeye başladı. Ne zaman birileri duyuru sistemini kötüye kullansa bütün okula bir ceza veriliyordu. Kötüye kullanımı önlemek için aynı zamanda velilerin de sisteme üye olmalarına izin verildi. Ailelerimize ne çeşit canavarlar yetiştirdiklerini göstermek bizim elimizdeydi.

E-postanın gövde kısmında hiçbir şey yazmıyordu. Okulda-ki herkese boş bir e-posta göndermenin mantığı neydi ki? Ama sonra en altta eklenmiş dosyaları gördüm...

Fotoğraflar. Benim telefonumdan fotoğraflar.

Sadece dosya isimleri görünüyordu. Fotoğraflarda ne olabileceğine dair bütün ihtimaller kalbimi sıkıştırıyor, zihnimi altüst ediyordu. Acaba bunları ben mi yollayacaktım... Yoksa daha da beteri, başkası mı yollayacaktı? Gönderilenler klasörünü kontrol ettiğimde klasörün boş olduğunu gördüm. Hiçbir şey gönderilmemişti.

Fotoğraf galerisini açtım ve açar açmaz gözüme ön izleme resimleri çıktı. Küçük bir renk cümbüşü, insanlardan oluşan bir karmaşa. Bir gecenin hikâyesi... Önce kendime gelmeyi bekledim. Ben fotoğraflardan birini seçip açma cesaretini bulmaya çalışırken ekranın ışığı söndü.

Ekrana dokundum ve ışık tekrar açıldı.

On bir yaşımdan beri fotoğraf çektirmekten nefret ederdim.

O yaşma kadar albümler dolusu fotoğrafım vardı. Kameraya oynayan, gülümseyen, mutlu bir çocuktum. Sonrası hep eliyle yüzünü kapatan, "Anne, yapma," diyen bir kızın fotoğraflarıydı. Annem bunun doğal bir şey olduğunu, kızların belli bir yaşa gelince artık kendini görmek istemediğini düşünüyordu. Ama olay bu değildi. Ben o fotoğraflarda kimi gördüğümü anlayamıyordum. Bir değişimin, ele geçirilmenin, bir bedenin değişiminin, büyümesinin ve artık bana ait değilmiş gibi hissettirmesinin izlerini görebiliyordum fotoğraflarda. O zamandan sonra hep anlayabildiğim taraflarıma odaklanmayı seçtim. Ve bunların sayısı her geçen gün azalıyordu.

Fotoğraflardaki kız mahvolmuş haldeydi.

Yere yatmış, iki büklüm olmuş bir kız. Başını dizlerine dayamış, etrafında kameraya sırtları dönük bir kalabalık. İçimdeki ihanete uğramışlık hissinin sebebi kimdi bilemiyorum. Bu kalabalık mı, yoksa yerde yatan o kız mı?

Hissizleşmiş bir halde bir sonraki fotoğrafa geçtim. Kamera

kıza yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı ve çekim açısı mide bulandırıcıydı. Kızın gömleği bol, buruşmuş ve kirlenmişti. Atkuyruğu yapılmış saçları dağılmak üzereydi ve yüzünün görünen kısımlarında bir tuhaflık vardı. Sanki zihni, bedeninin bulunduğu yerden çok uzaklardaydı.

Bir sonraki fotoğrafa geçtim ve artık kız doğrudan bana, kameraya bakıyordu. Gözleri yarı kapalıydı ve hissediyordum. Ölmüştü. Kız ölmüştü. Donukluğunu hissediyordum, iki mekân arasında sıkışıp kalmışlığını hissediyordum. Altındaki tavşan deliğiyle parti arasında sıkışıp kalmıştı.

“Düş o delikten,” diye geçirdim içimden. Nereye gidersen git ama orada olma.

Bir sonraki fotoğrafta elleri gömleğinin düğmelerindeydi. Hayır, hayır. Bir sonraki fotoğraf içimi acıttı; üst düğmesini açmıştı, elini gömleğinden içeri sokmuştu. Bir sonraki karede kamera biraz daha yaklaşmıştı. Bir düğme daha açılmıştı.

Elimi kendi gömleğime attım. Odam gittikçe ısınıyordu sanki. Hava beni boğuyordu. Normalin üzerinde bir sıcaklıktı bu. Dışarıdan, içeriden beni rahatsız ediyordu. Ondan uzaklaşmak istiyordum. Sıradaki fotoğrafta kız yukarı bakıyordu. Yukarı, yukarı, yukarı, gözleri bir şey arıyor ama bulamıyordu. Elleri iki yanında işlevsiz bir halde yatıyordu. Çok küçük, çok bitkin görünüyordu kız.

Bir sonraki fotoğrafta gömleği açılmıştı.

Pembe, siyah, dantelli bir destekli sutyen...

Omuzlarında eller vardı. Onu dik tutuyor, düşmesini engelliyorlardı ki herkes görebilsin.

Ama o dokunulmuş derisi artık değişmişti. Hücreleri kendini yenilemişti. O eller artık üzerinde değildi.

Üzerinde her ne vardı ise, artık yoktu.

Başım zonkluyordu. İnsanı kusturacak derecede bir baş ağrısıydı bu. Ama bu acıyı yuttum ve bir sonraki fotoğrafa geçerken o geceyi hayal etmeye çalıştım. Bir kızın etrafına toplanmış onca insan, gülmemeye çalışıyorlar ama gülmemek çok zor. Bunun

keyfini çıkarmamak *çok zor*, çünkü böyle altın değerinde bir an; gözlerini, ağzını bile açamayan bir kız önlerinde yatarken iyi insanlar olmalarını nasıl bekleyebilirsiniz ki?

Çünkü bir sonraki –son– fotoğrafta kızın elleri sutyenindeydi, kırmızı tırnaklarıyla kopçasına uzanmaya çalışıyordu. Bir an çılgınca bir düşünceye kapıldım ve ekranın içine girip bileğini yakalayışım geldi. Sanki onu oradan kurtarabilecek, çekip götürebilecekmişim gibi... Çünkü bunu başka kimse yapmıyordu. Çünkü bunu kimse yapmamıştı.

Ellerimi ekrana, onun ellerinin üzerine koydum.

Ojelerimizin rengi aynıydı.

İhtiyacım olan her şeyi alıp masama oturdum. Ama ojemi kaç kere yenilersem yenileyeyim hep aynı hisse kapılıyordum. Beni o göle geri götürüyordu. Tırnaklarımı tekrar tekrar boyadım ama her bitirdiğimde o renge çok yakın oluyordu. Ojemi çıkarmam ve doğru rengi bulana kadar tekrar denemem gerekiyordu. Çünkü kırmızıdan vazgeçemezdim. O *benim* rengimdi. Beni ben yapan şeydi.

“Romy, geç kalacaksın.”

Farklı bir şey denedim; fırçayı tırnaklarıma bastırdım. Sertçe bastırdım ve rengin değişmesini bekledim. Manikürüm için iyi değildi bu ama normalden farklı bir renk ortaya çıkmıştı. Artık hazırdım.

Okula gittim. Binaya girdim, girişte durdum. Çünkü dışarının sıcaklığını; etrafımı çeviren, gömleğimi açmamı izleyen o kalabalıkta yer almış insanların nefesini solumaya tercih ederdim. Yanımdan öğrenciler geçti. Yüzlerine, ellerine bakıyordum. Omzumdaki elleri arıyordum. Kimin elleriydi onlar? Telefonum kimin elindeydi? Onunla fotoğraf çekip bütün okula kim yollayacaktı? Gözlerimi kapattım ve bir ses cümbüşü içinde, hangi sesin bu fikri ortaya attığını hayal etmeye çalıştım. Çünkü böyle başlamış olmalıydı değil mi? Hayır. Önce düşünmüş olmalıydı-

lar. Düşünce dediğin şey insanın kafasının içinde oluşurdu ve sonra dile getirilirdi. Ve sonra ben, yerde, gömleğim açık halde...

"Tanrım. Grey, sen hep böyle insanın ayağına mı dolanırsın?"

Arkama döndüm. Arkamda Brock vardı ve onun arkasından da Alek geliyordu. Bitkindi ve yüzü solgun görünüyordu. İki-
sinin de ellerinde, sarı tişörtlerle dolu sepetler vardı. Tişörtle-
rin önüne kalın, siyah harflerle yazılmış yazıyı okudum. **PENNY
YOUNG'I BULUN.** Hemen altında daha küçük ama okunabilecek
boyutta Grebe Oto Malzemeleri yazıyordu. Önlerinden çekildim ve
yanımdan geçip gittiler. Sonra alt sınıflardan bir kız, tişört alma
bahanesiyle Alek'e daha yakından bakmak için önlerini kesti.

"İsteyen herkes alabilir," dedi Brock. Alek'e bakıp başını
sallayarak. "Bayan Turner yaptırdı bunları. Bedava. Alırsanız
Pazartesi günü arama çalışmasında giymeyi unutmayın. Muh-
temelen orada muhabirler olacak. Bu bizim şansımızı arttırır..."

"Grebe Oto Malzemeleri'nin bedava reklamını yapma şansı-
nızı mı?" diye sordum.

Alek ağır ağır bana doğru döndü. Sepetin ağırlığından omuz-
ları çökmüştü.

"Sakın buna cüret edeyim deme," dedi. Alt sınıftaki kız bana
bir pislikmişim gibi baktı. Sanki dikkati onun üzerinden ben çek-
miştim. Ama zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyorlardı.

"Evet, çünkü ulusal bir markanın en son ihtiyaç duyacağı şey
bedava tanıtımdır anasını satayım," diye çıkıştı Brock. Ama so-
nuçta faydası da olurdu. Brock üstlerden bir tişört kaptı ve bana
doğru attı. Tişört yere düştü. Buruşmuş tişörtün önünde yalnız-
ca **PENNY** ismi görünüyordu.

"Al onu yerden," dedi Alek ama benimle konuşmuyordu.

Brock ona doğru döndü. "Ne?"

"Onu yerde bırakma."

Alek'in sesinde panik işaretleri vardı. Birinci sınıflardan biri
hemen tişörtü düştüğü pis yerden alıp sepetin içine koydu.

"Dostum, ben..."

Ama Alek çoktan yürümeye başlamıştı.

Gün ortası geldiğinde koridorlar sarı akan bir nehir gibiydi. Penny'yi hayatlarının her noktasının bir parçası haline getirmişlerdi ve her an onun arama çalışmalarını nasıl baltaladığını hatırlıyorlardı. Herkes bana bakıyordu ve bundan çok sıkılmışım, çünkü bana bakılmasını istemiyordum.

Öğle yemeğinde kızlar tuvaletinde, kapıdan en uzaktaki kabinde saklandım. Klozetin üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış bir kız tablosu gibiydim. Öğle tatilinde tuvalete kızlar girip çıktı. O bayağı sohbetlerini alıp ağızlarına tıkmak istiyordum. Ta ki Sarah Trainer ve Norah Landers gelene kadar.

"Bu tişört üzerimde çok kötü duruyor. Renk seçeneği koymaları lazımdı," dedi Norah. Sarah da ona hak verir gibi bir ses çıkardı. "Sence Brock'a sorsam bana biraz daha Georgia Home Boy verir mi?"

"Onu sadece Uyanış Gölü için getirdiğini söylemişti."

"Ama hafta sonu Trey'i evde ağırlayacağım."

Sarah güldü. "Ne yani, çocukla şarap içip, yemek yiyip sonra ona tecavüz etmeyi mi planlıyorsun?" Midem bulanmaya başladı. Öne doğru eğilip ellerimi kabinin iki yanına koydum.

"Siktir git. Uyanış Gölü harikaydı ve eğer deneyemeyecek kadar korkak olmasaydın bunu sen de bilirdin. Her şey dozda bitiyor bebeğim."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Kapa çeneni. Ona ikram edeceğim."

"Muhtemelen kullanmak için ona sakso çekmeni isteyecek."

Norah duraksadı. "Eh, daha beteri de var."

Aynada kendilerine baktılar ve sonra çıkıp gittiler. Telefonumu cebimden çıkardım ve Georgia Home Boy yazıp arattım.

Georgia Home Boy

Argoda Gamma Hidroksi Bütirat (GHB)*

* Gamma Hidroksi Bütirat (GHB): Bir tür uyuşturucu. Cinsel saldırı ya da tecavüz faillerinin tepkisizlik, cinsel arzu tetikleyicilik, penetrasyona karşı direnci kaldırma gibi etkilerinden yararlanmak üzere mağdura verdikleri sıvı halde de bulunabilen renksiz ve kokusuz bir kimyasaldır. -çn.

Gözlerimi kapattım.

İşe gitmek üzere hazırlanırken Leon mesaj attı. Vardiyasını Brent Walker'la değiştirdiğini ve bu yüzden gece restoranda olmayacağını söylüyordu. **Ama ben hafta sonu yokum,** diye cevap verdim. Sanki birlikte çalıştığımız o kadar zamandan sonra bunu bilmiyor muydu? Hafta sonları çalışmıyordum. **Pazartesi de arama çalışmasından dolayı gelemeyeceğim.**

Bu beni kızdırmıştı ama bununla gurur duymuyordum. Sebebini de bilmiyordum. Onu görmek istemem zayıflık mıydı? Ama yanındayken kendinizi daha çok sevdiğiniz biriyle görüşmek istemek yanlış bir şey değildi. Hatta bu belki de bulabileceğiniz en iyi sebeplerden biriydi.

Restoranın kliması yine oyunlar oynuyor, bir açılıp bir kapanıyordu. Tracey'nin odasının önünden her geçişimizde klimaya küfür ettiğini duyuyorduk.

"Pazartesi arama çalışmasına katılacak mısınız?" diye sordu Holly önlüğümü bağlarken. Saçının telleri topuzundan dışarı fırlamış, yüzüne ve boynuna yapışmıştı. Eliyle kendini yelledi.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Senin vardiyanı ben alacağım."

"Teşekkürler."

"Benim için para demek," dedi omuz silkerek. "Bir şey bulabileceğinize inanıyor musun?"

Soruyu duyduğumda önlüğün bağı elime dolaştı. Tekrar bağlamak zorunda kaldım. Zihnimde bu soruyla savaş halindeydim, çünkü bırakın bir şeyler bulmayı, arama çalışmasını hiç düşünmemiştim bile. Bulacağımızı düşünmem bir şeyi değiştirmezdi ama...

"Bulmak zorundayız," dedim.

Gece çok hızlı geçti. Ben de çok hızlıydım ve kafamı boşalt-

maya, Brock veya GHB gibi şeyleri düşünmemeye çalışıyordum, çünkü düşünmek istemiyordum. Düşünemezdim.

Düşünemezdim.

Leon'un yanımda olmaması bunu zorlaştırmıştı. Hiç boş kalmamaya çalışıyor, bir an önce işimi bitirmeyi evime gidip uyuyabilmeyi ve mümkünse hiç rüya görmemeyi bekliyordum

Klima yine kapandı ve sonra yine açıldı. Ve tekrar kapandı. Vardiya boyunca uğraştığım baş belası ailenin masasına bir bakış daha attım. Restorandan sonra başka bir yere gideceklerdi ve bunun umurumda olduğunu sanıyorlardı. Geç kalmalarının suçunu da üzerime yüklemişlerdi. İkiz erkek bebekleri bana gülümsedi. Tutabildikleri her şeye ellerini atıyorlardı. Anne babaları gülümsemedi. İçeceklerini getirmem beş dakika sürünce kaşlarını çatmışlardı. Hâlbuki sipariş vermeleri yirmi dakika sürmüştü. Yemek bekledikleri kadar hızlı pişmemişti. Hesabı ödediklerinde fişin üzerine "SIKİŞIK VAKİTTE YEMEK YEDİK, SERVİS ÇOK YAVAŞTI. KLİMA ÇALIŞMIYORDU!!!!!!" yazıyordu.

' Onlar gittikten sonra klima çalışmaya devam etti. Restoran kısmına birkaç saniye arkamı dönüp nefes almıştım ki tekrar baktığımda masalardan birinde tanıdık bir yüz gördüm. Onu görmenin kalbimi hoplatması tuhaftı, çünkü onu gördüğüme memnun olmuşum.

Caro.

"Hamileliğin üçüncü üç aylık dönemi berbat," dedi yanına gittiğimde. Eli karnının üzerindeydi. Hamile kadınlar bunu neden yapıyordu acaba? İçgüdüsel miydi, yoksa sakınma duygusu muydu? Bebeğin orada olduğundan emin olmak için mi yapıyorlardı? Yoksa sadece yapabildikleri için ve yapmaları gerektiğini düşündükleri için mi? Bana kendi evinde gülümsediği gibi gülümsedi ve bir anda aklıma evlerine misafir olduğum geceyi getirdi. Bu aklıma gelince kendimi aptal gibi hissediyordum. O kadar büyük bir aptal gibi hissediyordum ki, sanki o gece sil baştan yaşıyordu.

“Seni buraya getiren nedir?” diye sordum.

“Sence? Ben lisedeyken buraya hep gelirdim. Köşedeki masada oturur ve kendimle baş başa kalırdım. Nostalji yapmak istedim.”

“Leon bugün burada değil.”

“Biliyorum. Onun için gelmedim zaten,” dedi. “Açım.”

Caro’nun siparişini aldım. Kızarmış hamburger ekmeği içinde ekstra peynirli, domuz pastırmalı ve karamelize soğanlı hamburger; yanında da patates. İçecek olarak buzlu bardağın içinde kola istedi ve sonra “Klima çalışıyor mu?” diye sordu. “Bebeğim haşlanacak.”

“Bütün gün bir çalışıp bir bozuldu,” dedim. “Ama şu anda çalışıyor. İstersen siparişini paket yaptırabilirim. Sıcak senin için sorun olacaksa...”

“Şaka yaptım Romy,” dedi. “Ama Tracey’nin hâlâ klimayı tamir ettirmemesine şaşırdım. Ben lisedeyken de böyleydi.”

“Ah, tabii. Ben kolanı hemen getiriyorum.”

“Dur,” dedi ve durdum. Yüz ifadesi ciddileşti. “Leon kaybolan kızı, Penny Young’ı tanıdığını söyledi. Nasılsın?”

Söylediği şeyin anlamı çok büyüktü, nereden başlayacağımı bilemiyordum. Leon, Caro’ya bunu söylediye aralarında benim hakkımda konuşuyorlar demekti. Bunu düşünmek bana çok zor geliyordu. İki kardeş birlikte oturup benden bahsediyordu. Sanki ben bahse değer biriymişim gibi. Beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, “İyiym, peki ya sen?” dedim. Çünkü Caro’nun yanındayken aptallık yapmak benim kaderimde vardı.

Bana şüpheli bir bakış attı. “İyiym,” dedi, “Midemin kazınmasını saymazsak.”

“Tamam,” dedim. Hemen mutfağa yöneldim. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Siparişi girdim ve kolayı aldım. İçine bardağın alabildiği kadar buz doldurdum ve Caro’nun yanına döndüğümde telefonu ile ilgilendiğini gördüm. Bu sırada başka bir masam daha dolmuştu.

“Siparişini biraz sonra getireceğim,” dedim.

“Teşekkürler Romy,” dedi telefonunu kenara koyarak. Camdan dışarıya bakmaya başladı. Dışarıda park etmiş birkaç araba ve birkaç da tır vardı. Sıcaktan görüntü bulanıklaşmıştı. “Yağmur yağması lazım,” dedi.

“Asla yağmayacak,” dedim

Caro gülümsedi ama gülümsemesinde bir burukluk vardı. Caro’yu gerçekten tanıımıyordum ama tanıştığımızda o kadar neşeliydi ki, o neşenin en ufak eksikliği bile fark ediliyordu. Diğer masamla ilgilendim, sonra mutfığa geri döndüm ve Caro’nun siparişinin hazırlanmasını bekledim. Siparişini getirdiğimde ona başka bir şeye ihtiyacı olursa bana haber vermesini söyledim.

“Veririm,” dedi.

Yemeğine dokunmadı. Midesinin kazındığını söyleyen birinin tabağına olan bu ilgisizliği ilginçti. Başka bir masayla daha ilgilendim. İki kız koşudan gelmişti. Nefes nefeseydiler ve kurt gibi açtılar. Onlar yemeklerinin yarısını bitirdiğinde Caro hâlâ tabağına dokunmamıştı. Telefonunu eline alıp sonra tekrar yerine koyuyordu. Ona doğru yöneldim ve beni gördüğü anda sanki yanlış bir şey yapıyormuşçasına telefonunu hemen bıraktı.

“Yemekte sorun mu var? Hiç dokunmamışsın...”

“Ne? Ah.” Yemeğine şöyle bir baktı. Artık iştah kaçırarak derecede oda sıcaklığına yakın görünüyordu. Hamburgerini aldı ve ısırıldı. Yüz ifadesine bakılırsa tadı da iştah kaçırarak derecede oda sıcaklığındaydı. Tabağı itti. “Ne büyük ziyan... Çöpe atabilirsin.”

“Tekrar ısıtabilirim. Ya da sen evde ısıtmak istersen paket yaparım.”

“Hayır, boş ver. Benim gitmem gerekiyor.”

“Peki. Ben hesabı getireyim,” dedim. Tabağı elime aldım ve sonra tereddütte kaldım. “Eee...”

“Efendim?” Bir anda telefonu titredi ve ikimiz de yerimizden zıpladık. Hemen telefonu susturdu ve dudaklarını sımsıkı kapattı. Sanki ağlamamaya çalışıyor gibiydi. Bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi ama bir şey yapmalı mıydım; yapmalıysam ne

yapmalıydım hiç bilmiyordum. Sanırım Caro'nun bana evinde davrandığı gibi davranmalıydım. Doğru cümleleri kurabilecek kadar anlamalıydım onu. Ama bunu yapmak yerine orada öylece dikildim. Elimde yenmemiş hamburger tabağı vardı. Tıpkı daha önce olduğu gibi beni o kurtardı.

"Üzgünüm," dedi. "Tuhaf davranıyorum, biliyorum."

"Yoo, tuhaf değil. İyi misin?"

"Doğum sürem geçti," dedi karnını işaret ederek. "Eğer çok yakın zamanda bir şeyler olmazsa bana sunî sancı verecekler. Şanssızlığuma bakılırsa belki de beni kesip çocuğu öyle çıkaracaklar."

"Ben de sezaryen doğdum," dedim pek yardımcı olmasa da.

"Öyle mi?"

"Evet. Ama ben erken doğdum, yaklaşık dört hafta. Ve doktor işleme başladığında beni gerçekten kesmiş, bu yüzden yeni doğan kliniğinde kıkında yara bandı olan tek bebek benmişim."

Caro güldü. "Çok tatlı."

"İyi misin yani?"

Bilmiyorum der gibi omuz silkti. "Geçen gün bir araba kazası geçirdim."

"Aman Tanrım." Tabağı bir kenara koydum. "Leon hiç bahsetmedi..."

"Leon bilmiyor."

"Zarar gördün mü? İyi misin?" Dışarı baktım ve tamponu ezikler içinde, koyu renkli bir sedan hemen gözüme çarptı. "Şu araba senin mi? Sedan?"

"Evet. Bana bir şey olmadı." Caro tekrar dışarı, arabaya baktı. "Benim suçum değildi. Arkamda şerefsizin teki kırmızı ışık yandığında telefonunda mesaj yazıyormuş. Bugün doktorumla görüşüp suni sancı için randevu almam gerekiyordu. Bu doğumu erken başlatabilirdi. Randevuya gitmedim ve şimdi Adam çok sinirli."

"Bu hiç iyi değil," dedim.

"Elbette aşacaktır," dedi Caro. Buraya gelmeden önce oraya

gidiyordum. Sonra kafama dank etti ki eğer bu ~~isa varsa~~..."
Duraksadı. "Bu çocuk doğacak, anne olacağın ~~ve...~~ ~~Buna~~ çok
istiyorum Romy, ne kadar istediğimi sana ~~anlatamam~~... Ama ka-
zadan sonra bilmiyorum. Buna hazır olduğumu sanıyordum ~~ve~~
şimdi hemen olmasını istemiyorum, madem ~~öyle~~..." zorla güldü.
"Neden Swan's Restoran'da durup hamburger ~~ya~~ ~~vemiyorun~~ ~~ya~~
dedim. Çok aptalca."

"Aptalca değil."

"Neyse, artık bu konudan bahsetmeyelim." Caro'nun gözleri
arkamda bir şeye odaklandı ve tam arkamı dönüp bakacaktım ki
kayıp ilanlarına baktığını anladım. "Çok yazık."

"Pazartesi günü gönüllü arama çalışması var," dedim. "Ben
de gideceğim. Polis arama yaptı. Kaybolduğu hafta... Ama..."

"Umarım bu sefer bir şeyler bulursunuz. İyi bir şeyler."

"Affedersiniz?" dedi karşı masadan bir kız. "Hesabı alabilir
miyiz?"

Koşucu kızlar yemeklerini bitirmişti. Kollarını kavuşturma-
larına ve memnuniyetsiz yüz ifadelerine bakılırsa bir süre önce
bitirmişlerdi. "Bir dakika içinde geliyorum," dedim ve sonra Ca-
ro'ya döndüm. "Sana getirmemi istediğin bir şey var mı? Yok-
sa..."

"Hesabı getirsen yeter."

Caro'nun yemediği hamburgeri attım ve iki masaya da he-
saplarını getirdim. Caro hesabı ödedikten sonra esnedi. "Ben en
iyisi gidip huysuz kocamla ilgileneyim."

"İyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok. Kendine iyi bak Romy."

"Sen de."

Restorandan çıkmadan önce bana bir sırrımız varmış gibi gü-
lümse-di. Kız kıza sır tutuyormuşuz gibi. Ben de ona gülümse-
dim, çünkü sanırım bir sırrımız vardı. Bu düşünce çok hoşuma
gitmişti. İçimdeki daha önce olmayan bir boşluğu doldurmuştu.
Caro'nun otoparkta yürüyüşünü izledim. Kocaman karnı önde
gidiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyor-

dum. İçinde bir insan vardı ve büyüyordu. Bu bir mucizeydi ama çirkin bir tarafı da vardı. Bu dünyaya, bir kızın boğazından geçen ikiye bile g venemeyeceği bir dünyaya birini getirmek... Bunu yapabilmek için nasıl bir yürek sahibi olmak gerekiyordu, anlayamıyordum.

"bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Odamdaki çalışma masasının üzerindeki aynada kendimi inceliyordum. Annem kapının eşiğinde beni izliyordu. Bugün sarı giymeyecektim ama beyaz Penny kurdelesini alıp gömleğime ilıştirdim.

"Neden emin olmayayım?"

"Orada bir sürü insan olacak. Bir kişinin eksik olmasının bir şey değıştireceğini sanmıyorum," dedi annem. Odaya girdi. "Gitmek zorunda değilsin Romy."

Arama çalışmaları, gölün karşı tarafındaki ormanda devam edecek ve sonra duruma göre Penny'yi Bulun Hareketi, Grebe'den Ibis'e uzanan otoyolları ve ara yolları arayacaktı. Onun ayak bastığını düşündüğümüz her yere adım atacaktık. Hiçbir şey bulamazsak duracak mıydık? Yoksa onu bulana kadar aynı yerleri tekrar tekrar arayacak mıydık?

"Gitmek istiyorum," dedim.

"Ya birileri seninle uğraşırsa?"

"O zaman bugünüm herhangi bir günümünden farklı olmaz."

Annem yüzünü buruşturdu. "Seninle gelebilirim."

“Gelmene gerek yok.”

“Belki ben de Penny’yi aramak istiyorum.” Ama gözlerinden anlayabiliyordum ki, Penny’nin bulunmayı hak ettiğini düşünse bile benim tarafımdan aranmayı hak etmediğini düşünüyordu. Annemi en çok böyle zamanlarda anlıyordum. Onun kızı olduğunu hissediyordum. “Neden böyle bir şeye girişmek istiyorsun ki?”

Çünkü yapmazsam beni asarlardı. Çünkü yaparsam da beni asarlardı. Çünkü Penny olsa o da beni arardı. Çünkü ona borçlu olmak istemiyordum. Bu bir varsayım bile olsa...

“Yapmak zorundayım.”

“Romy...” İlk önce –annemin ses tonundan olsa gerek– bana ne kadar cesur olduğumu, ne kadar iyi bir insan olduğumu söyleyecek sandım. Ama söylemedi. Bu beni rahatlatmıştı, çünkü böyle bir şey için insana aferin denmezdi. Annem derin bir iç çekti. “Dönüşte seni almamızı istersen bizi ara. Oraya vardığında bana mesaj at. Seni almamızı istemiyorsan dönerken de mesaj at da yolda olduğunu bilelim.”

Tamam dedim ve sonra onu sevdiğimi söyledim, çünkü artık evden çıkmadan önce ağzımdan çıkan son cümlelere gittikçe daha çok dikkat eder hale gelmiştim.

Göle gidiş yolunda trafik sıkıştı. Hafta içi akşam vakti Grebe için çok olağandışı bir durumdu bu. Yolun kenarına yakın yürüdüm ve sonra göle giden patıkaya girdim. Az önce beni geçmiş olan arabaların yanından geçiyordum. Yerdeki kurumuş çam iğnelerine baktım.

O gece burada yürümüştüm. Hatırlıyordum. O an gözümün önüne geldi. Parmaklarım karıncalanıyordu. Attığım her adımda yemin ederim telefon kamerasının o sahte deklanşör sesini duyuyordum ve gözümün önüne fotoğraflar geliyordu; yerde yatan, etrafı çevrili bir kız. Elleri gömleğinde olan bir kız. Bir kız, başka bir kız.

Beyaz kurdeleyi çıkardım ve avucumun içine aldım.

Göl görüş açıma girince kalabalığı fark ettim. Patikanın ucunda durdum. Herkes benim etrafımdan dolanmak zorunda kalı-

yordu. Yüzün üzerinde insan olmalıydı burada. Okuldan tanıdığım çocuklar; bir kısmının yanında anneleri, babaları ve kardeşleri; çoğunun üzerinde **PENNY'Yİ BULUN** tişörtü vardı.

Hem ortaokuldan, hem de liseden öğretmenler vardı. Prewitt, DeWitt, Müdür Yardımcısı Emerson, şerif yardımcıları... Müdür Diaz muhabirlerle konuşuyordu. Grebe News'dan Pam Martin oradaydı ve yanındakinin de Ibis Daily muhabiri olduğundan emindim. Gerçeküstü bir olaydı. Arabalar art arda yığılmış, park yerini doldurmuştu. Bütün bunların ortasında, **PENNY'Yİ BULUN** pankartının altında uzun bir masa vardı. Masanın başında Brock duruyordu ve arkasına insanlar dizilmişti...

Penny'nin annesi ve babası.

Onları görünce beynim durdu. Penny'le ilgili bir anı kalbimi sıkıştırdı. Penny'nin odasındaydık, bir sene önceydi: "Annemle babamı otuz saniyeden fazla yan yana görmek için... Benim ölmüş olmam gerekiyor."

Penny'nin anne ve babasına ne kadar benzediğini görmek ür-kütücüydü. Babasının sarı saçlarını ve kusursuz derecede düzgün burnunu, annesinin mavi gözlerini ve ince vücut yapısını almıştı. İkisinin arasında bir okyanus vardı adeta. Kötü bir ayrılık, boşanma... Gergin ve çirkin... Keşke yalandan da olsa birbirlerine yakın görünselerdi. Sadece bugün için. Ama hayır, uzaktılar.

Alek geldi ve aralarındaki boşluğu doldurdu. Berbat görünüyordu.

Hemen arkasında annesi Helen vardı. Patroniçe. Grebe'nin, Grebe Oto Malzemeleri'nin kraliçesi.

Ağzım kurumaya başladı. Helen'in siyah saçları sıkıca toplanmıştı ve üzerinde gök mavisi renkte, önünde **PENNY'Yİ BULUN** yazan bir tişört vardı; çünkü Helen bunu yapacak bir kadındı. Herkese tek renk verir, kendisi başka bir renk giyerdi. Uzun boylu, azametli bir kadındı. Onu tanıdığım on yedi yıl boyunca hiç değişmemişti. Boyumun diz mesafesine kadar ancak gelebildiği yaşlarda gittiğimiz o şirket pikniklerinde de aynen böyle görünüyordu.

Başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi ve gözleri benim üzerimde takıldı. Bir an üşür gibi oldum. Sonra görüş açımdan çıktı ama varlığını hissedebiliyordum. Onunla konuşmaya niyetlendiğimizde Şerif Turner bunun ancak avukat nezaretinde olabileceğini çok açık bir şekilde ifade etmişti. Helen Turner benden nefret ediyordu ve Helen Turner'ın benden nefret edişi bana büyük bir ihanet gibi geliyordu. Kendi kızı olmayan kızları hiç umursamayan bir kadın...

Oyalanmak için biraz süre vardı. İnsanlar Young ailesine geçmiş olsun dileklerini iletliyordu. Bu kısım bittikten sonra Brock bir megafonu ağzına tuttu. Konuşmadan önce aldığı nefes, kulak tırmalayan, tiz bir sese dönüştü.

"Gelenler ismini yazdırmayı unutmasın."

İnsanlar bir hayvan sürüsü yavaşlığında masaya doğru ilerledi. Ben de onlara katılacaktım ki gelen son arabayı görüp olduğum yere çivilendim. Elim açıldı ve beyaz kurdele kurumuş çimenlerin üzerine düştü. O arabayı tanıyordum. Kasasını, rengini, arka koltuğunu, şoförünü...

Leon.

Pontiac yavaş yavaş ilerledi ve Leon son park yerlerinden birini fark etti. Bana el salladı. Benim ellerimse iki yanımda hareketsiz iki uzuv gibiydi.

Arabadan indi ve bana doğru gelmeye başladı.

Hayır...

İnsanların nereye baktığını görmeye çalıştım, çünkü bize bakmamalıydılar. Leon ile aramda bir bağ kuramazlardı, çünkü eğer böyle bir şey olursa, ikimizi bir arada görürlerse...

"Mutlu olmuşa benzemiyorsun," dedi Leon yanıma yaklaşınca ve benim geri adım attığımı görünce. Gülümsemeye çalıştım, çünkü her şeyi ne kadar berbat ettiğini bilmesini istemiyordum. Ama gülümseyemedim, çünkü her şeyi berbat etmişti. "Ama belki de anlaşılır bir durum bu."

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum. Niyetim bu kadar sert bir cümle kurmak değildi. Leon kaşlarını çattı.

"Tracey'den bu gece için izin istedim. Düşündüm ki gelirsem... Sen kendini..." sesi yavaşça kısıldı. Beklemediği bu tepki karşısında kalbinin kırıldığını gizleyemiyordu. "Moral desteği için. Ama belki de bu iyi bir fikir değildi."

Hayır. İyi bir fikir değildi. Nazik bir fikirdi belki ama artık gitmesi gerekiyordu. Böylece aramızdaki ilişki de güzel kalabilirdi. Sarı tişörtlülere bir kez daha baktım. Çoğunluğun sırtının bize dönük olmasını istiyordum.

"Ben sadece..." dedim ve bir adım daha geri gittim ki onunla konuştuğum çok belli olmasın. "Bunu beklemiyordum."

"Tamam o zaman," dedi yavaşça. "Ama burada olmam senin için sorun değil, değil mi?"

Brock'un sesi tekrar megafondan yükseldi ve beni ürküttü.

"İsminizi yazdırmadıysanız lütfen yazdırın. Herkesin hesaba katılması gerekiyor."

Leon bana elini uzattı. Elini tutamazdım.

"Bunu yapmalı mıyız?"

"Hayır," dedim. Bir adım daha geri gittim. Ona fark ettirmeden kaç adım daha geri gidebilirdim? Elini indirdi. Gittikçe kafası karışıyor gibi görünüyordu. "Yani, ben senin yerine yaparım. Senin adını yazarım. O masanın arkasındaki çocuk tam bir baş belası, tamam mı? Ben hemen dönerim. Burada bekle. Sakın..."

Sakın kimseyle konuşma diyecektim.

"Sadece burada bekle," dedim.

Onlara bakma bile.

Onu orada bıraktım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve avuç içlerim çok terliyordu. Ellerimi gömleğime sildim. Masaya, Brock'un yanına ulaştım. Beni gördüğünde gözlerinde aç bir ifade vardı. Ama bunca insanın önünde bana yapabileceği tek şey bakmaktı. Bakması da yetiyordu. Brock gibi bir çocuğun size bir et parçasıymışsınız gibi, tatmin olmak istermiş gibi bakması bile yeterdi.

"İsmini yazacak mısınız?" dedi, "Yoksa gidecek misin?"

Kâğıda baktım. Varış saati ve gidiş saati için birer kutucuk vardı. Klasörün yanında su şişeleri, bir yığın düdük ve üzerinde

İRTİBAT NOKTASI ve hemen altında telefon numarası yazan bir kart vardı. "*Kaybolursanız arayın.*" Böyle acıklı bir olay hiç aklıma gelmezdi. Arama çalışması sırasında kaybolmak.

"İsmi mi unuttun?" diye sordu Brock bir dakika sonra. "Benim yazmamı ister misin? Yoksa ismini beş harfli bir kelimeyle karıştırmamdan mı çekiniyorsun?"

Adımı yazdım ama Leon'un adını yazmadım. Brock'un bu ismi öğrenmesini istemiyordum. Kimsenin öğrenmesini istemiyordum.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu arkamdaki bir kız. Çabucak iki şişe su ve iki düdük aldım. Brock'un dikkati kızıdan bir anda arkamda duran birine döndü...

Arkamda duran, Leon'a...

Brock onu başıyla selamladı. "*İnsanların adını yazıyoruz...*"

Buna dayanamayacaktım. Uzaklaştım, çünkü bu ikisi birbirine yaklaşmışken ben çok çok uzaklarda olmak istiyordum. "*Aca-ba gitmeli miyim? Bence gitmeliyim,*" gibi bir düşünce silsilesine kapılmışken Leon bana yetişti.

"Hey! Romy..." Evet, söylemişti. Adımı söylemişti. Çok yüksek sesle. Sanki beni tanıyor gibi. "Ro..."

Hemen ona doğru döndüm ve su şişesini uzattım. Böylece ismimi tekrar söylemesini engellemiştim. Neyim olduğunu sormasını da engellemiştim ama bunu sormak istediğini görebiliyordum. Şişeyi elimden aldı.

"O çocuğun tam bir baş belası olduğunu söylemiştim," dedim. "Senin adını yazarım demiştim."

Leon dönüp Brock'a bir baktı. "Bana iyi biri gibi geldi," dedi. Bu kadar büyük bir yanlış içinde olması, benim sözüme güvenmek yerine Brock'a iyi niyetle bakması canımı yaktı. Leon etrafına şöyle bir bakındı. "*Şunlar Penny'nin anne ve babası mı?*" dedi.

"Evet."

"Kayıp ilanından anladım. Gerçekten onlara benziyor. Peki yanlarındaki çocuk kim? Erkek kardeşi de mi var?"

“Erkek arkadaşı. Şerifin oğlu...” Laf ağzımdan çıkar çıkmaz gereğinden fazla bilgi verdiğim için pişman oldum. Leon’a bir düdük uzattım. “Bunlardan da bir tane al.”

Düdüğü aldı ve sanki ellerimiz birbirine değse yanacakmışız gibi elimi hemen geri çektim. Etrafıma bakındım. Brock hâlâ masadaydı ama... Tina. O ne zaman gelmişti? Tina buradaydı ve insanların arasından geçip... Bana doğru mu geliyordu? Yanımda benden hoşlanan bir çocuk görürse bana neler söyleyeceğini düşününce midem kasıldı. Leon’dan uzaklaştım ve Tina yanımdan geçip gitti. Yumi’ye el salladı. Leon yanıma geldi –artık ondan kaçışımı anlamaması mümkün değildi– koluma dokundu.

“Romy, ne...”

Sanki Brock bir erkeğin bana dokunduğunu hissedebiliyordu. Çünkü Leon bana dokunur dokunmaz bize doğru baktı. Leon çok yakınımıdaydı. Bedenim isyan ediyordu adeta. Kolumu çektim. Yaptığım hareket çok sert olmuştu ve Leon’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri gitti ve sanırım nihayet benden uzaklaştı.

Megafonun sesi duyuldu tekrar.

“Dikkat dikkat,” dedi şerif yardımcısı Cory Scott. Sesi ve yüz ifadesi çok ciddiydi. Leanne Howard hemen yanında duruyordu ve o da en az Cory Scott kadar ciddi görünüyordu. “Sizleri gruplara ayırmadan önce birkaç şey söylememiz gerekiyor...”

“Aynı grupta olmayalım,” dedim Leon’a hemen.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu.

İnsanlar masaya doğru ilerlerken aramıza girmeye başladı.

“Birlikte devam edemeyiz,” dedim. “Birbirimizin dikkatini dağıtırız.”

“Öncelikle geldiğiniz için teşekkürler,” dedi Cory. Leon o sırada ağzını açmıştı ve bana itiraz etmek üzereydi. Ama konuşmanın zamanı değildi, bu yüzden sustu.

Şükürler olsun.

Gözlerimi dimdik ileriye diktim. Young ailesi Cory’nin hemen arkasındaydı ve Alek ile Helen da Leanne’in hemen arka-

sında duruyordu. Alek parmaklarını cıtlattı. Gözlerini gölün karşı kıyısına dikmişti. Duruşunda bir sabırsızlık ve ümit göze çarpıyordu.

“Ve bu arama çalışmasını finanse eden Grebe Oto Malzemeleri’ne de teşekkür ederiz.”

Helen ciddi bir ifadeyle, başıyla insanları selamladı. Ibis ve Grebe muhabirlerinin fotoğraf makinelerinin sessiz tıkırtılarını duydum. Şerif yardımcısı, konuşamayacak kadar perişan haldeki Young ailesi adına konuşmasına devam ederken muhabirler fotoğraf çekmeye devam ettiler. Young çiftinin yüz ifadeleri, Cory’nin ağzından çıkan kelimeleri yalanlıyordu. Cory bize sonuna kadar inandıklarını; emniyet güçlerinin, Penny’yi tanımayan diğer tüm insanların, geçen hafta sonu arama yapan helikopterin başaramadığını başarıp Penny’yi yuvasına sağ salim döndürecek olanın bizler olduğunu ve bunu burada yapacağımızı söylüyordu.

Bugün.

Çalışmanın nasıl yürütüleceğini adım adım anlatmaya başladı ve Leon’un gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu unutuverdim. Öncelikle irtibat numarasını telefonumuza kaydetmemiz gerekiyordu. Gruptan ayrı düşer ya da kaybolursak, sesimizi duyuramazsak iletişimi böyle sağlayacaktık. Numarayı arayacaktık ve Helen Turner telefonu açacaktı. Düdüğü ancak Penny’le ilgili bir şeyi, ya da Penny’nin bizzat kendisini bulduğumuzda çalacaktık. Eğer düdüğü duyarsak, ikinci bir talimat gelene kadar olduğumuz yerde kalmamızı söyledi. Her an tetikte olmamızı ve gitmeden önce çıkış saatimizi deftere yazmamızı istedi. Böylece herkesin kaydı tutulabilecekti. Cory konuştuğu her şey daha da bir tiyatro gibi görünüyordu gözüme. Bu bir gösteriydi. Sanki bir... Cenaze töreni gibi, aramızdan ayrılan insanlar anısına yaptığımız bir şey.

“Romy,” dedi Leon sessizce. Yine çok yaklaşmıştı. İşte dikkatimi tek bir şeye odaklarsam olacağı buydu; başka şeyleri gözden kaçıırıyordum. Bu iş beni çok yormuştu. Biri bize doğru döndü.

Andy Martin'di bu. Gözünü bize dikti ve alnı kırıştı. Leon'la aramızdaki bağlantıyı çözmeye çalışıyordu. Bense sadece gitmek istiyordum. "Bana burada ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Arama çalışması yapılıyor."

"Onu demiyorum."

"Başka bir şey yok."

"Peki o zaman niye..."

"Ne niye?" diyerek onu söylemeye zorladım.

Şerif yardımcıları insanları gruplara ayırırken Leon sustu. Benim grubuma düşmemesi için ne yapabilirdim bilmiyordum ama başka birinin grubuna dâhil olamayacağını da biliyordum.

"İsmimi niye yazmadın?" diye sordu.

"Yazdım," dedim.

"Hayır. Yazmadın. Ayrıca..." dedi bana doğru bir adım atarak. Bir adım geri gittim ve tekrar bana doğru adım attı. Bunu niye yaptığını anlayamamıştım. Ama sonra bir şey kanıtlamaya çalıştığını fark ettim. Beni çözdüğü için ondan biraz nefret ediyordum. "Belli ki burada olmamı istemiyorsun."

"Sorun seninle ilgili değil."

Ama onunla ilgiliydi. Onu kaybetmemekle ilgiliydi.

"O zaman böyle davranmanın sebebi..."

"Çünkü baş başa bir randevu değil bu."

"Tanrım. Ben buraya gelirken..."

Söylediklerini dinleyemedim, çünkü insanlar hareket etmeye başlamıştı ve kimin nerede olduğunu kaçırmaya başlamıştım.

"Burada olmanı istemiyorum," dedim. Her ne kadar bunu az önce kendisi söylemiş olsa da, benim kabul etmemi hiç beklemiyordu. Ve Brock hâlâ bizi izliyordu. Bu iki dünya bir araya gelmemeliydi. Asla gelemezdi. "Burada olmanı istemiyorum."

"Romy..." Yine adımını söylüyordu. Elini uzattı ve elimi yakaladı. Bu olmamış gibi davranamazdım, inkâr da edilemeyecek bir temastı. Kalbim sıkıştı ve korkunç bir şey yaptım. Elimi çektim ve yüksek sesle parladım "Dokunma bana..."

Ağzımdan çıkan cümle o kadar çirkindi ki, neredeyse bu çir-

kinliğin tadını alabiliyordum. İnsanlar dönüp bize baktı ve Leon geri çekildi. Bir adım, iki adım, üç adım geri gitti. Tanımadığım, kır saçlı, göbeği birkaç metre önde ilerleyen bir adam kurtarıcı edasıyla Leon'la aramıza girdi.

"Bu adamı tanıyor musun? Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. Çünkü "Evet, tanıyorum," ya da "Hayır, rahatsız etmiyor ama gitmesi gerek," diyemezdim. Ve o bir saniye süren sessizlikte aslında bir şeyler söylemem gerektiğini, en azından lafı ağzımda gevelemem gerektiğini fark ettiğimde çok geçti. Leon'un yüzündeki kırgınlığı, sebep olduğum felaketi aklıma kazıdım ve mideme bir ağrı saplandı.

"Gitsen iyi olur," dedi adam Leon'a yaklaşarak. "Bak, burada kayıp bir kızı arıyoruz, olay çıkarılacak yer değil burası..."

"Merak etmeyin," dedi Leon iğrenir gibi bir yüz ifadesiyle. "Gidiyorum."

Çekip gitti ve bir daha arkasına dönüp bakmadı bile. Arabasına bindi ve tıpkı gelirken olduğu gibi yavaş yavaş uzaklaştı. İşleri berbat etmenin üzüntüsü vardı içimde elbette ama gitmiş olmasının getirdiği rahatlama hissi daha baskındı. Onun tanıdığı Romy hâlâ buradaydı ve bu durumu düzeltebilirdi. Düzeltebileceğini iyi biliyordum.

"Bayan Grey, sizi buraya alalım..."

Müdür Diaz yanımdaydı ve beni bir gruba dâhil etti. Grupta Cat Kiley, birkaç birinci sınıf öğrencisi, Penny'nin annesinin arkadaşı olduğunu söyleyen bir kadın ve bir de Şerif Yardımcısı Mitchell Lawrence vardı. Herkesin gruplara ayrılmasını izlerken sakinleştim. Leon gittiğine göre artık hiçbirinin önemi yoktu.

Arama çalışması başladı.

Tek sıra halinde yan yana yürümemiz söylendi. Düzen her bozulduğunda, hızlı gittiğimizde ya da yavaş kaldığımızda Diaz bizi düzene sokmak için bağırıyordu. Suyun etrafından dolandık ve ormana girdik. Ağaçların arasından yürürken rahatsız edici bir his içimi kaplamıştı. Arkamızdaki göl hareketsizdi. Bu

ormanın bundan başka bir sebep için kullanılabildiğini hayal etmek zordu. Partiler, yaz akşamları ya da aile piknikleri değil, yalnızca bu iş için biçilmiş kaftandı. Kayıp bir kızı aramak için.

"Burada istendiğin fikrine kapılmanı sağlayan nedir?" diye sordu yanımda duran Cat.

Ona bakmadım. "Herkesin boşa harcadığını düşündüğü vakti telafi etmeye çalışıyorum sadece."

Sonra birinci sınıflardan bir çocuk "Ceset mi arıyoruz biz?" diye sordu.

O cümleyi gırtlığına geri sokup onu boğmak istedim.

"Hayır," diye parladı Mitchell. Soruyu soran çocuk korktu.

"Bir kız arıyoruz," dedi Diaz.

Bundan sonrası sessizlikti. Ormanın içlerine girdikçe hava kararıyor ve soğuyordu. Yüzümüze doğru uçan böcekleri kovuyorduk. Diaz sanki bu işi daha önce de yapmış gibi görünüyordu ama bildiğim kadarıyla Grebe'de daha önce kaybolan bir kız yoktu.

"Edemezsin," dedi Cat.

"Ne?"

Biraz geride kalmıştık. Çok uzak değildik, ancak konuşsak da azar yemeyeceğimiz uzaklıktaydık.

"Kaybettirdiğin vakti telafi edemezsin," dedi büyük bir ağaç dalının üzerine basıp. "Ayrıca muhtemelen yeterince insan gücüyle arama çalışması yapsalardı onu çoktan bulmuş olurlardı."

Cat'ın koşu pistindeki halini düşündüm. İki büküm olmuştu ve Brock'un kollarında hareketsiz yatıyordu. Brock onu kucağında götürürken Tina onu ne kadar kıskanmıştı. Brock'a onu hemşirenin odasına götürüp götürmediğini sorduğunda Brock'un "İşimiz bittikten sonra götürdüm," dediğini bilse kim bilir Cat ne düşünürdü. Brock bunu söylediğinde insanlar Cat hakkında kafalarında bir seçim yapmıştı ve bu seçim üzerinde Cat'in hiçbir tasarrufu yoktu.

"Bir yolun kenarındaydım," dedim sesim titreyerek. "Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

"O zaman o kadar sarhoş olmasaydın."

"Sarhoş değildim..." dedim. Ve Cat gözlerini devirdi. "Ben-ce Brock içkime GHB attı." Düşünmek bile istemediğim şey bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Kontrol edememiştim. Cat'in ağzı bir karış açık kaldı ve sonra başını iki yana sallayıp durdu. Telefonumun onun ellerinde olduğunu ve kamerasını bana doğrulttuğunu hayal ettim. "Ya da eğer gerçekten *o kadar* sarhoş olsaydım biri beni eve götürmeliydi..."

Diaz öfkeyle bize doğru döndü. Düzeni bozmuş ve çok geride kalmıştık.

"Hanımlar, hareketlenin."

Cat hızlıca ilerledi.

"Peki beni neden eve götürmediniz, ha?" diye seslendim.

"Ne dediniz Bayan Grey?" diye sordu Diaz.

"Hiçbir şey."

Solumuzda çalıların arasına giren bir diğer grubun homurtuları kulağıma çalındı. Dikkatimi tekrar toprağa verdim ve bir şeylerin gözüme çarpmasını bekledim. Her yer çöp doluydu. Buruşturulup atılmış kâğıtlar; kırılmış, pis, kırmızı bardaklar. Bunların ne zamandan kalma olduğunu merak ettim. Son partiden mi kalmışlardı, yoksa yıllar önce yapılmış başka bir partiden mi?

Hem bunu neden yapıyorduk ki biz?

Çöplerin arasında dolanıp bir kız arıyorduk.

Bir şeker paketine gözlerimi diktim ve önemli bir delil olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Ayağımın altında dallar çatırdıyor, üstümde bir şey hareket ediyordu. Bir ağaçtan ötekine uçan bir karga olduğunu fark ettim.

Bir düdük sesi duyuldu.

“burada kalın,” dedi Şerif Yardımcısı Mitchell. Ve gitti.

Gözümün önünde yalnızca Penny ve onun güzelliği vardı. Bu ormanda bir kenara atılmış, iki büklüm cansız bedenini hayal ettim. Saçlarının toz toprak içinde matlaştığını düşündüm. Bem-beyaz yüzünün yeri aydınlattığını ve gözlerinin boş baktığını hayal ettim.

Düdük arkamızda bir yerden gelmişti. Ormanın sol tarafında, biraz daha içerilerindeydi. Bir sürü ses duyuyordum. Diğer grupların sesleri geliyordu. “Ne oldu? Onu mu buldular? Onu buldunuz mu?” soruları ağaçların arasında yankılandı ve bir süre sonra bir şerif yardımcısı, arkasında Young çifti ve Alek’le birlikte çalıların arasından çıkageldi.

Bir kız ağlıyordu.

Kaskatı kesilmiştim.

Bu sesi duyan bu sese doğru koşmazdı, ondan kaçardı.

Ama bilmem gerekiyordu, bu yüzden sesin geldiği yere yöneldim.

Cat bana seslendi, Diaz beni geri çağırdı. Durmamı söyledi ama ben bir köpek değildim. Çalıların arasından ilerledim ve

sonunda kızı buldum. Penny değildi. Ufak tefek, beyaz tenli bir şeydi ve yumru yumru dizleri birbirine bakıyordu. On yaşından büyük değildi ama boyu yaşına göre uzundu. Gözümüzün önünde kıpkırmızı olmuş, ağlıyor ve titriyordu. Lana Smith'in kız kardeşi Emma'ydı bu.

Ve sonra Young çifti geldi. Ve Alek. Bir grup daha geldi, sonra bir grup daha... Hepsi bir umutla geliyor ama aradığını bulamıyordu.

Alek, kızın kim olmadığını anladığında sendeledi ve sersem bir halde daire çizerek yürümeye başladı. Çünkü dünyada hiçbir insan bu kadar kısa bir sürede aradığını bulma ve kaybetme hissini bir arada yaşayıp da sağlam kalamazdı. Derin derin nefes alıp veriyordu ve yüzü ter içinde kalmıştı. Sonra birden durdu, elini ağzına götürdü ve uzaklaştı. Brock peşinden koştu ve arkasından seslenmeye başladı. Emma bütün bunlar olurken ağlıyordu ve Lana birden çıkageldi, tıpkı hepimizin birden çıkagelmesi gibi. Kız kardeşini kendine çekti ve aradıkları bu olmadığı için Young ailesinden özür diledi. Gerçi artık kimin ne istediğini anlayamıyordum.

"Uzakta kaldım," diye ağladı Emma. "Korktum..."

"Tamam," dedi Lana. "Önemli değil. Korkmuş. Çok özür dileriz. Emma, özür dile bakayım..." ve Emma söze daldı, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Bayan Young, onun yerinde olsam benim yapamayacağım bir şey yaptı. Sinirlenmedi, parlamadı, bağırmadı ve ağlamadı. Emma'yı kollarına aldı ve "Önemli değil," dedi. "Seni anlıyoruz. Önemli değil."

Ve sonra çalılıklar biraz daha hareketlendi. Daha fazla insan geldi. Bu zaman israfına şahit olanlar git gide artıyordu. Resmen zaman israfıydı bu. Birileri beş dakika mola vermekten bahsetti ve sonra şerif yardımcılarının birinin "ne büyük zaman kaybı," dediğini duydum. İşte o anda gitmeye karar verdim.

Çalılıkların arasından yürüdüm, gölün etrafından dolaştım ve suyun o çürümüş, bayat kokusu başımı döndürdü. Anneme

mesaj attım ve beni alması için yalvardım. Sonra buraya vardığı-mı ona haber bile vermediğimi fark ettim.

İrtibat noktasını görmüştüm. Helen Turner masada oturu-yordu ve telefonda olayın Penny'le ilgisi olmadığının haberini alıyordu. Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koydum ama yet-miyordu. Ona bu kadar yakın olmak bende kendimi toprağın al-tına gömme isteği uyandırıyordu. Aman Tanrım, babam ondan ne kadar da nefret ediyordu. Bence babam kovulduğuna biraz da sevinmişti. Çünkü bu söylediği şeyi kanıtlıyordu. Helen Tur-ner gerçekten de orospunun tekiydi. Helen hâlâ telefondaydı bir anda New Yorker geldi. Sürücü koltuğunda Todd vardı. Arabaya bindim ve kemerimi taktım. Parmaklarım ağrıyıp uyuşana kadar elimi klimaya tuttum. Todd arabayı yavaşça sürmeye başladı.

“Nasıl geçti?” diye sordu.

Yüzümü cama doğru döndüm ve Leon'u düşündüm. Kim bilir benden ne kadar nefret ediyordu. O sırada yolda sarışın bir kız gördüm. Koltuğumda doğrulup arkaya döndüm, cama yaslandım ve... o değildi. Yine o değildi. Bunun az önce gölde olanlardan daha yıkıcı olmasının sebebi neydi bilmiyorum ama öyleydi işte. Öyleydi. Başımı eğdim ve gözlerimi sildim. Todd sırtımı sıvazladı ve beni teselli etti ama ağlamamı durduramı-yordum.

“Çıkış saatimi bildirmedim,” dedim.

“Geri mi dönmen gerekiyor?”

“Kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum.”

Leon'un üzgün olduğumu bilmesini istiyordum.

Onun bağışlayıcılığına ihtiyacım yoktu. Affetmeye inanmazdım ben. Bence birinin kalbini kırdığınızda bu ikinizin de bir parçası haline gelir. İkiniz de bununla yaşamak zorundasınızdır ve bunu tekrar yapabilme şansını size verip vermeyeceğine, kalbini kırdığınız kişi karar verir. Eğer bu şans size verirse ve siz de iyi bir insansanız aynı hatayı bir daha yapmazsınız. Komodinün üzerindeki telefonumu elime aldım. Mesaj da yazabilirdim ama böyle yapmak doğru olmazdı. Leon'un yüzüne bakarak kalbini kırmıştım, bu yüzden yüzüne bakarak özür dilemem gerekiyordu.

Ama önce okula gitmem gerekiyordu.

Kalktım ve giyindim. Aynada kendime baktım. Kurumuş, pul pul olmuş dudaklarıma baktım. Tırnaklarımda sorun yoktu ama dudaklarım iyi değildi. Ölü deriyi elimle temizledim ve sonra bir diş fırçasıyla pütürleri giderdim. Yüzümü yıkadım ve rujumu sürdüm. Artık hazırdım. Saçımı bağladım ve sonra Penny'yi düşündüm. Acaba o artık güne nasıl başlıyordu? Hâlâ başlıyordu değil mi?

Alt kata indiğimde kahvaltı beni bekliyordu. İnce uzun dilim-

lenmiş, fıstık ezmeli, reçelli tost. Dokuz yaşındayken yaz aylarında her sabah bunu yiyordum ve o dilimlere "parmak" diyordum. Fıstık ezmeli reçelli parmaklar. Kendimi iyi hissetmek için yediğim bir yemekti bu.

"Bizimle yemeni istedim," dedi annem.

Şimdi kime iyi hissettiriyordu bilmiyordum.

Ben masaya oturup tostı kemirmeye başlarken Todd karşımdaki masada gazetesini okuyor, annem de domuz pastırmasıyla yumurta pişiriyordu. Todd gazeteyi masaya koydu.

"Bu hafta yağmur yağacak," dedi.

"İnanmıyorum," dedi annem.

"Burada, Grebe News'da yazıyor, inansen iyi edersin."

Annem Todd'un önüne bir tabak bıraktı ve elini Todd'un kafasının üzerine koydu. Kendine de bir tabak koyacaktı ki Todd elini yakaladı ve dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum Alice," dedi hiç zorlanmadan.

Annem bakışlarımı yakaladı ve gözlerinde mahcup bir ifade vardı. Bunu görünce aklıma babam geldi. Sanki bu zaten hayatım boyunca sürekli görüp alışmış olmam gereken bir manzaraydı. Todd babamdan farklıydı. Babam sevgiye açtı. Ne kendi babası, ne de babasının babası sevgi görmemişti. Nesillerdir aynı; rahatına düşkün, sevmeyi beceremeyip sevgiyi sömürmek için yaşayan adamlar. Ki sevgiyi sömürmek, sevmekle aynı şey değildir. Hepsi çok büyük bir acı çekiyordu ve bu her zaman mükemmel bir bahaneydi.

Önümüzdeki hafta muhtemelen arama çalışmasıyla ilgili bir haber yayınlarlar," dedim.

"Muhtemelen," dedi Todd.

Annem kahvaltısını aldı ve masaya oturdu. "Belki de bu gece izin alsan iyi olur. Anne kız vakit geçiririz. Alışverişe gider, günü Ibis McDonald's'da falan bitiririz."

"Todd ne yapacak?"

"Kuruyup ölüp gidecek," dedi Todd. Bana doğru uzandı ve saçımı karıştırdı. "Ciddi misin sen? Ne biçim bir soru bu?"

"Ben sadece kızımın biraz zaman geçirmek istedim," dedi annem.

"Hafta sonu yapsak olur mu? Bu aralar Tracey'e bana güvenebileceğini kanıtlamaya çalışıyorum. Olanlardan sonra... Ayrıca daha dün arama çalışması için izin aldım."

"Hafta sonundan önce olursa daha iyi olur," dedi annem.

Annemi şöyle bir süzdüm. "Ne oluyor?" diye sordum

"Sen annene bir iyilik yap ve ayak uydur."

"Tamam. Hafta sonundan önce," dedim. Ama bu gece gerçekten restorana gitmem, Leon'u görmem ve yarattığım karışıklığı çözmem gerekiyordu. "Ama bugün olmaz."

Evden çıkarken bana iyi günler dilemediler. Çünkü dünden sonra, bugünümün daha başlamadan berbat olduğunu biliyorlardı. Okula elimden geldiğince yavaş yürüdüm, çünkü dünün devamını yaşamaya hevesli değildim. Hava her zamanki gibi bunaltıcıydı. Böyle bir havada yağmur yağacağını düşünmek kolay değildi. Bu mevsim dışında başka bir mevsimde de yağmur yağacağını hayal etmek zordu. Zaten mevsim mevsimlikten çıkmıştı.

Yürüyüşün ilk yarısında sokaklar sessizdi ama bir süre sonra kaldırıma çarpan ayakkabı sesleri etrafta yankılanmaya başladı. Arkamı döndüğümde Leanne Howard'ın bana doğru hızla yürüdüğünü gördüm. Üzerine giydiği fosforlu yıldırım desenli siyah kıyafet, bunu spor için yaptığını, kimse tarafından kovalanmadığını dünyaya ilan ediyordu. Geçebilmesi için kenara çekildim ama yanıma vardığında durdu ve nefeslendi.

"Fiuuv," Tekrar doğruldu ve yüzündeki teri tişörtüne sildi. "Koşmak için çok sıcak bir hava değil mi?"

"Sen çılgınsın", dedim.

"Eee, vücuda bakmak lazım," dedi. Gözlerini kısip bana baktı. "Sen nasılsın Romy?"

"Okula gidiyorum."

"Seninle yürüyebilir miyim?"

"Burası özgür bir ülke."

Ama benimle yürümesi hoşuma gitmemiştir. Leanne adımlarıma uyum sağladı ve birlikte okula doğru ilerledik. Yan gözle onu inceliyordum. Gençti ama yüzünde Koç Prewitt'in yüzündekine benzer çizgiler vardı. Onunla ters düşmek istemezdim.

"Arama çalışması neydi öyle," dedi.

"Emma Smith olayından sonra gittim ben. Ne oldu?"

"Alek'i sırtlarında taşımak durumunda kaldılar. Çöktü çocuk."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve o dakikadan sonra kimsenin devam etmeye yüreği el vermedi. Bana sorarsan otoyolları arasalar daha iyi yaparlar," dedi Leanne. "Ama bence dün zaten bir şey bulmak istemediler."

Yanlış alarmdan sonra kendi kendine söylenen şerif yardımcısı geldi aklıma.

Zaman kaybı.

"Peki neden böyle bir şeye kalkıştılar o zaman?"

"Çaresizlikle mücadele edebilmek için," dedi lafı dolandırmadan. Ve sonra, yine büyük bir açık sözlülükle devam etti, "Romy, bu noktadan sonra artık bir ceset aradıklarını bilmen gerekiyor."

Olduğum yerde durdum. Kalbim de durdu.

"Hayır," demek istiyordum ona. "Yanlışın var." Penny ölmemişti. Toprağa dönmemiştir. Penny lisenin neredeyse dört yılını herkes tarafından sevilerek geçirmişti, ben hariç... Hatta bir kısmında beni bile kazanmıştı. Liseyi böyle geçirip sonra başına her ne geldiyse o sebeple ölemezdi insan. Ölemezdi.

"Söylediğin şeyi düşündüm, hani telefonunu almaya gelmiştin," dedi Leanne. "Belki de seni aradığımız için Penny'yi bulamadığımızı söylemiştin. Ve sonra göldeki bazı çocukların senin hakkında konuştuğunu duydum." Leanne yüzüme baktı, bana acıyordu. "Seni aramıyor olsaydık Penny'yi bulabileceğimizden bahsediyorlardı."

Omuz silktim. "Bu seni şaşırttı mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

Bu sohbet burada bitmiştir der gibi kafamı iki yana salladım. Merhamet edip beni rahat bırakacağını umuyordum ama bırakmadı. Peşimden geldi ve tekrar yanıma geçti. Gözlerim acıyordu. Böyle bir baş ağrısı için saat daha çok erkendi.

“Bak, insanlar senin hakkında ne hissederse hissetsin, senin bulunman önemsiz bir olay değil.” Elini omzuma koydu ve sonra tekrar durdu. “Seni yolda bulduğumda o kadar rahatlardım ki. Ve şimdi Penny’yi hâlâ bulamamış olmak yüreğimi daraltıyor ama söz konusu kaybolan kızlar olunca; bırak iki defayı, şansının bir kez yaver gitmesi bile mucize. Sana bu konuda kendini suçlu hissettirmek isteyen kim varsa saçmalıyor.”

Başımı önüme eğdim. Beni bulmuş olmalarının annem ve Todd dışında herhangi biri için bir anlam ifade ettiği fikrine ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bir de Leon. Ama o muhtemelen artık bunun için pişmandı.

“Yani beni aramanız hiçbir şeyi değiştirmediydi mi?”

Söylemesini istiyordum. Eğer gerçekten değiştirmediyse açık bir şekilde hayır demesini istiyordum.

Önce tereddüt etti. “Değiştirmiş olsa bile... Bu senin suçun olmazdı.”

“Bu da ne demek oluyor?” dedim. Bakışlarını kaçırdı. “Leanne, ne demek istiyorsun?”

“Söyledim işte.”

Duraksadım. “Penny’le bağlantımız olması ihtimalini nasıl ellediler Leanne?”

“Sana söyleyemem,” dedi. “Ama emin ol ki senin suçun olmazdı. Sadece bunu bilmeni istiyorum, tamam mı?”

Güldüm. “Aman, çok teşekkür ederim. Bunu aklıma yazayım da bana kimsenin beni bulmak istemediğini söylediklerinde hatırlarım.”

Ne aptal bir kasabaydı bu. Tekrar yürümeye başladım. Yaşadığım bu zaman kaybını kafamdan atmak istiyordum ama sonra Leanne tekrar konuştu. “İşime ihtiyacım var Romy.”

Leanne’e doğru döndüm. “Eee?” dedim.

“Bu yüzden Turner bana bir şeyi anlatmamam gerektiğini söylediğinde, onu anlatamam,” dedi. “Bazen doğru veya yanlış bir şey olup olmadığına bakmaksızın anlatmam. Yani, ben hâlâ o gün seni hastaneye götürmem gerektiğini düşünüyorum.” Durdu. “Ama ailem için bu işe *ihtiyacım var*.”

“Ben kimseye söylemem,” dedim. Ve Leanne üzgün göründükçe ben de gerçeği duymayı o kadar çok istiyordum. Ne kadar çaresiz göründüğüm umurumda değildi. Zavallı gibi de görünebilirdim. “Zaten söylesem de kimse bana inanmaz.”

Leanne’in yüzündeki çizgiler daha da derinleşti.

“Benjamin Ortiz’in kızı yaptı,” dedi en sonunda. “Tina.”

Tina.

Kalbime bıçak saplanır gibi oldu.

Leanne’in bana söyleyeceği bir sonraki cümlenin içimi deşip geçeceğini biliyordum.

Geçti de.

elimi göğsüme koydum ve kalbimi dinlemeye çalıştım, çünkü kalbim kısa bir süre önce atmayı bırakmıştı ve artık yerinde olup olmadığından bile emin değildim.

Bekliyordum. Bekledim. Kızların koridorda koşuşturmaya başlamasını bekledim. Önce sesleri geldi ve kapının altındaki boşluktan içeri yayıldı. Soyunma odasının kirli parkelerine baktım ve... Bekledim. Tina içeri girdi. Beni görünce durdu, çünkü beni her gördüğünde dururdu. Ne kadar hoşnutsuz olduğunu göstermesi gerekiyordu. Dolabına doğru yürüdü. Ayaklarını izledim. Ayakkabısını çıkarıp soyunmaya başlamasını izledim. Bakışlarım bacaklarından kalçalarına, karnına ve sonra göğüslerine kaydı.

“Şerif Departmanı’nın yarısının Penny’yi arayabilecekken beni arayarak vakit kaybetmesinin sebebi nedir biliyor musun?” diye sordum.

Tina’nın kopçasına ulaşmaya çalışan eli durdu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana meydan okuyan bir bakış attı. Tina o cumartesi gecesi Şerif Departmanı’na gitmişti, bana yaptığı şeyi anlatmıştı ve onlara Penny’yi doğru yerlerde aramaları gerekti-

ğini söylemişti. Bunları yüzüne vurmam için şimdi bana meydan okuyordu. Ayağa kalktım. Bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi titriyordu. Sonra onu hissettim. Göğsümde yumuşak, hafif bir *pat* sesi –kalbim yeniden atmaya, canlanmaya başladı ve kendime geldim– biraz kendime geldim ama yeterliydi.

“Beni o yolun kenarına sen attın. Beni oraya sen sürükledin,” dedim. “Karnıma *ırzıma* geç yazdın ve beni orada öylece bıraktın.”

Bakışları titrekti ama gözünü benden ayırmadı. İstediğim şey buydu: Penny’nin vaktini çalan hırsızın o olduğunu bütün kızların öğrenmesini istiyordum. Onun aleyhine dönmelerini, onu gözlerini bile kırpmadan canlı canlı yemelerini istiyordum. Bu olayın Tina Ortiz’in sonu olmasını istiyordum. Ama benim istediğim şeyler asla gerçekleşmezdi. Onu kimse suçlamazdı. Ona kimse bedel ödetmezdi. Şerif bile yapmazdı bunu. Yakın dostunun kızına bunu yapmazdı.

“Güzel senaryo,” dedi Tina.

Diğer kızlar bir yandan soyunurken bir yandan da bizi izliyordu. *Pat* diye bir ses geldi yine, bu sefer daha yüksek çıkmıştı ve pek o kadar yumuşak da değildi. Tina kopçasıyla uğramaya devam etti. İşte bu olay onun için bu kadar önemsizdi. Tıpkı o gece başımda durup karnıma o yazıyı yazdığı an kadar.

“Ayrıca bunu herkes yapardı,” dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Kalbim, tekrar tekrar ve tekrar çarptı. Her bir atışta bu konuda bir şeyler yapmam için bana yalvarıyordu. Yapmalıydım ki nefes alabileyim. “Lütfen, bir şeyler yap,” dedi kalbim.

Beni o yola atmış ve insanları bedenime davet etmişti. Herkesi.

Bir sonraki hareketimi karar vererek yapmadım ama sonradan düşündüğümde bin kere de olsa aynı hareketi yapacağımı anlamıştım.

Onu o dolaplara yapıştırdım. Metal kapaklara sertçe çarptım. Çıkan ses, hayatımda duyduğum bütün şarkılardan daha güzel-

di. Tekrar duymak istiyordum. Tırnaklarımı kollarına geçirdim. O yumuşak teninin dayanıksızlığını hissettim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni geri itti. Aramıza mesafe girdi ve ona yapabileceğim onca şey arasında kararsızlıkla donup kaldım. Elimi kaldırıp ona tokadı yapıştırabilirdim, ya da karnına diz atabilir, saçını elime geçirip kafatasından ayırabilirdim. Kız olunca bunları yapmaya fırsatınız olmuyordu. Bu yüzden elime fırsat geçince hepsini aynı anda yapmak istiyordum. Aynı durgunluk onu da pençesine almış gibi görünüyordu. Bir an hiçbir şey olmadı. Ve sonra...

İçimde fırtınalar kopuyor, beni çok tehlikeli bir silah haline getiriyordu. Can yakmak için doğmuştum sanki. Ve Tina da öyleydi. Ona vurdum, derisini kanattım ama o da öylece durup beklemedi. Tam istediğim gibi sert bir şekilde karşılık verdi. Tam da Tina'dan beklendiği gibi.

Önce yalnızca paramparça etmek istediğim uzuvlarını hissettim. Sonra karnıma dirsek attı ve nefesim kesildi. Ama bir anda içimde her şey canlanmıştı. *Her şey.*

Çıplak ayağının üzerine bastığım ayağım, Tina'nın çıkardığı sesler, saçına yapışan eli, kafamdan kopan saç telleri. Kızlar çığlıklar atıyordu. Kızlar bizi ayırmaya korkuyordu. Tina beni dolaplara doğru itti, dolaplar açıldı ve alnım metal dolabın köşesine çarptı. Canım yanıyordu, evet ama acı neydi ki? Bu bir boşalmaydı, onu hiçbir şey için durdurmaya değmezdi.

Durmayacaktık.

Birinin bizi durdurması gerekecekti.

Koç Prewitt, yanında Müdür Diaz'la gelene kadar gözümde kan olduğunu fark etmemiştim. "*Kanıyor,*" diye fısıldadı bir kız. Kanım akıyordu. Elimi alnıma koydum ve parmaklarım kan içinde kaldı. Ojem nerede bitiyor, ben nerede başlıyorum bilmiyordum.

Elimi indirdim. Tina tam karşımdaydı ve berbat görünüyordu. Omzunda bir çizik, yanağında bir morluk vardı. Ama... Tekrar elime baktım, kırmızıydı. Tina'nın karnı açıktaydı. Bu iş burada bitemezdi.

Henüz karnına yazı yazmamıştım.

Tina'nın üzerine atıldım ama Diaz kolumu yakaladı ve bağır-maya başladı. "Hey, hey, hey! Yeter!"

Tina kendini Prewitt'in kollarına bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışlarında dehşet ifadesi vardı. Sanki bana hiç karşılık vermemiş gibi... Çünkü şimdi tam da bu rolü yapmanın sırasıydı. Ben de bu rolü yapmalıydım ama yapamazdım.

İşimi bitirdiğimi hissedene kadar canını yakmak istiyordum.

"Burada ne oluyor?" dedi Diaz. Sesi soyunma odasında yankılandı ama kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan –ki Tina ağzını bir şey söyleyecek gibi açmıştı– yüzümü gördü ve beti benzi attı.

"Ortiz, üstünü giy ve odama git." Diaz başını iki yana salladı. "Rezillik. Bu..." Başka bir kelime aradı ama bulamadı. "Rezillik. Öğrencilerimden hiç böyle şeyler beklemezdim ama siz ikiniz..."

"Grey başlattı," dedi Tina. Ben mi başlatmıştım?

"Giyinin dedim Bayan Ortiz," diye çıkıştı Diaz. "Bayan Grey, beni takip edin."

Beni soyunma odasından dışarı çıkardı. Topuk sesleri kordorda yankılanıyordu. Elimi tekrar başıma götürdüm. Sağ kaşımın üstü yarılmıştı ve kanama hâlâ durmamıştı. Diaz bana şöyle bir baktı. "Her yerin kan içinde."

Kendime baktım. Haklıydı. Kollarım... Her yerim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sersem bir halde. Beni sersemleten kan değildi ama kavganın yarattığı adrenalinin etkisi kayboluyordu ve bu çok tuhaftı.

O hissi kaybetmek tuhaf geliyordu.

"Seni temizlenmen için hemşirenin odasına götürüyorum," dedi Diaz. "İçine ne girdi bilmiyorum ama bu korkunç bir olaydı."

Korkunç, dedim içimden ve sonra güler gibi oldum. Diaz bana gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. "Sence komik mi?" dedi.

Ağzımı kapattım ve gözlerimi kaçırdım. Bence çok komikti. Dışarıda herkesin öldüğünü düşündüğü bir kız vardı ve belki de

ölmüştü. Bir kızı öldürmenin bütün yollarını biliyor musunuz? Ben biliyordum. Ama bu küçük aptal kavganın başıma açacağı belalar beni endişelendirmiyordu. Tek umursadığım kavga ederken hissettiğim tatmindi.

Hemşire odasında DeWitt beni şöyle bir süzdü. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük bir kız olduğumu söyleyeceğini sandım ama öyle yapmadı. Alnımı dikkatle inceledi ve sonra bu durumun hepimizi aşacağını söyledi.

kanın büyük bir kısmı temizlendikten sonra dikiş atılması bana çok gereksiz gelmişti. Yarığı görebiliyordum ama Doktor Aarons alrımı uyuşturdu ve bana "Derin bir yarık, dikiş atılması gerek. Hareket etme," dedi.

Daha önce hiçbir yerime dikiş atılmamıştı ve iğnenin içeri girerken yaptığı baskı, dışarı çıkarken derimi çekmesi bana ilginç gelmişti. Annem bu görüntüye dayanamayacağı için bekleme salonunda bekliyordu. Beni okuldan aldığından beri yüzüme bakmakta zorlanıyordu.

"Bana bir açıklama yap," dedi beni arabayla eve götürürken. Koltuğa yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Romy, bana bir açıklama yap. Aklından ne geçiyordu da bir kıza böyle bir şey yaptın?"

"Hayır," dedim. "Bir şey yok."

Arabayı evin önüne çektiğinde daha motoru durdurmadan arabadan indim.

"Romy, bekle..."

Doğrudan odama gitmeye niyetliydim, çünkü zaten oraya gönderilecektim ama Todd yolumu kesti ve beni merdivenlerde

durdurdu. Alnımı inceledi, sanki buna *benim* sebep olmuş olmamı anlayamıyor gibiydi. Çünkü okuldan ayrılmadan önce çok açık şekilde bu kavganın mağduru olmadığımı belirtmiştim.

“Aman Tanrım, evlat,” dedi sessizce.

Kenara çekildi ve eve girdim. Artık başımı gerçekten demir bir dolabın sivri ucuna çarpmış gibi hissetmeye başlamıştım. Annemin çantasını yere attığını duydum. Merdivenlerin yarısına gelmiştim ki annem bağırdı. “Romy, dur. Derhal olduğun yerde kal.”

Durdum ama ona doğru dönmedim. Yüzüne bakmamı söyledi. Dönüp ona, onlara baktım. Çünkü Todd hâlâ oradaydı ve ilk defa, tıpkı yerini aldığı adam gibi o an orada olmamasını istedim.

“Bana bir açıklama yap,” dedi annem tekrar. “Çünkü gerçekleri yarın müdürün odasında, hâlâ o okulun öğrencisi olup olmadığını öğrenirken duymak istemiyorum. Bana bunu *yapmayacaksın*.”

Savaşı çoktan kaybetmiş ama savaşmaktan vazgeçmeyen biri gibiydi. Ama haklıydı: Bunu ona yapmayacaktım. Bunu ona yapmaz, yapamazdım. O her gün bu kasabada benim annem olma görevini yerine getiriyordu. Bunu onun için daha zor bir hale getiremezdim.

Ve Leanne’e Tina konusunda hiç kimseye bir şey anlatmayacağımı söylemiştim. Gerçi bu sözümü çoktan bozmuştum ama en azından bundan sonra sadık kalmaya çalışabilirdim.

“Tina benimle uğraştı, ben de onu ittim ve sonra olaylar gelişti.”

“Gerçekten mi?” dedi annem kollarını kavuşturarak. “Bu kadar mı?”

“Evet.”

“Bana söylemediğin bir şey var. Sen böyle bir insan değilsin,” dedi. Bence yanlış vardı. Böyle bir şey yaptığıma göre böyle bir insandım, aksi halde böyle bir şey yapmazdım. “Sana ne dedi?” diye sordu.

“Ne dediğinin bir önemi yok,” dedim.

“Hayır, var. Bana anlatmazsan sana nasıl yardımcı olabili-
rim?”

“Bana yardımcı olmak için elinden ne gelir ki?”

Annem tokat yemiş gibi oldu. Tokadın acısını azaltmak ister-
cesine geri adım attı. İşin doğrusu, bana yardım edip edemeyece-
ğini bilmiyordum ama yardım edebileceğine inanmak istediğini
ve benim de buna inanmamı beklediğini biliyordum. Ona olan
sevgimi, bunu bilerek ve inanıyormuş gibi yaparak göstermeliy-
dim ama yapamıyordum. Odama gittim. Kimse bana gitmemi
söylemedi. Sadece gittim.

bir hafta uzaklaştırma.

Bundan daha büyük bir ceza alacağımı sanmıştım ama beni o yolun kenarına bırakan Tina olduğu için ve Ortiz ailesi bu gerçeği bildiği için, aynı zamanda yüzü gözü kan içinde kalan ben olduğum ve herkes bunu bildiği için kimse bu olayın üzerine gitmedi. Ailelerimiz bizden daha pişman görünüyordu. Tina'nın babasına gözlerimi diktim. Ondan nefret ediyordum. Acaba şerife bu olayı çoktan anlatmış mıydı, yoksa bir sonraki golf seanslarını mı bekliyordu? Resmi kayıtlara göre sadece aramızda bir tartışma yaşanmış ve olaylar çirkinleşmişti. Aynı zamanda Tina ve ben daha önce böyle hanımefendiliğimize yakışmayan hareketlerde hiç bulunmadığımız için, Diaz bize bu seferlik bir şans daha vereceklerini söyledi. Ona hangi *hanımefendiliğe yakışmayan* hareketlerden bahsettiğini sormak istiyordum.

Zil çalmadan hemen önce, gergin bir beşli olarak odadan çıktık. Ailelerimiz zil çalar çalmaz ve koridorlar insanla dolup taşmaya başlar başlamaz arabalarına gittiler. Tina'yla ben ödevlerimizi almaya giderken bizi arabada beklemeye karar verdiler. Tina'nın etrafı hemen olayın ayrıntılarını öğrenmek isteyen kız-

larla dolmuştu. Cümlesinin başını duydum –*Kız psikopatın teki ama hiçbir şey yapmadılar*– ama sonunu dinlemeden gittim.

Öğretmenler bana ödevlerimi verirken soğuk davranıyorlardı ama bu içlerinden gelen bir tepki miydi, yoksa Diaz mı onlara böyle davranmalarını söylemişti bilmiyordum. İngilizce ödevimi almak için Bayan Alcott'un odasına girdiğimde masasının başında Brock vardı. Ona bir yığın kâğıt verdi.

"Alek'e selamlarımı ilet. Bir an önce geri dönmesini beklediğimizi söyle."

"Tabii, söylerim..." dedi Brock. Beni görünce gerilmişti. "Teşekkürler Bayan A."

Brock çıkarken Bayan Alcott arkasından hüznle gülümsedi ama bana döndüğü anda gülümsemesi kayboldu. "*Senin* ödevin de burada..."

"Alek'e ne oldu?" diye sordum.

Bana aptalmışım gibi baktı. Diaz ona bir şey dememiş bile olsa beni gerçekten sevmediği hissine kapıldım.

"Şu anda Alek'in ne kadar stresli olduğunu hayal bile edemezsin ama umarım bunu düşünürsün Romy. Dışarıda gerçek dertleri olan insanlar var ve..." masasına gidip çekmeceyi açtı ve birkaç kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Bir de durup dururken başına dert alan insanlar var."

Dışarı çıktığımda Brock oradaydı. Yanıma gelene kadar fark edemedim. Çok, çok yakınuma gelmişti. O an koşu pistinde olmak istedim, çünkü en azından koşarak uzaklaşabilirdim.

"İnsanlara Uyanış Gölü'nde içkine GHB attığımı mı söylüyorsun?" diye sordu ve sesinde gerçekten alaycı bir ton vardı. Sanki Penny meselesinden çok sıkılmıştı da kafasını oyalayan bu ufak, komik olay onu eğlendirmişti. "Ciddi misin sen?"

"Attın mı peki?"

"Eğer insanlara böyle anlatıyorsan niye soruyorsun ki?"

Her ne kadar koşarak uzaklaşmak istesem de, aynı zamanda onu köşeye sıkıştırmak istiyordum. Bunu bir yüzleşmeye çevirmek, ya da onu korkutarak bir şekilde itirafta bulunmasını sağ-

lamak istiyordum ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Brock'a karşı bunlar işlemezdi. Bedenim en güvenli yolun yürüyüp gitmek olduğuna karar verdi.

"O gece sende GHB olduğunu biliyorum," dedim. "Sarah ve Norah'nın kızlar tuvaletinde konuştuğunu duydum..."

"Ama sana verdiğimi kanıtlayabilir misin?" diye sordu. İçimde bir öfke dalgası kapardı. Tıpkı Tina'yı parçalamak istediğim o kavga anında olduğu gibi. "Yani içkine GHB attığım net bir an hatırlıyor musun? Çünkü eğer hatırlayamıyorsan Grey, lanet çenenı kapatsan iyi edersin."

"Attın mı?" diye sordum tekrar. Çünkü yapabileceğim tek şey sormaktı. İnsanlar bize bakıyordu. Brock'la koridorda yan yana yürüyorduk. Bu normal bir durum değildi. Hiçbir şey normal değildi. O da bunu hissetmiş olmalıydı. Yanımdan ayrıldı ve uzaklaşırken sanki benden istemsizce ayrılıyor gibi elini uzattı.

"Sence attım mı?" diye sordu.

Ağızına kadar dolu sırt çantamla arabaya bindiğimde titriyordum. Yumruğumu ısırarak istiyordum. Yüz ifademden belli olmaması için çaba sarf ediyordum ki annem, "Bu gece Tracey'i arayacaksın ve önümüzdeki salı gününe kadar çalışamayacağını söyleyeceksin," dedi.

"Ne?" dedim gözlerimi kırıştıtararak. "Yapamam..."

"Bu okuldan uzaklaştırma almanın," dedi başıyla okul binasını işaret ederek, "yaptığın şeyin yanlış olduğunu sana öğreteceğini sanmıyorum Romy. Bütün gün evde oturup sonra işe gidip Leon'la görüşemezsin. Ceza bunun neresinde?"

Leon'un adını duymak bana çözmem gereken sorunları hatırlattı. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum, çünkü aramızda geçenleri tekrar düşündüğümde, neyi farklı yapardım sorusuna cevap veremiyordum.

"Bir hafta boyunca neden işe gidemeyeceğimi sorduğunda Tracey'e ne diyeceğim peki?"

"Orasını sen bulacaksın."

"Peki ya işimi kaybedersem?"

Annem derin bir iç çekti. "Gerçekten işini kaybedeceğini düşünsem sana bunu yaptırır mıydım sanıyorsun? Dün gece Tracey'e okulda başını belaya soktuğunu ve yaralandığını söyledim. Onu aramanı bekliyor."

"Kavgayı benim başlattığımı söyledin mi?"

"Tabii ki hayır."

Eve döndüğümde odama gidip Tracey'i aradım ve ona bir süre izne ihtiyacım olduğunu söyledim. Sesi yumuşaktı. Herkesi hizaya sokan o müdür tavrını bir kenara bırakmıştı. Vardiyalarımı Holly devralacaktı. Sorun yoktu. Gerçekten sorun yoktu. Akşamüstü ödevlerimi yaptım. Cevaplarımın doğruluğundan hiç emin değildim ama yanlış olsalar da umurumda olmadığından emindim. Annem temizlik işine gittiğinde Todd bana yemek malzemelerini getirdi. Masaya oturdu ve o eski bir kitabı okurken ben de patates ve soğan doğrayıp tavuk butlarının derilerini soydum ve baharatlarını ekledim. Bu bana biraz huzur verdi.

"Başka bir şeye moralin bozulduğu için mi Tina Ortiz'le kavga başlattın?" diye sordu öylesine soru sorar gibi kitabın bir sayfasından diğerine geçerken.

Huzur uçup gitmişti.

"Ne?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Beni duydun," dedi.

"Başka bir şeye moralim bozulduğu için bir kızla kavga mı çıkardım?" diye tekrarlardım ve Todd beni başıyla onayladı. "Bu çok saçma," dedim.

Kitabı kapattı ve masanın üzerine koydu. "Yani bana şimdiye kadar hiç, bir şeye sinirlenip de sinirini başkasından çıkarmadığını mı söylüyorsun?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun," dedi ve duraksadı. "Neler olduğunu bize anlatabilirsin. Sırrını tutmak zorunda olduğun kimse yok."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim tekrar. Derin bir iç çekti. Fırın sinyali verene kadar bekledim ve sonra tavuğu içine koyup zaman ayarını yaptım.

“Hazır olunca çıkarırsın,” dedim. “Ben aç değilim.”

Yatağında, yorganın üzerinde uyandım.

Sabah olmuş gibi hissediyordum, yeni bir güne girmiş gibi. Ve sanırım öyleydi. Saate baktım ve gece üç olduğunu gördüm. Uykuya yattığımı hatırlamıyordum ama uyuyakalmıştım demek ki.

Pencereden dışarı baktım. Üzerimi değiştirmenin gereksiz olup olmadığını düşündüm ama ertesi gün gidecek bir yerim yoktu, bu yüzden gerek de yoktu. Sokak çok sessizdi. Pencereden görebildiğim bütün evlerin ışıkları kapalıydı. Herkes evindeydi ve hepsinin gözleri kapalıydı. Bir saat sonra ilk hayat belirtisi geldi. Başka bir sokakta, bir arabanın ilerlediğini duydum. Birkaç dakika sonra bir başkası geçti. Tiz bir motor sesi açık pencereden içeri yayıldı. Kulağıma tanıdık geliyordu ama bu saatte olması mantıksızdı. Veranda kapısına baktım. Karanlığın içine doğru gözlerimi diktim, biri mi geliyordu, yoksa biri mi gidiyordu anlamaya çalıştım. Ve sonra tiz bir öksürük duydum.

Annem.

Merdivenlerden yan yola, yan yoldan da New Yorker’a gitmesini bekliyordum, belki de bu açıdan benzer olduğumuzu düşünmüştüm. Belki de bazen o da bir arabaya binip öylece uzaklaşmak istiyordu. Ama onu göremedim. Ve ispiyoncu veranda kapısının gıcirtısını bir daha duymadım. Yani annem dışarıdaydı ve yalnızdı. Yanına gitmek istemiyordum ama sanırım gitmek zorundaydım. Tıpkı bir kaza anına denk gelmek gibiydi. Bir kere görürsen artık olayın bir parçası oluyordun.

Özellikle de arkanı dönüp gittiysen.

Yataktan çıktım ve koridorda parmak uçlarımda yürümeye başladım. Yatak odalarının kapısı aralıktı. İçeriden Todd’un boğuk horlama sesi duyuluyordu. Merdivenlerden sessizce indim ve açık olan ön kapıya yöneldim. Dışarı, verandaya baktım ve annemin merdivenlerde oturduğunu gördüm. Başını dizlerine

yaslamıştı ve o anda ne kadar genç olduğunu fark ettim. Bazen unutuyordum. Todd da öyle. Hatta babam da...

Bazen hepimiz nesillerce yaşayacakmışız gibi hissediyordum.

Gecenin kupkuru, sıcak havasına adım attım. Annem doğruldu. Sanki geleceğimi biliyormuş gibi bana baktı. Yanına oturdum. Kolunu omzuma sardı.

"Yemek güzeldi. Bir tabak ayırdım. Seni uyandırmaya çalıştım ama çok derin uyuyordun. Bana (sesindeki gülümseme duyuluyordu) 'Aman tüylerine dikkat et,' dedin, ben de seni uyandırmaktan vazgeçtim."

Bazen bunu yapıyordum. Özellikle çok yorgun olduğum zaman. Sadece ufak bir parçam uyanıyordu ve beni uyandırmaya çalışan kişi bu çabasından vazgeçene kadar saçma sapan konuşuyordum. Hatta mantıksız olması şartıyla diyalog da kurabiliyordum. Bir seferinde anneme "Bu bizim değil," demiştim. Başka bir seferinde de "cam kırılmıyor." Annem bazen bu anları hatırlıyordu, sanki paylaşılması gereken muhteşem anılarmış gibi. Alnımdaki bandajın üzerinde parmaklarını gezdirdi ve kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Omuz silktim ve "İyiyim," dedim. Bir süre sonra başka bir arabanın sesi geldi. Bu seferki bize doğru ilerliyordu.

"Mavi Ford," dedi annem. İçimi sızlattı. Eskiden hep beraber oynadığımız bir oyundu bu. Annem, ben ve babam... Yalnızca babamın iyi günlerinde... Arabanın sesinden, markasını ve rengini tahmin etme oyunu. Babam bütün zamanını arabalarla uğraşarak geçirdiği için hiçbir zaman markayı kaçırmıyordu ama rengi tahmin etmek herkes için bir tahmin oyunuydu.

"Mor Honda," dedim.

İkimiz de yanılmıştık. Siyah bir Chevy geçti.

"O kavgayı neden başlattığını biliyorum."

Söylediği şeyi kavramam biraz zaman aldı. Biliyor muydu? Ne bildiğini sanıyordu acaba? Yola doğru baktım. Yabani otlar bu karanlıkta bile görünüyordu. İhtimalleri aklımdan geçirdim. Fotoğrafları mı biliyordu? Karnumda yazan yazıyı mı? Hayır, hiçbirini bilemezdi.

"Çünkü sana kavgayı neden başlattığımı anlattım," dedim.

"Hayır, anlatmadın," dedi.

"Bak, bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? Ben..."

"Evet, zorundayız. Seni konuşmaya zorlamıyorum, çünkü yaşanan onca şeyden sonra buna hakkım olduğunu düşünmüyorum..." Duraksadı. "Tina'yla o kavgayı neden başlattığını bana anlatman için bekledim ama anlatmayacağını biliyorum. Ama ben sebebi biliyorum Romy, biliyordum.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. "Neden o zaman?"

"Kellan Turner geri dönüyor. Bunu öğrenmiştim."

Hissettiğim tek şey acıydı. Annem bir isim söylemenin, bazen savaş ilan etmek kadar ciddi olabileceğini bilmiyor muydu? Şimdi ona ne kadar acımasızca olursa olsun içimden gelen her şeyi söylemeye, kendimi tekrar bulabilmek için bunu yapmaya hakkım olduğunu bilmiyor muydu?

Geri dönüyor.

"Sebep bu," dedi. "Değil mi? Tina sana bununla ilgili bir şey söyledi."

Zehir. Damarlarımda geziyor, kanımı dile getirilmeyecek kadar hastalıklı bir şeye çeviriyordu. İçimde dolaşıyor, kalbimi buluyor ve sonra hayatî bir parçam çalışmayı bırakıyordu.

"Biliyordun." Kelimeler uyuşmuş, şerbet kadar yoğunlaşmış dilimden yavaşça ve aptalca döküldü... Beni kendimden geçirmeye başlayan yeni bir şey vardı ama uyku kadar merhametli bir şey değildi. Ona karşı koymaya çalıştım, her ne kadar artık burası olmak istediğim bir yer değilse de burada kalmak için savaş veriyordum. "Biliyor muydun?"

"Todd bunu pazartesi günü Andrew Ryan'dan duymuş. Sana arama çalışmasından önce söylemek istedim ama doğru zaman değilmiş gibi geldi ve sonra sana salı günü söylemek istedim ama... *Belki de bu gece izin alsan iyi olur. Anne kız vakit geçiririz.* Ah. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bir türlü bulamadım. Bunu sadece tek bir şekilde öğrenmemen gerektiğini düşünüyordum ve

sen öyle öğrendin." Derin bir nefes aldı annem. "Tina sana bunu söyledi değil mi?"

"Evet," dedim.

"Ama henüz dönmüş değil," dedi ve sadece ufak bir parçam buna sevindi. Ufacık bir parçam... "Pazartesi diye duymuş Todd. İşinden en erken o zaman izin alabilirmiş..." İşinden. İşinden öyle mi? Bu küçük bilgi hiç istemediğim bir şeydi. Onunla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordum. "Aleks için geliyormuş, bu yüzden fazla ortalarda dolanmaz gibi geliyor bana ama... Romy, her zaman cesur olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Benimle konuşmalısın."

Ama ne diyebilirdim ki?

Yoldan başka bir araba geçene kadar bekledim. Ve o arabaya, uzaktan görünen o farlara minnettardım. Gözlerimi farlara diktim ve başka hiçbir şey görmedim.

"Siyah Chevy," dedim.

"Ah, hayır," dedi annem. "Hayır, hayır, bence bu bir..."

Sesi titredi.

Cümlesini bitirmedi.

İçeride, odamda, ismimi dudaklarıma tekrar tekrar yazdım. Her bir harfini... Kalbim çarpıyordu ama kendimi iyi hissetmiyordum. Kendim gibi hissetmiyordum. Bütün uzuvlarım işlevini kaybetmişti sanki. Ölü bir kız olmak istemiyordum. Ölü olmak istemiyordum. Geri dönmeliydim. Telefonumu aldım ve Leon'a mesaj attım.

SELAM, yazdım ona ama aslında *lütfen* demek istiyordum.

artık koşmak bana daha önemli gelmeye başlamıştı.

Koşmak tek yapmak istediğim şeydi. Sabah evden çıktım ve mecalim kalmayana kadar, eve neredeyse yerde sürünerek dönecek hale gelene kadar Grebe'yi dolaştım. Hızımı hiç durmak zorunda kalmayacak şekilde nasıl ayarlayacağımı öğrenmek istiyordum.

Sabahları uyandığımda öyle kaskatı kesiliyordum ki güçlükle hareket edebiliyordum. Kaslarımı rahatlatmak için insanın derisini eritecek sıcaklıkta sularla duşlar alıyordum. Vücudumun kendi kendini yiyip bitirmesini istemediğim için kahvaltı yapıyordum. Güçten düşmek istemiyordum. Hasta olmak istemiyordum. Sadece hızlı olmak istiyordum.

Hafta sonu geldiğinde hava değişmeye başlamıştı. Uyandığımda gökyüzü yeşil, gri karışımı hastalıklı bir renk almıştı. Grebe News'ın söylediği gibi gerçekten yağmur yağabilirdi. Ya da belki hava bizimle dalga geçiyordu. Önce bizi böyle ümitlendirecekti, sonra güneş her şeyi yakıp yok edecekti. Koşu ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım, anneme biraz dışarı çıkıp döneceğimi söyledim. Ev görüş açımdan çıkana kadar yürüdüm. Sanki

bu benim küçük çirkin bir sırrımmış gibi. Hafif tempolu koşarak başladım ve ara sokaklara dalıp ana caddelere çıkmadan önce biraz ısındım.

Geri dönüyor.

Bu başıboş, tatsız düşünceyi kalbimin, nabzımın yardımıyla kafamdan attım. Beni kasabanın dışına doğru götüren ayaklarıma odaklandım ve kasabanın sınırına geldiğimde belli belirsiz ilk yağmur tanelerini hissettim.

Artık gökyüzü kararmıştı. Bir fırtınanın habercisiydi bu.

Otoyola çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. En yakında Ibis vardı ama orada benlik hiçbir şey yoktu. Yağmur biraz daha belirgin yağmaya başlayana kadar tozu dumana kattım. Drenaj kanalının içine, içindeki uzamış otlara ve çöplere baktım. Aklıma Penny'yi bulmak için devriye gezen sınıf arkadaşlarım geldi. Onu kimse bulmadığı sürece Penny hayatta sayılırdı.

Ben bunu düşünürken gök delindi.

Sanki yağmur en başından beri oradaydı. Yıllar boyu birikmiş, ağırlaşmış, haddinden fazla ağırlaşmış ve sonunda bir anda yere inmeye karar vermişti. Sırılsıklam olmuşum. Saçım yüzüme, kıyafetlerim üzerime yapışmıştı. Olduğum yerde kaldım ve yanımdan bir tır son hızda geçti. Sesi kulaklarımı ağrıttı. Üzerime su sıçratmıştı ama umurumda değildi. Koştum, koşmaya devam ettim. Ta ki otoyolun ilerisindeki toprak yola, Slab Yolu'na varana kadar. Yol çamur içindeydi. Ayaklarım yere batıyor, yağmur yağmaya devam ediyordu. O yağmaya devam ettikçe ben de koşmaya devam edecektim. Yolun ilerisinde sert bir dönemeç vardı ve yağmurun yarattığı perdenin arkasında, yolun kenarında bir gölge gördüm.

Bir kaza olmuştu.

Kanala bir arazi aracı düşmüştü. Tamamen batmıştı. Öne yatmıştı ve arabanın önündeki ızgara toprağa girmişti. Durdum. İki büklüm oldum ve elimi karnıma koydum. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken bir yandan da diğer elimi telefonuma uzattım.

Ben yaklaştıkça görüntü netleşti.

Escalade EXT model bir araçtı bu.

Grebe'de bunu kullanan tek bir kişi vardı.

O an içimden arkamı dönüp gitmek geldi. Bir başkası da bunu bulabilirdi ama gözlerimi arabaya diktim. Böyle bir kazada içerdeki kişi ne kadar hasar alırdı, bunu anlamaya çalışıyordum.

Bakıyorum diye yardım etmek zorunda değildim ya.

Bacaklarım uyuşmuştu. Ben durunca onlar da isyan etmişti ama beni Alek'e doğru, arabaya doğru götürmeleri için onları zorladım. Arka lastiklerle yolun arasındaki geniş boşluğa iyice baktım. Bunu yola çekmek için ciddi bir çaba gerekirdi. Gözlerim arabanın düştüğü toprağa kaydı.

Yağmur suyu drenaj kanalının içinden akıyor, arabanın önünde birikiyordu.

Şoför tarafındaki kapı ardına kadar açılmıştı.

Tepeden aşağı dikkatle indim. Koşu ayakkabılarım çimlere güçlükle tutunuyordu. Arabanın içine düştüm ve parmaklarım çamurda izler bıraktı. Şoför tarafına iyice baktım. Anahtar kontağın içindeydi ama motor durmuştu. Yerde bir cep telefonu vardı: Alek'in telefonu. Telefonu aldım ve arama geçmişini kontrol ettim. En son çekiciyi mi, ambulansı mı aramıştı, kontrol etmeliydim. Ama son görüşmesi dün gece annesiyle yapılmıştı.

"Penny!"

Arabanın ilerisindeki ormana doğru baktım.

Penny'nin adının böyle söylendiğini duyalı ne kadar uzun zaman olmuştu.

Ona seslenildiğini duyalı...

Ağaçların arasında bir şey hareket ediyordu ve oraya doğru yöneldim. Olasılıklar ve umut içimi kapladı. Penny. Eğer geri döndüyse, eğer o ormanın içindeyse her şey eski haline dönerdi ve buraya gelmesine gerek olmayan kimse buraya gelmezdi. Ağaçların arasına daldım. Yağmur buraya daha az ulaşıyordu. İlerideki açıklıkta bir çocuk gördüm. Alek'ti bu. Bana sırtı dönüktü, eli göğsündeydi. Onu hiç bu kadar kötü bir durumda görmemiştim ama umurumda değildi, çünkü ben Penny'yi arı-

yordum. Alek adını söylemişti. Buralarda olmalıydı. Olmalıydı. Eğer Penny geri dönerse, o dönmezdi.

Alek ayak seslerimi duyunca sendeleyerek etrafta dolaşmaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dengesini kaybetti ve xere düştü. Sonra oturdu. Başını ellerinin arasına koydu. Uzun, ürkütücü parmakları saçlarının arasındaydı. Ve sonra yana düştü, ilk büküm oldu.

Zilzurna sarhoştı.

Zilzurna sarhoştı ve Penny burada değildi. Onu bulduğu falan yoktu. Acaba bulduğunu mu sanmıştı, yoksa bir hayalet mi görmüştü? Onun orada olmadığını bile bile arabasını yoldan çıkarmış, sadece bir süreliğine bu yalana inanmak mı istemişti? Yavaşça doğruldu, sırtüstü yattı. Gökyüzüne bakıyordu. Pes etmiş, her şeyden vazgeçmiş gibiydi.

“En iyisi babanı aramak,” dedim. Babasını arayacaktım ve hiçbir şey olmayacaktı. Beni ayık halde kenara çekerlerdi ama Alek. O bu durumdan hiç zarar görmeden kurtulurdu.

Gözlerini kısa bir süre kapattı ve tekrar açtığında “Telefonunu ver bana. Telefonunu ver. Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

Ve o anda, neden bahsettiğini anlamamanın getirdiği şok her tarafımı sardı.

Bana baktı, yüzümdeki ifadeden keyif alıyor gibiydi.

“Ah, onları görmüşsün,” dedi.

“Sen...” dedim telefonumu indirerek. “Fotoğrafları sen çektin.”

Başını salladı. Başının arkası toprağa süründü. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bu anı onu gülümsetmişti. Şu halde onu gülümsetebilecek tek şey bu olabilirdi. Gözlerimi kapattım ve bir kız gördüm, Alek’i gördüm, elindeki telefonu gördüm. Telefonuma o dokunduysa ben dokunmak istemiyordum. O tenimin çoğunu gördüyse, bu teni de istemiyordum.

“Sen izin verdin,” dedi.

“Hayır,” dedim. İzin vermemiştim. İzin vermiş olamazdım.

"Verdin..." dedi. Gülmeye başladı ve gözleri kayıp kapandı. "Penny'ye bana izin verdiğini söyledim ama bu umurunda olmadı. Bana... Bana durmamı söyledi. Onunla son görüşmemizde, *kavga ettik...*" Gülmeyi bıraktı ve gözlerini açtı. "Senin yüzünden."

Geri adım attım. Kafam karışmıştı, çözmeye çalışıyordum.

"Ama sen bana izin vermiştin, sen kendin istedin." Doğrulup oturmaya çalıştı ama yapamadı. Yapamadı. Ve Penny aklımdaydı. Benden bir şeyleri alıp götürmüştü. Benden hep bir şeyleri alıp götürüyordu. Partide bir kız, restoranda bir kız, masada karışında oturan bir kız. Ağzını açıyordu ve "Tıpkı daha önce ona izin verdiğin gibi, seni değersiz pis amcık," dedi.

Alek bu günlerde erkek kardeşine çok benziyordu. Onu oraya gömmek istiyordum. Yağmur üzerimize yağıyordu ve ben Alek'i gömmek istiyordum. Islak yaprakların ve çamurun üzerinde çaresizce debeleniyordu. Hareketlerini kontrol edemeyecek kadar sarhoştı. Yanına gittim. Kalbimin atışı gittikçe yavaşlamış ve durmuştu sanki. Ayaklarımı iki yanına koydum. Onu yakasından tuttum ve kendime doğru çekip tekrar çamurun içine ittim, çünkü ben onu buraya gömen değersiz pis amcık olmak istiyordum.

Çaresizce kollarımı yakalamaya çalıştı ama artık üzerine çıkmıştım. Dizlerimi yere, onun iki yanına koydum. Altımdaydı ve onu yere bastırıyordum. Bana tekrar aynı şekilde hitap etti. Yağmur üzerimize yağıyordu. Onu gömmek istiyordum. İçine çaresizlik hissi salmak istiyordum ki zamanında benim hissettiğim, hatta şimdi hissettiğim ve o günden beri her gittiğim yerde peşimden gelen o hissin nasıl bir his olduğunu birazcık olsun anlayabilsin. Bu yüzden, ben, sen o çocuğun, kızın ağzını ağzını kapattım kapattın.

uzaklaşmıştım ama hiçbir yere gitmemiştim.

Ağaçların arasından sendeleyerek çıktım, hasarlı arabadan destek alarak yolun kenarındaki toprak setten yukarı tırmandım. Alek hâlâ ormanın içinde aynı yerde yatıyordu ve ben sanki zamanda çok yavaş hareket ediyordum. Aklım yerinde değildi, bacaklarım ve ellerim uyuşmuştu. İçimden bir şey çıkmak istiyordu. Biri, bir kız. Hayır. O kız değil. O kız değil. Ayağım kaydı, tek dizimi yere koydum ve sonra yavaşça tekrar ayağa kalktım. Ama sis perdesi dağılmıyordu.

Leon'un evinin önüne geldiğimde ben artık ben değildim.

Yağmur da benimle birlikte Ibis'e, ta Heron Sokağı'na kadar gelmişti. Leon'un bodrum kattaki dairesine. Pontiac'ı görene kadar yürüdüm ve küçük, taş bir evin köşesinden dönerek onun olduğunu düşündüğüm kapının önünde geldim. Kapıyı tıklattım. Bir süre sonra Leon kapıyı açtı ama beni görünce kapıyı yüzüme kapattı.

"Öyle tepki vermemeliydim," dedi Pontiac'ı yola çıkarırken.

Ben yan koltukta oturmuş emniyet kemerini bağlamaya çalışıyordum. Gözlerimi zorla açık tutuyordum, çünkü eğer kapatırsam gözyaşlarım akacaktı. Beni eve götürüyordu. Benimle bu kadar ilgileneceğini bile hayal etmemiştim ama sırlıslıkla bir halde, başımda dikişler ve bacaklarımda çamur izleriyle geldiğimi görünce tavrı değişti.

"Evet öyle tepki vermeliydin."

"Hayır," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Hayır, yapmamalıydım. Ben insanlara böyle davranmam."

"Ama ben davranırım."

"Evet, belli ki davranıyormuşsun."

"Açıklamama izin vermedin."

Leon'un sokağından çıktık. "Bana sadece *tek bir* mesaj gönderdin," dedi.

"Cevap vermedin," dedim.

"Olanları düşündükçe iyi ki vermemişim diyorum."

Kalbim sızladı. "Neden?" diye sordum

"Beni tanııyormuş gibi davrandın. Utanmış gibiydin."

Hayır..."

"Evet, aynen öyle yaptın. Ve sana dokunduğumda sanki..." Kaşlarını çatı. "Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davrandın. Neredeyse beni oradan *zorla* atırıyordun..."

"Hayır," dedim tekrar. "Hayır, attırmazdım, yapmazlardı..."

"Sence işin sonu oraya gitmiyor muydu?" dedi. "Sana inanmıyorum Romy, oradaki tek siyahi bendim ve seni rahatsız ettiğimi sanan o şerefsiz herifin bana nasıl baktığını gördüm. O bakışın anlamını çok iyi biliyorum."

Bundan *-işte bundan-* utanmıştım. Utancımı, Leon'un kırgınlığını hissedebiliyordum ve bu yüzden ne söylersem söyleyeyim yeterli bir cevap olmayacaktı. Ama zaten hiçbir zaman yeterli cevabı veremezdim ki.

Bunu o ana kadar hiç düşünmemiştim.

"Haklısın," dedim. "Leon, çok özür dilerim."

"Bunu çok sık söylüyorsun." Dur tabelasının önünde durdu.

Yüzüme bile bakmıyordu. “Bana böyle davranmak için geçerli hiçbir sebep hayal edemiyorum.”

Sebep tekti. Sebep Leon’a ihtiyacım olmasıydı. Bu hayaleti benden çekip almasına ihtiyacım vardı, çünkü onu hâlâ hissedebiliyordum. Onu hâlâ hissediyor ve ölü olarak kalmasını istiyordum. Araba tekrar hareket etti. Yanlışıyla gözümü kırptım. Gözyaşlarım... Leon görmeden onları silmeye çalıştım ama derin bir iç çekince beni gördüğünü anladım. Kendimi kötü hissediyordum. Sanki onu kandırmaya çalışan biri gibi... Bildiğim bir şey varsa o da bir kızın asla ağlayarak gerekçelerini açıklamaması gerektiği idi. Bu güvenilmezlik hissi veren bir durumdu. Leon arabayı bir süre daha sürdü, ön cama yağmur taneleri çarpıyordu ve biz Ibis’ten çıkıyorduk.

Otoyolda bir süre ilerledikten sonra eskiden Fontaine’in benzin istasyonunun bulunduğu, sonradan yangın çıkınca otoparka çevrilen terk edilmiş alana arabayı çekti. Motoru durdurdu.

“Anlat o zaman,” dedi.

Aramızdaki mesafe, doğruyu söyleyebileceğim kadar uzaktı. Ama bunu ona anlatamazdım. İçimde yükselen panik dalgasını yatıştırmaya çalıştım. Nefesim daralıyordu. Ona anlatamazdım.

“Romy,” dedi.

Ama doğruyu söylemem gerekmiyordu. Doğru gibi görünmesi yeterliydi.

Benimle ilgili bütün yalanlar, bu şekilde gerçeğe dönüşüyordu.

“Grebe iyi bir yer değil,” dedim.

“Eee?”

“Ailemi pek sevmezler ve senin de bunun sonuçlarını yaşamayı istemedim.” Bana bakışları nefesimi daraltıyordu. “Arama çalışmasında yaşananlar bundan ibaret.”

“Seni tanıyor olmak Grebe’de bana sorun yaratır diyorsun yani.”

“Evet.”

“Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorsun değil mi?”

"Grebe Oto Malzemeleri... Hiç duydun mu?"

"Duymayan var mı?"

"Sahibi Helen Turner, Şerif Turner'ın eşi. Küçük oğulları Penny Young'ın erkek arkadaşı. Pazartesi günü onu sana göstermiştim. Alek Turner."

"Hatırlıyorum."

"Turner ailesi benim ailemden nefret eder ve onlarla bir defa ters düştün mü herkesle ters düşersin. Yani evet, beni tanıyor olmak sana sorun yarattırdı."

"Peki herkesle ters düşecek ne yaptınız?"

"Babam..."

"Baban."

"Bir gün Helen Turner'a sövdü. Onun yanında çalışıyordu, çok içerdi... Sarhoşun tekiydi." Gözlerimi kısa bir süre kapadım. "Helen onu kovdu. Çok kötüydü."

Bir şeyler daha söylememi bekliyor gibiydi. Ben susunca anahtara uzandı. "Eğer anlatacakların bu kadarsa haklıymışım. Yeterli bir sebep değilmiş."

"Peki," dedim.

"Doğru söylemiyor gibi görünmen de hiç yardımcı olmuyor."

Bunu duyunca arabadan inmek istedim. Bunu nasıl anlayabilirdi? Eğer içimdeki hayaleti göremiyorsa, bunu nasıl görüyordu? Acaba onu da mı görüyordu? Yapamayacaktım, yüzünü görmemek için kafamı çevirdim. Sonra kendime engel olamadım. "Sence ben nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"Romy, yapma," dedi. Derin bir iç çekti. "Burada bir şeylerin ters gittiği kesin."

Hayır. Kırmızı rujumu sürmüştüm. Emniyet kemerini çekiştirdim. Kemer çözmeye çalışıyordum. Leon "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?" dedi. Ağzımda metal tadı vardı. Eğer Leon içimdeki hayaleti görüyorsa...

Sonra koluma dokundu, beni olduğum yere çiviledi. Derin derin nefes alıp vermeye başladım.

"Nefretin başlangıcı babamdı," dedim güçlkle. "Düşünse-

ne... Herkesin çok sevdiği bir kızla aynı gece kayboluyorsun ve sonra geri dönen yalnızca sen oluyorsun. Bir anda herkesin nefret ettiği kız haline dönüşüyorsun.” Leon hiçbir şey söylemedi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Leon’un sessizliklerini gerektiği kadar iyi tanımıyordum. “O arama çalışmasına geldiğinde seni bilinçli olarak öyle kıldığımı mı sanıyorsun? Sen o günün tek iyi tarafıydın...”

“Bana hiçbir şey yapamazlardı,” diye araya girdi Leon. “Orada olmamı neden istemediğini bana söyleseydin, oradan gider ve sana aradığın huzuru verirdim. Tek yapman gereken bana söylemekti. Ama söylemedin. Her şeyi daha beter hale getirdin...”

“Haklısın,” dedim. “Her şeyi berbat ettim.”

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, güneşin bulutları yarıp ortaya çıkmasını bekledim. Bu kadar zaman yağmur yağmasını bekledikten sonra, ondan bu kadar kısa sürede bıkmak çok tuhaftı.

“Demek ben o günün iyi tarafıydım,” dedi.

Derin bir nefes verdim. “Evet. Ama sana davranış şeklim çok çirkindi ve benim yüzümden başına çok çirkin bir olay geldi. Bunun için hiçbir mazeretim olamaz. Özür dilerim.”

Leon duraksadı. “Ben de senin hayatımın iyi tarafı olmanı istiyorum. Ve eğer olmak istiyorsan, bana bir daha asla böyle bir şey yapma Romy.”

“Yapmam.”

Anahtarı çevirdi ve arabayı çalıştırdı. Otoparktan geri geri çıktı. Arkamızda bıraktığımız harabe binaya sessizce veda ettim ve yağmur suyuyla kaplı yolda lastiklerin çıkardığı sesi dinlemeye koyuldum. GREBE’YE GİRİYORSUNUZ tabelasının yanından geçerken gökyüzünde çakan şimşekleri görebiliyordum.

“Restoranda görüşürüz,” dedi Leon.

Göz göze geldik. Gözlerinde kendimi görünce içimde bir şeyler yerli yerine oturdu. Bu sefer daha yavaş olmuştu ama birkaç dakika önce bende gördüğünü sandığı şeyi, artık görmediği ke-sindi. O kız artık orada değildi. İçgüdüsel olarak elimi uzattım

ve çenesine dokundum. Parmaklarımı yanaklarında gezdirdim ve Leon nefes almayı bıraktı. Elimı indirdim ve arabadan indim. Yürümeye başladım. Arkama baktığımda Leon hâlâ oradaydı. Eli biraz önce elimin olduğu yerde geziyordu.

dikişlerimi aldırdım.

Doktorun odasında başımı yukarı kaldırıp oturdum ve işlem bittiğinde artık sıfır kilometre gibi olduğumu söyledi. Annem beni Ibis'e götürdü ve birlikte *milkshake* alıp Egret Nehri'ne bakan otoparkta New Yorker'ın içinde oturarak yağmurun yağışını izledik. Ben konuşmadım, o da konuşmadı. Elini uzatıp sevgiyle omzuma dokundu. Ibis'ten ayrılırken bir kırmızı ışığa denk geldik ve direğin üzerine Penny'nin KAYIP ilanını gördüm. Yağmurdan ıslanmıştı. Kenarları kıvrılmış, ortası buruşmuştu. Penny sonsuza kadar gitmiş gibiydi sanki.

"Siz," dedi annem ilana bakarak. "Ne sıkı dosttunuz."

Sesindeki nostaljik hava, zihnime hatırlamak istemediğim hatıraların hücum etmesine sebep oldu. Evde, yemek masasının başında başımı önüme eğmiş deliler gibi Penny'le mesajlaşıyordum ve –yemek bitince– odamda onunla telefonda konuşuyordum, ta ki okula gidinceye kadar. Bir de okul vardı.

Onu okulda görmek...

Babam Helen Turner'a orospu dediği için kovulunca ve sonra Alek'le ben İngilizce projesinde aynı gruba düşünce, Alek bana

en az şimdiki kadar kötü davranmış, işimi zorlaştırmaya çalışmıştı. Babamın yaptıkları için beni suçlamıştı ve ben de buna Penny'yi kaybettiğim için onu suçlamakla karşılık vermiştim. Böyle yükler neden hep kızların üzerine binerdi bilmiyorum. Babam kovulduktan sonra kasabadaki herkesin acıyan bakışlarına ve nefretine göğüs germek zorunda kalan annemdi, babam değil.

Bu durum Penny'yi etkilemiş olmalıydı ki Alek'le konuştu ve Alek bana daha iyi davranmaya başladı. Sanki babamın kızı değildim de onlardan biriydim. Sıkı dosttuk. Çok yakındık... Ve sonra o iki kız da kayboldu. Şimdi ikisi de artık yok.

Işık yeşile döndü. Grebe'ye döndüğümüzde bir şeyler değişmişti. Burası her zaman çirkin bir yer olmuştu ama en azından ondan ne bekleyeceğimi biliyordum. Şimdi o geri dönmüştü ve ben ne bekleyeceğimi bilemez hale gelmiştim.

Todd salı günü beni işe bıraktı. Alek'le ilgili bir şey duyup duymadığımı sordum.

"Ne gibi?" dedi.

Mesela sarhoş halde araba kullandığı için kaza yapmış olması gibi. Geceyi gözaltında geçirmiş olması gibi, ehliyetini elinden almış olmaları gibi... Ama omuz silktim ve "Hiç," dedim.

Restorana geldiğimizde duvarlar yağmurdan pislik içindeydi. Arabadan indim ve Todd'a teşekkür ettim.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi. Elimden geldiğinde hızlı bir şekilde otoparktan geçtim ve arka kapıdan mutfığa girdim. Fazla ıslanmamıştım.

"Selam," dedi Leon ben üstümü başımı düzeltirken.

"Selam."

Belli belirsiz gülümsedi. Gülümsenmeyi hak edip etmediğimden hâlâ tam olarak emin değil gibiydi. Ufak bir hediye olmuştu bu. Tracey odasından çıktı ve o da bana gülümsedi. "Umarım çalışmaya hazırsındır. Yağmur insanları buraya çekiyor."

"Selam yabancı," diye seslendi Holly. Ona doğru döndüm.

Elinde bir gazete vardı. "O kadar uzun süre yoktun ki yüzünü unuttum. Ta ki bunu görene kadar..."

"Ne?"

Ibis Daily gazetesini elinden aldım. Bir hafta öncenin gazetesiydi. Siyah beyaz bir fotoğrafım vardı. Leon gelmeden önce çekilmiş olmalıydı, çünkü fotoğrafta yoktu. Kollarımı kavuşturmuştum ve hepsi aynı tişörtü giymiş olan, hepsi tek bir kızı aramak için toplanmış olan kalabalığı izliyordum. Ama gazetede bu kız, hiçbir şüpheye mahal bırakmayacak şekilde bendim.

Baş sayfadaydım.

Ellerim titremesin diye gazeteyi sıkıca tuttum. Kendimi ele vermemeye çalışıyordum, çünkü aklımdan geçen tek şey bunu kimin görmüş olabileceği, şu an tipimin nasıl olduğunu kimin öğrenmiş olabileceğiydi. Hayır, siyah beyaz bir fotoğraftı bu sadece. Siyah beyazdı ama ben renklerle yaşayan bir kızdım. Bu fotoğrafta kırmızı yoktu, kırmızı hâlâ benim rengimdi. İstersem saçımı kestirebilirdim. Hatta bir yara izim de olabilirdi artık. Alnıma dokundum. Bir yara izi açabilirdim.

"Arama çalışmalarının işe yaramamasına üzüldüm," dedi Holly.

Gazeteyi buruşturup geri dönüşüm kutusuna attım. Önlüğümü aldım ve bağlamaya başladım. Oyuna geri dönmem gerekiyordu. Restoran tarafına girdiğimde floresan ışıklar yanıp sönüyordu ve kapı kapanırken mutfaktan bir homurtu duydum. Klimayı bozan sıcaklardan sonra yağmur yüzünden elektrik sorunu yaşamak tam da Tracey'nin talihsizliğine uyan bir durumdu.

Masalarımı şöyle bir göz gezdirdim ve köşedeki masada bir adamın oturduğunu gördüm. Yüzü bana tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Zaten tanıdıklarımı da pek sevmiyordum. Cebimden kalemimi ve not kâğıdımı çıkarıp yanına gittim.

Bana başıyla selam verdi. Kaşları çatıktı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır," dedim ama ona şöyle bir yakından baktım. Bu

adamda bir şey vardı. Beni rahatsız ediyordu, çünkü sanırım onu tanıyordum. Üzerinde ekose gömlek vardı. Bir bacağını dışarı uzatmıştı. Kotunda bir delik vardı. Gençti, otuzlu yaşlarının başındaydı belki. Şey gibi... Güneşte fazla kalmış bir genç gibi...

Bu saatte buralar güvenli değil. Yakınlarda bir kız kayboldu.

O da benimle aynı anda hatırlamış gibiydi. Parmağını şıklattı. "Vay anasını. Burada çalıştığını bilmiyordum. Burada çalışacak yaşta değilsin."

"Siparişinizi alabilir miyim?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Ben..." Başımı iki yana salladım. "Günün spesiyal kulüp sandviç, yanında da isteğinize göre çorba, salata ya da patates kızartması. Günün çorbası domates."

"Sadece dostça bir sohbet bu," dedi.

"Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

"Peki konuşursan daha iyi bahşış veririm desem?"

Dişlerimi sıktım. Karşımdaki adam sırttı ve koltuğuna yaslanıp cama doğru döndü. Yağmur biraz dinmişti. "Spesiyalinizi alayım. Yanında bir fincan kahve... Sade olsun."

"Peki."

"Yazmayacak mısın?"

"Unutmam." Mutfağa dönerken notumu aldım. Claire'e çarpmaktan son anda kurtuldum.

"Dikkat et Romy," dedi Claire. Siparişi girdim ve sonra kendimi çok kötü hissettim. Bu adam bana kendimi kötü hissettiriyordu. Holly bunu fark etti. Sigara içmek için dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Onu kapının eşiğine götürdüm ve adamın oturduğu masayı gösterdim. Adam tavana bakıyor, parmaklarını masaya vuruyordu. "Şuradaki adam," dedim.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Holly öfkeyle. Çünkü Holly böyle bir kadındı. Burada uzun zamandır çalışıyordu ve biz kızlara kendimizden daha iyi göz kulak oluyordu. Ama ona ne di-

yeceğimi bilemedim. Adamın bana kendimi kötü hissettirmesi yeterince iyi bir cevap değildi.

Ama bazen iyi bir cevap da olabilirdi.

"Onu sevmedim," dedim.

"Masayı benim almamı ister misin?" diye sordu.

Evet isterdim. "Hayır," dedim.

Sırtımı sıvazladı ve dışarı çıktı. Leon'un çalışmasını izlemeye başladım.

"Sipariş hazır," dedi Leon.

Siparişi aldım ve mutfaktan çıktım. Adam artık dik oturuyordu. Ben tabakları masasına koyarken hevesle ellerini ovuşturdu.

"Çok teşekkürler," dedi. Ağzından iğrenç bir laf çıkmasını bekledim, çünkü içimden bir ses böyle bir şey olacağını söylüyordu ama olmadı. Başka bir masanın siparişini aldım ve mutfığa geri döndüm. Aslında keyfimin yerine gelmesi gerekiyordu, çünkü beklediğim şeyle karşılaşmamıştım. Adamın hikâyesindeki kötü insan bendim, sorunu ben yaratmıştım sanki.

"İyi misin?" diye sordu Leon.

Tracey'nin odasında olduğu, diğer kızların da ya içeride, ya da molada olduğu nadir anlardan biriydi.

"Molada görüşür müyüz?" diye sordum, çünkü ona açıkça sormadan Leon'un beni affedip affetmediğini denemenin en kolay yolu buydu.

Karşısında bekledim. Beni uzun bir süre beklettikten sonra ellerini önlüğüne sildi, yanıma geldi ve bana sarıldı. Ağlamak istiyordum. Bir anda her şeyi unuttum ve unutmak çok güzeldi. Bunu hak etmiyordum ama reddedecek de değildim.

"Tabii," dedi.

Leon bana kasabanın diğer ucuna taşınmadan önceki zamanları hatırlatıyordu. Todd'un sık sık bize geldiği, annemi hepimizin bir arada yaşaması gerektiğine ikna etmeye çalıştığı zamanlar. Okuldan eve gelirdim ve ev sessiz olurdu, ta ki üst kattan bir inleme sesi gelinceye kadar. Yukarı çıkar ve annemin kapısı kapalı yatak odasının önünde dururdum. Kendimi dinlemekten

alıklarıydım. Hayatımda birçok kez annemle babamın seks yaptığını duymuşumdur. Babam sarhoşken, ayıkken, annem üzgünken ya da babamla konuşamayacak kadar sinirliyken... Ama hiçbirisi onunla öpüşmesini engellemezdi. Çok çaresizce gelirdi bana. Sanki birbirlerini anlamak için bildikleri tek yol bu gibiydi. Diğer yolları unutmuşlardı artık. Annemin Todd'la çıkardığı sesler böyle değildi. Başka kimseyle olabileceğine ihtimal veremeyeceğim kadar nazik, hassas. İşte bu da öyleydi. Ellerimi Leon'un tişörtüne bastırdım ve bu hissi aklıma kazımaya çalıştım ama o çoktan geri çekilmişti. Kendimi yine onda kaybetmek istiyordum.

Çalışmaya devam ettim. Bir sipariş daha gönderdim ve bu sırada içerideki adam yemeğini bitirmişti. Ona hesabı getirdim. Hesabı yere attı ve "Hey, hem profesyonel, hem de arkadaş canlısı olabilirsin, biliyorsun değil mi?" dedi. Sonra bir peçete aldı ve üzerine bir numara yazıp bana uzattı. "Beni ara. Senin biraz tavsiyeye ihtiyacın var."

Peçeteyi neden aldığımı bilmiyorum. Vücudumun beynime danışmadan yaptığı bir hareketti bu. Sanki ona karşı nazik davranma zorunluluğum, özsaygımdan daha önemliymiş gibi.

Mutfığa geri döndüm. Kafamda az önce yaşadıklarımı tekrar gözden geçirdim. Verdiğim tepkiden dolayı kendimden nefret ediyordum. Yaptığımı geri alamayacak olmaktan nefret ediyordum. Banyoya girdiğimde rujumun silindiğini gördüm. Yağmur mu silmişti? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey rujumun varla yok arasında olduğu ve bir adamın bana numarasını verdiğiydi. Rujumu tazeledim ve banyodan çıktım. Leon'un telefonundan bir melodi yükseldi. Leon ızgaranın başından uzaklaştı ve telefonu kulağına dayadı.

"Ne haber?" dedi ve bir süre dinledi. "Ne? Ne kadar zaman oldu? Sen neden daha önce aramadın? Ciddi misin? Evet, yok yok... evet, şimdi çıkarsam yetişebilirim... evet. Hallederim... tamam, onu sevdiğimi söyle. Hemen geliyorum. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve duyduklarına inanamamış gibi telefona baktı. "Caro... Bebeğini doğuruyormuş... şu anda."

“Ne?” Benim yüzüm de onunkinin şeklini almıştı. Aynı tuhaf şok ifadesi... Bu nereden çıkmıştı bilmiyorum. Sanki hamile olduğunu bilmiyormuşuz gibi.

“Aynen öyle.” Leon başını iki yana salladı ve sonra Tracey’nin odasına gidip kapıyı açtı. “Tracey, benim yerime ızgaranın başına geçecek birini bulman gerek. Gitmem gerekiyor. Kız kardeşim doğum yapıyor. Bebeği olacak...”

“Ne!” Tracey dışarı çıktı Leon’un boynuna sarıldı. “Ah, tebrik ederim! Bu harika bir haber? Ne kadar kalmış?”

“Sabahtan beri oradalarmış. Yani her an doğabilir, gitmek zorundayım...” dedi Leon sersemlemiş bir halde. “Gitmek zorundayım.”

“Tebriklerimi ilet,” dedim.

Leon gülümsedi. “Seni haberdar ederim.”

Yağmuru umursamadan dışarı çıktı. Kapıdan onu izliyor, arabasının otoparktan çıkarken çıkardığı tanıdık sesi dinliyordum. Ellerimi cebime soktum. Sol elimin içinde buruşmuş bir peçete vardı. Ve zihnimden yine aynı düşünce geçti ama bu sefer daha kuvvetliydi.

Belki de bir duaydı bu.

Umarım kız değildir.

Kız olmamasını umuyordum ama vardiyam bitip de evde yatmak üzereyken Leon bana mesaj atıp kız doğduğunu söyledi.

toprak yumuşamıştı.

Göl taşmanın eşiğine gelmişti ve nehirde taşıyabileceğinden fazla su akıyordu. Hava artık pantolon giydirecek kadar soğumuştı ve pantolonlar da çamura bulanmaya ant içmiş gibiydi. Bazen yağmur öyle hafifliyordu ki, duracağını sanıyorduk, ta ki dışarıya çıkıp onu yüzümüzde hissedene kadar. Bazense çok öfkeli görünüyor, insanları mağaza tentelerinin altına hapsediyor, arabaları deniz uçağına döndürüyordu.

Hepsinden ötesi, hiç durmuyordu.

Annemden beni okula götürüp çıkışta almasını istedim. Görmek istemediğiniz birini görmemek, sesini duymak istemediğiniz birini duymamak niyetindeyseniz kapalı mekânlarda kalmak ne kadar da kolaylaşıyordu. Leon, Caro ve Adam'ın ebeveynliğe uyum sağlamasına yardımcı olmak için işten bir hafta izin almıştı. Onu özlüyordum.

Cumartesi günü beni aradı ve bana yeğeni Ava'yı anlattı.

"Harika bir kız. Çirkin-şirin."

"Çirkin-şirin mi?"

"Evet. Yaşlı bir adam gibi buruş buruş," dedi ve güldü. "Ne

var? Sence de bebekler altı aylık falan olana kadar küçük çirkin ucubelere benzemiyor mu? Bence öyle."

"Bir fikir edinecek kadar çok bebek görmüyorum. Taze ebeveynler ne durumda?"

"Hormonlarının etkisiyle aşırı mutlular, tahmin edebileceğin gibi. İkisi de öyle. Doğa görevini yerine getiriyor."

"Harika."

"Tuhaf bir şey. Caro seni görmeyi çok istiyor. Seni davet etmemi istedi." Duraksadı. "Bu Pazar Ibis'e gelmeye ne dersin? Öğle yemeği yiyip Ava'yla tanışırsın. Seni evden alırım."

Leon iyi ki yüzümü görmüyordu, çünkü elektrik şoku yemiş gibi bir tepki verdim. Bebek oradayken gitmek istemiyordum. Bu fikir beni kelimelere dökülemeyecek kadar çok rahatsız ediyordu ve eğer oraya gidersem günümün çok da güzel geçmeyeceğini hissediyordum. Ama Leon'a hayır diyemezdim."

"Tabii," dedim.

"Harika. Biliyor musun bu olaylardan sonra sana tek bir şey söyleyebilirim, kesinlikle Caro'nun yanına taşınıp bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum. Web tasarımı işlerimle ilgili hiçbir şey yapamadım. Yani ihtiyaçları olduğunda yardım ederim tabii ki ama bu iş... Hiç bana göre değil."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neyse, benim kapatmam gerekiyor. Caro ve Adam biraz uyumaya çalışıyor ve Ava huysuzlaşmaya başladı. Ama seni sabah alırım, saat on gibi diyelim mi?"

"Uygundur," dedim. Ama yalan söylemişim. Telefonu kapattım ve ekrana bakakaldım. Caro'ya ikinci ziyaretimin sonunun nasıl olacağı konusunda çok endişeliydim. Eğer kendimi yine aptal durumuna düşürürsem ne olacaktı? Bebeği gördüğümde ne diyeceğimi düşünmeye başladım. Belki de sadece agucuk gugucuk diye sesler çıkarmak yeterdi ha? Ve muhtemelen elim boş gidemezdim. Belki de gidebilirdim ama gitmemeliydim.

Banyoya girdim ve iç çamaşırimda kurumuş kahverengi bir leke gördüm. Hemen üzerinde de taze kan vardı. Gözlerimi kapadım. Bu sefer hiç sinyal vermemiştir. Bir iki gün erken mi, yoksa geç mi gelmişti bilmiyordum ama bunu yaşamak istemiyordum. Tampon kullandım ve iç çamaşırimi değiştirdim. İşim bittiğinde aşağı indim ve annemle Todd'un birlikte kanepeye kıvrıldığını gördüm. Birlikte televizyon izlemiyorlardı ama televizyon açıktı. Televizyonun sıcak ışığı onları çok huzurlu gösteriyordu. Annem ne istediğimi sordu.

"Beni Ambar'a götürebilir misin?" Leon yarın bebeği görmek için beni Ibis'e davet etti ama muhtemelen bir hediye götürmem gerekir. Oyuncak falan alırım herhalde, bilmiyorum.

Annem gülümsedi. Bu çok tatlı hayatım ama Ambar'da güzel bir hediye bulabileceğini sanmıyorum."

Sanırım iğneleyici konuşmaya çalışmıştı. Bana böyle uzun cümlelerle, Ambar'ın güzel hediyeler bulunamayacak kadar ucuz bir yer olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu? Öyle diyorsa haklıydı ama şu an istediğim son şey kasabada alışveriş yapmaktı. Dan Conway beni bebek malzemeleri alırken görürse kim bilir ne dedikodular yayardı.

"Neden bulamayayım?"

"Bebek kaç yaşında?"

"Bir haftalık."

"O zaman henüz başparmağını bile keşfetmemiştir," dedi annem. "Ve eminim ailesi ve çevresinden istemediği kadar oyuncak hediye edilmiştir. Bebeğin ihtiyacı olan her şey alınmıştır. Bu yüzden Caro'yu düşün. Caro'nun neye ihtiyacı var?"

"Bilmiyorum."

Annem dikkatle Todd'dan ayrıldı. Bu biraz uzun sürmüştü; zira Todd annemi bırakmak konusunda hep gönülsüz davranırdı ve annem de bunun mümkün olduğunca tadını çıkarmaya çalışırdı.

"Zaman," dedi annem. "İhtiyacı olan şey bu... Zaman ve düşünmesi gereken şeylerin azalması..."

“O zaman bana bu ikisini nereden satın alabileceğimi söyler-
sen hazırım demektir.”

“Yemek,” dedi annem. “Ona dondurulabilir, ev yapımı yemekler götür. Böylece yemek yapmak için vakit harcamasına gerek kalmaz ve bu da düşünmesi gereken şeylerin birinin ortadan kalkması demek olur.

Dolabımızdaki malzemelerin yeterli gelmeyeceği bir menüde karar kıldık. Uzun bir alışveriş listesi yaptım ve listeyi birlikte bir miktar parayı Todd’a verdim. Todd da bizi başıyla selamlayıp kapıya yöneldi.

“Bunun sonunda yemek ödülü var değil mi?” diye sordu.

“Eğer görevi başarıyla tamamlarsan evet,” dedi annem. Todd çıkınca annem dolaptan malzeme çıkarmaya başladı. Bana bir torba havuç verip doğramamı istedi, çünkü annemin meşhur sebze çorbasıyla başlayacaktık.

“Nasılsın?” diye sordu bir süre sonra.

“Cinsiyetini öğrenmek istememişlerdi,” dedim havuçları doğrarken anneme. Gerçi verdiğim cevabın ne annemin sorduğu soruyla, ne de benim konuşmak istediğim konularla hiç ilgisi yoktu. “Caro ve kocası. Bebek doğana kadar cinsiyetini bilmiyorlardı.”

Annem bıçağın kenarıyla biraz sarımsak ezdi. “Babanla ben de öyle yapmıştık,” dedi.

“Bunu bilmiyordum.”

“Hamile kaldığımı öğrendiğim anda cinsiyetini öğrenmeme-ye karar verdim. Baban öğrenmek istiyordu ama doğum yapacak olan *ben* olduğum için karar da benimdi.”

“Kız mı istemiştin?” diye sordum.

“Bebek istemiştim.”

“Babam kız mı istemişti?”

Soruyu sorduğum anda aslında sormak istemediğimi ve cevabın hoşuma gitmeyeceğini fark ettim. Annem duraksadı ve çok temkinli cevap verdi.

“Doğduğunda mutluydu Romy. O zamanlar çok farklıydı.”

“Beni görünce üzülp üzülmeyi sormadım. Kız isteyip istemediğini öğrenmek istedim.”

“Pekâlâ. Şey, önce erkek istedi, çünkü kız babası olmak konusunda endişeleri vardı. Kız olursan seni anlayamayacağından, seninle iletişim kuramayacağından korkuyordu ama doğduğunda benden daha fazla ağladı. Çok heyecanlanmıştı.”

“Onunla ne sıklıkla konuşuyorsun?” dedim.

İçimden neden böyle bir soru sormak gelmişti bilmiyordum.

“Konuşmuyorum,” dedi annem. Bu beni şaşırtmıştı. Bazen onun üst kattaki banyoda, babama telefonda öfkeyle fısıldadığını hayal ediyordum; tıpkı ben küçükken kavga ettiklerinde yaptığı gibi. Sanki fısıltıyla konuştuklarında bir şeylerin ters gittiğini hiç anlayamayacakmışım gibi.

“Ben kaybolduğumda bile konuşmadınız mı?”

Annem cevap vermekte tereddüt etti. “Niye? Aramamı mı istersin? Acil bir durum olursa...”

“Hayır. Sadece... arayacağını düşünmüştüm.”

“Belki eskiden olsa arardım,” dedi. İkimizde biliyorduk ki annemin babam adına mazeret üstüne mazeret ürettiği ve ortada mazeret kalmayınca bundan vazgeçtiği dönemden bahsediyordu. Sonra onu evden kovmuştu zaten. “Baban... baban seni seviyor Romy...”

Ve işte, *baban seni seviyor* bile bir mazeret sayılırdı.

“Anne...”

“Ama bu yeterli değil. Yeterli değil işte.”

Bunu biliyordum.

Bunu annem anlamadan önce ben anlamıştım.

“Ve sen,” diye ekledi annem. “Sen baban hakkında ne düşünmek istersen düşün. Asla yanlış bir şey yapmış olmazsın, beni anlıyor musun?”

Bunun ardından gelen sessizlik çok ağırdı ve ikimizden birinin bu sessizliği doldurması gerekiyordu. Annem boğazını temizledi, hazırlık yapmaya devam etti ve ben de aynı şeyi yapmak istiyordum ama odaklanmak çok zordu. Todd kırk beş da-

kika sonra bütün siparişleri alıp eve dönmüştü. Gözüm kesme tahtasının üzerindeydi. Annem o soruyu sorana kadar kafamı kaldırmam için bir sebep olduğunu fark etmemiştim. “Ne oldu? İyi misin?”

Arkamı döndüm. Todd mutfak kapısının eşiğinde duruyordu ve elinde poşetler dolusu malzeme vardı. Yüzü hiç görmediğim kadar solgundu. En büyük acıları çektiğinde bile yüzünün bu kadar solduğunu görmemişim. Elindekileri yere koydu ve elini bir iki kere ağzına götürdü. Ve nihayet konuştu. Dedi ki...

Dedi ki: “Dün gece Penny Young’ın cesedini Gadwall Nehri’nde bulmuşlar.”

İyi misin? - diye sordu.

Yarın görüşemeyeceğiz, dedim.

Anlıyorum, dedi.

Bir şeye ihtiyacın olursa...

Ama neye ihtiyacım olabilirdi ki?

Penny artık hiçbir şeye ihtiyaç duymazken, ben neye ihtiyaç duyabilirdim?

KAYIP KIZ BULUNDU

İnsanın kalbini durdurabilecek ve sonra onu paramparça edecek kadar korkunç bir manşetti bu. Hem de yalnızca sayfaları görüntülensin diye. Ibis Daily'nin bu haberi vermesi mümkün değildi, çünkü hafta sonu baskısını kaçırmışlardı ama haberi web sitelerine koymuşlardı ve Todd bize bunu gösterdi. Birinin ona markette, sınıfta notlaşır gibi uzattığı buruşmuş bir bilgisayar çıktısı.

"İsmi vermek istemeyen bir aile dostu, 18 yaşındaki Penny Young'ın cesedinin Cuma gecesinin ilk saatlerine girilirken Gadwall Nehri'nden çıkarıldığını bildirdi. Young Ailesi'ne bu sabah konuyla ilgili bilgi verildi.

Grebe ve Ibis Şerif Departmanları olayı doğrulamamakla birlikte Pazar günü saat 13.00'de soruşturmadaki gelişmelerle ilgili bir basın toplantısı düzenleyeceklerini açıkladılar.

Annesinin Ibis'teki evi ile babasının Grebe'deki evi arasında bir hayat yaşayan Young, en son Grebe'de bir partide görülmüştü. Ertesi sabah eve dönmeyince annesi tarafından kayıp ihbarında bulunulmuştu."

Kâğıdı masamın üzerinde düzleştirdim ve sonra sol elimi üzerine koydum. Baz şişesini bir kenara itip ojemi aldım. Ben etiketini yırtmadan önce üzerinde muhtemelen ya *Paradise*, ya da *Hit and Run* yazıyordu. Acaba bunları gerçek özellikleriyle isimlendirseler ne olurdu. *İçinizin rengi. Kalbinizin pompaladığı şey. Kaybetme riskini alamayacağınız şey.* Fırçayı kaldırdım ve kırmızının şişeye damlamasını seyrettim. Ağır ağır, acele etmeden...

"Romy," diye seslendi annem.

Fırçayı şişenin ağzının kenarlarına sürdüm ve fazla ojeyi sıyırdım. Serçe parmağımdan başlayarak dikkatle sürmeye başladım. Hiç taşırmıyordum, birazcık bile. Hem bak, ellerim de titremiyordu. Birazcık bile.

"Romy, şimdi başlayacak."

İlk elimin son tırnağına geldiğimde ilk kat kurumuştu. Diğer elime geçtim. Sonra da rengi iyice vurgulamak için ikinci kata geçtim. Ve bak, ellerim hiç titremiyordu, birazcık bile. Dışarı da taşırmıyordum. Eğer sınırların dışına taşmazsam, benzemeye çalıştığım insana biraz daha benzerdim belki.

Ve hazırdım.

"Romy, başlıyor."

Kanepede annemle Todd'un arasına oturdum. Hepimizin bacakları birbirine değiyordu. Öne doğru eğildim ve yeni boyanmış tırnaklarımı yeni boyanmış dudaklarıma götürdüm.

Yetkililerden oluşan masa televizyonun ekranını kaplıyordu ve hepsinin yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Tanımadığım bir adam kürsüdeydi ve mikrofonu kısa geliyordu. Televizyona elimi uzatıp mikrofonunu boyuna göre ayarlamak istedim. Ekranda görünmeyen bir izleyici grubuna, toplantıya katıldıkları için teşekkür etti ve bize Penny'ye olanları anlatırken sesi hiç titremedi.

Birazcık bile.

Gadwall Nehri'nde bir kızın cesedinin iki kampçı tarafından tespit edildiğini söyledi. Kampçıların kamp alanına göre akıntının ters yönünde, suya sarkan dallara takılmış bir şey gördüğünü söyledi. Muhtemelen suyun altındayken, yağmur yağmasıy-

la nehir hareketlenmiş ve ceset suyun üzerine çıkmıştı. Yapılan otopside kurbanın şüpheli bir şekilde doğal olmayan sebeplerle öldüğünün belirlendiğini, ancak Penny Young'ın ölümüyle ilgili hâlâ devam eden soruşturmayı etkilememek adına daha fazla bilgi veremeyeceklerini belirtti.

Annem bana sarıldı ve omzumu sıktı. Sanki ortada bir hata olmadığından, gerçekten yanında olduğumdan ve bahsettikleri kızın ben değil, başka bir kız olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Televizyondaki adam yetkililerin konuyla ilgili elinden gelen her şeyi yaptığını, bekleyenlere iyi bir haber verebilmek için her türlü çabayı gösterdiğini, partiye katılmış olan her öğrencinin ifadesini aldığını (Şerif Turner'ın karşınıza oturup biraz baktıktan sonra size gitmekte özgür olduğunuzu söylemesine ifade almak diyorlardı sanırım), karadan ve havadan yapılan arama çalışmalarını, gelen iki yüz ihbar telefonunu, gönüllü arama çalışmalarını anlatırken onu öylece dinledim. Hiçbiri işe yaramamıştı. Dünya bir kızın gitmesini istiyorsa, o kız giderdi.

"Tanrım," dedi Todd basın toplantısı bitince. Kalkıp televizyonu kapattı. "Yer kuruyken o kadar şey yaptılar ama onu bulamadılar. Şimdi yağmur o gecenin bütün izlerini silmiş. Daha ne bulmayı umuyorlar ki?"

Annemin bana baktığını hissediyordum. Yüzüme düşen bir saç telini aldı ve arkaya attı.

"İyi misin?" diye sordu.

Boş televizyon ekranına gözümü diktim. İçinde bulunduğum odanın benden gittikçe uzaklaştığını hissediyordum. Ama anlamadığım bir şey vardı.

"Şüpheli bir ölüm ne anlama geliyor? Onu nehre biri mi atmış?" Sesim sersem gibi, aptal gibi çıkıyordu. Kafamın içi de öyleydi. Ona ne yapmışlardı da sonra nehre atmışlardı? "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

Todd, "Bize söylemediklerine göre kötü bir şey," dedi.

Ellerime baktım.

annem beni okula arabayla götürdü.

Yağmurda koşan Leanne Howard'ın yanından geçtik ve onun yüzüne bakmak, ne halde olduğunu görmek istiyordum ama yeterli ışık yoktu. Gökyüzü koyu griydi ve bulutlar yere o kadar yakındı ki gündüz olduğu bile anlaşılmıyordu.

Annem okul binasına yaklaşabildiği kadar yaklaşıp arabayı öyle durdurdu. Ön kapıya baktım. PENNY'İ BULUN panosu gitmişti. Orada kalamayacağını biliyordum ama yerine hiçbir şey koyulmamış olması yanılttı. Penny burada değilse, burada hiç var olmamış değildi ya.

Arabadan indim ve yağmurda koşmaya başladım. İçeri girdiğimde her yer çok sessizdi. Bir an sanki orada yalnızca ben varmışım gibi hissettim ama sonra merdivenlerden çıkarken yas tutanların uğultusu koridorları doldurdu. Herkes öbekler halinde dolaplarının başında kafa kafaya vermiş kıpkırmızı gözlerle fısıldaşıyordu. Bu bana hem tanıdık, hem de yabancı gelmişti. Kaybolduğunu öğrendiğimiz ârın aynısıydı bu ama bu sefer her zamankinden daha gerçektir ve bu sefer bir çare bulma ümidimiz yoktu. O asla geri dönmeyecekti.

Dolaptan kitaplarımı aldım ve sınıfa gittim. İlk giden ben olmuştum ve McClelland masasında oturmuş kâğıtları düzenliyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama nefes alış verişini onu ele veriyordu. Her nefes aldığı anda nefesi kesiliyor, her seferinde kontrolünü sağlamaya çalışıp başarısız oluyordu. Arka sıralardan birine oturdum ve nefes sesini duymamaya çalıştım ama kulağımı ondan alamıyordum. Kapıyı izledim, öğrencilerin birer birer içeri girişini izledim. Bazıları dağılmış halde, gözyaşları içinde geliyordu; bazıları güçlükle de olsa ağlamayı kesmiş, bazılarıysa tıpkı McClelland gibi kuru gözlerle ve asık bir suratla içeri giriyordu.

Zil çaldı.

McClelland televizyonu açtı. Kısa bir beklemeden sonra Penny'nin fotoğrafı yavaşça ekranda belirdi. Başka hiçbir şey yoktu. Penny sanki karşımızda duruyordu. Kayıp ilanlarında kullandıkları fotoğrafın aynısıydı. Televizyon ekranında, kâğıt üzerinde görüldüğünden daha net görünüyordu. Siyah-beyaz değil, renkliydi ve gözleri; hâlâ hayatta olabileceğini düşündüğüm dönemde görüldüğünden daha canlı görünüyordu.

McClelland masasının başında ayaktaydı. Ellerini masaya koymuştu.

"Bu sabah sizlerle birkaç dakikalığına konuşmamız istendi..." Parmaklarını ağzına götürdü, çok gergindi. "Penny Young'ın ölümüyle ilgili. Penny..." Yine duraksadı. "Onu tanıyanların hayatında bir ışıktı. Onu tanımak bir ayrıcalıktı. Bu kayıp çok acı."

Ön taraftaki iki boş masaya gözümü diktim. Ya o boş masa benim masam olsaydı?

Benim hakkımda neler söylerlerdi?

"Kütüphanede hatıra defterleri var ve oraya Penny'le ilgili anılarınızı yazabilir, Young ailesine başsağlığı dileklerinizi iletebilirsiniz. Yazılanlar hafta bitiminde Young çiftine gönderilecek. Bir anma toplantısı planlanıyor. Cenazeyle ilgili..." Bu kelime ona ağır gelmişti. Bir süre dudaklarını sıkı sıkı kapattı. "Size bilgi verilecek. Gazeteciler gelmeye başladı, ancak sizden ricamız;

dostunuzun, sınıf arkadaşınızın anısına saygılı olup onlarla konuşmamanız.”

Pencerenin hemen yanında oturan Ellie Warner ayağa kalktı ve dışarıdaki gazetecilere baktı.

“Bayan Warner,” dedi McClelland sert bir tonda. Warner yerine oturdu. McClelland da oturdu. Konuşma bitmişti. Duvardaki saate baktı. Ben de gözümü saate diktim ve zil çalana kadar yelkovanın ilerlemesini izledim. Eksiklerin çetelesini tutuyordum. Brock, Penny, Alek. Başka yok gibiydi.

Geri kalan herkes acılarını paylaşmak üzere buradaydı. Zil tekrar çaldı, sonra tekrar çaldı ve beden eğitimi saati geldi. Koridorlar bomboştu. Dışarıda bekleyen birkaç haber bülteni yayın aracı bu trajedinin ciddiyetini azaltmıyordu ama adeta bir etkinlik haline getiriyordu. Cat Kiley de soyunma odasında bundan bahsediyordu.

“Onlarla konuşacak mısın?” diye sordu Yumi’ye.

“Hayır,” dedi Tina, Yumi’nin cevap vermesine fırsat bırakmadan. “Ve sen de konuşmayacaksın.”

“Neden?” diye sordu Cat. “Marie Sinclair dışarı çıkmış ve diyor ki gazeteciler sadece insanların bu durumla nasıl başa çıktıklarıyla ilgili bir iki kısa yorum duymak istiyormuş...”

“Umurumda değil. Penny *kısa bir yorumdan* ibaret değil,” dedi Tina. Gömleğini çıkardı. Cat suratını ekşitti. Tina gömleğini Cat’e fırlattı ve sırtına isabet ettirdi. Cat öfkeyle ona doğru döndü. “Beni duyuyor musun?” dedi Tina. “Eğer ağzından tek kelime çıkarsa Cat...”

“İyi, peki.”

Cat Tina’nın gömleğini yerden aldı ve onu geri gönderdi. Bense Penny’nin burada olsa şimdiye kadar bu kavgayı çoktan sona erdirmiş olacağını düşünüp çok kötü bir hisse kapıldım. Penny olsaydı bir bahane uydurur ve dikkatlerini dağıtıp bu tartışmayı bitirirdi.

“Konuşmayı bırak da şu saçma takılan kolyemi çıkar.” derdi mesela.

“Aynısı sizler için de geçerli,” dedi Tina soyunma odasındaki herkese teker teker bakarak. Sonunda gözleri benim üzerimde durdu. “Eğer bu akşam sizi televizyonda görürsem yarın bedelini ödersiniz.”

Odanın iki ayrı ucundan birbirimizi süzüyor, zayıf nokta arıyorduk. Tina’dan öfke dalgaları yayılıyordu. Öfkesine tutunuyor, öfkeden başka bir duygu hissetmeye izin vermiyordu, çünkü başka bir duygu hissetmeye tahammülü yoktu. Kimsenin acısını görmesine izin veremezdi ama acı çekmediğini düşünmek için aptal olmanız gerekiyordu.

“Peki sence ona ne oldu?” diye sordu Yumi sessizce.

Tina nihayet gözlerini benden ayırdı. Gömleğini banklardan birinin üzerine attı ve spor kıyafetlerini giymek için dolabını açtı. “Benim ne düşündüğümün bir önemi yok,” dedi.

“Brock’la konuştun mu? O bir şey söyledi mi?”

“Brock nereden bilecek ki?”

“Bilmiyorum. Belki Alek’le konuşmuştur. Belki Alek babasından bilgi almıştır...”

“Şerif Turner şu anda Alek’e hiçbir şey söylemiyor,” dedi Tina.

Cat kollarını kavuşturdu. “Bana sokağa çıkma yasağı koyuldu, kız kardeşime de öyle. Saat sekizden sonra dışarı çıkmamız yasak. Belki biri bir şey yapmıştır da hâlâ dışarıda geziyordur diye. Annem böyle düşünüyor. Penny’nin tecavüze uğradığına inanıyor. Bu yüzden hiç bilgi vermediklerini söylüyor, çünkü...”

“Kapa şu lanet çeneni.”

Kendim dışında herkesten bu tepkiyi beklerdim. Bunu benim söylediğimi ancak cümleler kafamın içinde yankılandığında fark ettim. Bu benim sesimdi. Kapağı açık olan dolabıma gözümü diktim. Ellerim gömleğimdeydi. Ne yaptığımı unutmuştum. Neden burada olduğumu unutmuştum. Bunların hepsinin bir anlamı vardı ama ne olduğunu artık bilmiyordum.

Önce bir sessizlik oldu. Ve sonra, “Ne dedin sen?” dedi bir ses.

Dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım ki ağzımdan başka bir şey kaçmasın.

“Sen Cat’e ne dedin Grey?” diye sordu Tina.

Dolabımı kapattım ve onlara doğru döndüm. Hepsi gözlerini bana dikmişti. Cat artık Tina’ya daha yakın duruyordu. Tina sert bir kız olabilirdi ama ben kavgalardan kan içinde, dimdik çıkan bir kızdım.

“Lanet çenesini kapatmasını söyledim.”

“Neden?”

“Çünkü ne dediğini bilmiyor.”

“Ne dediğini *sen* mi biliyorsun peki? Ciddi misin?” dedi Tina. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve bu tartışmayı başlattığım için çok pişman oldum. Sinirini benden çıkarmasını istemiyordum.

“Aslında doğru. Sen de haklısın. Böyle konularda numara yapmayı iyi bilirsin sen. Peki sence suya girmeden önce tecavüze uğradı mı?”

Buz gibiydi. Buz kesmiştim. Sanki ayaklarımın altından zemini çekip almışlardı. Hiçbir şey hissetmiyordum. Parmaklarımı hareket ettirdim ama onları görmüyor olsam hareket ettiklerine inanmazdım. Öylece bakıyordum. Diğer kızlar da bana bakıyordu. Hissediyor musunuz, diye sormak istiyordum onlara... Soğuğu hissedebiliyorlar mıydı acaba? Sadece ben hissediyor olamazdım.

“Sen...” Tina duraksadı.

Sen.

Penny’nin yerinde ben olsaydım kimse bana ışığımız falan demezdi. Hayır, hakkımda şimdi ne düşünüyorlarsa o zaman da onu düşünürlerdi. Su testisi suyolunda kırılır, üzücü belki ama *hak etti*, tabii kimse böyle bir şeyi hak etmez ama... O kız. Gözlelerinden belliydi. Alnına yazılıydı.

Hatta bakın, karnına yazmışlar.

“Hadi, duymak istiyorum,” dedi Tina. “Ya tecavüze uğradıysa?”

“O zaman ölmek yaşamaktan daha iyi zaten.”

Kızlar tuvaletinde suyu en sığağı getirdim ve bir şey hissedene kadar elimi suyun altına tuttum.

otoparkta bir gazeteci beni el sallayarak durdurmaya çalıştı. Ibis Haber Merkezi'nden bir muhabirdi. Takım elbiseli ve kravatlıydı. Saç spreyiyle parfüm karışımı mide bulandırıcı bir kokusu vardı. "Penny Young ile ilgili bir iki kelime söylemek ister misiniz?" diye sordu. Başımı iki yana salladım ve yolun karşı tarafına geçtim. Todd beni New Yorker'ın içinde bekliyordu. Arkama baktım, bir an duraksadım ve muhabirin başka birinden Penny'le ilgili yorum almaya çabalayıp başarısız oluşunu izledim. Ve sonra nihayet bir av bulmuştu. Belli ki televizyona çıkma fikri çok hoşuna gittiği için sonuçlarını hiç düşünmeyen bir birinci sınıf öğrencisiydi bu. Arabaya bindim. Todd bir otobüsün ve birkaç yayanın geçmesini bekledikten sonra arabayı yola çıkardı. Başımı cama yasladım ve okulun gittikçe uzaklaşmasını izledim.

"Yakında normale döner," dedim.

"Nedir o?" diye sordu Todd.

"Her şey. Onu gömdükten sonra..." Todd'a bakmıyordum ama yüzünü ekşittiğini anlayabiliyordum. "Herkes sakinleşir. Herkes geldiği yere geri döner." Todd hiçbir şey söylemedi, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Herkes evine gider değil mi?"

"Muhtemelen evet," dedi nihayet.

"Sence ona bunu yapan kişinin dışarıda bir yerlerde olmasından endişe etmeli miyiz?"

"Yani, annenle aklımızdan geçmedi değil."

"Öyle mi?"

"Evet, seni işe biz götürüp getireceğiz. Bunu daha önce yapmalıydık. Nasıl düşünemedik bilmiyorum." Derin bir iç çekti. Bir şeyler söylemek ister gibi bir hali vardı ama söylemedi. Ön cama birkaç damla yağmur düştü. Ve sonra birkaç damla daha... "Hırdavatçıya uğrayıp annene bir raf seti almam gerekiyor. İki dakika sürer."

Ana caddede ilerlemeye devam ettik ve Hırdavatçı Art Baker'ın önünde durduk. Önce arabada kalmayı düşündüm ama sonra sokakta kimle karşılaşabileceğimi düşünüp Todd'un peşinden içeri girdim. Yapay çam kokusu burun deliklerimi doldurdu. Yapay çam ve gerçek toz toprak.

"N'aber Bartlett," dedi bitkin bir ses. Sesin geldiği yöne baktım ve kasanın başında oturan Art Baker'ı gördüm. Doksan yaşında gibi davranan yetmiş beş yaşında bir adamdı. "Romy."

"Nasılsın Art?"

"Yağmur yağıp duruyor, hiç bitmeyecek gibi."

Todd güldü. "Çok haklısın."

"Şu kıza çok yazık değil mi? Young."

"Evet, çok yazık..." Todd'un yüzündeki gülümseme birden yok oldu. "Gerçekten çok yazık... Daha iyi bir haber bekliyorduk."

"Hepimiz öyle."

Kasadan uzaklaştım ve rafların arasından geçip balık malzemelerinin olduğu kısma doğru ilerledim. Yemlere baktım. Babam bir keresinde bana balık tutmayı öğretmişti. Kısa süren, başarısız bir denemeydi. Ama yemleri çok seviyordum. Fosforlu olanları. Böyle sıkıcı bir spor için oldukça ilginçtiler.

"Ken Davis geçen hafta o kızcağızı arayan üç çocuğu neredeyse öldürüyordu," dedi Art Todd'a. "Gecenin karanlığında arka sokakları arıyorlarmış. Hiçbirinin üzerinde fosforlu bir şey

yokmuş. Fosforlu bantlar satmaya ağırlık verdim. Satışları biraz arttırır diye düşündüm. Tam da o gün kızı buldular.”

“Bu çok... Vay anasını.”

Kayıp kızlar. Kâr etmek için biçilmiş kaftan.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim? Evcilleştirilmek hoşuna gitti mi?”

“Artık bir ailem var Art. Niye hoşuma gitmesin?”

Art güldü. “Eve ekmek getiren biri var diyelim. Haliyle sana da yapacak daha az iş kalıyor.” Geri kafalı şerefsiz. Yan gözle Todd’a baktım. Art’a gözlerini dikmiş bakıyordu. Onunla birlikte gülmedi, ta ki Art rahatsız olup susana kadar. “Her neyse... ne istediğini duyamadım. Neydi?”

“Söylememiştim zaten. Raf seti. Broşürdekilerden.”

“Ha, evet. Beni takip et.” Art tezgâhın arkasından çıktı ve Todd’a yolu gösterdi. Todd’a aradığı şeyin nerede olduğunu söyleyebilirdi. Zaten iki odadan ibaret bir yerdi burası. Ama Art tabii ki düşük çenesini kapatmak istemiyordu. Geçerken koluma dokundu. “Sen iyi misin Romy?”

Ona bakmadım. “Evet,” dedim.

Gözden kayboldular ama Art’ın sesi duyulmaya devam ediyordu. Onları dinlemeden vitrine doğru yürüdüm. Yağmur hızlanmıştı. Caddenin altını üstüne getirmişti. Tekrar içeri doğru döndüm ve kasanın yanındaki bir ilan gözüme ilişti.

CEP ÇAKILARI

18 yaşından küçüklere satılmaz.

Bir kutunun içinde duruyorlardı. En üstteki çakı açıktı. Çakının üzerinde, birbirine karışmış renkler halinde kendi yansımasını görebiliyordum. Farklı renk ve şekillerdeki çakılara baktım. Sol taraftaki çakılar sağ taraftakilerden farklıydı. Çelik grisi, orman yeşili, kahverengi, açık kırmızı renkleri vardı. Sağ taraftaki renkler daha yumuşaktı. Onlara gül rengi, tozpembe gibi isimler verilirdi ancak...

Bir de kamuflaj desenli pembe bir çakı vardı. Bunu kusursuz bulacak bir kız elbette bulunurdu. Ama merak etmeden duramadım, acaba böyle bir deseni olan çakıyı gerçekten beğenilsin diye mi üretmişlerdi, yoksa esprili bir şey mi yapmak istemişlerdi?

Belki de bu esprili çakıyla kolayca çok ciddi sorunlar yaratabileceğimi bilmiyorlardı.

Elimi uzattım.

"Romy."

Çalmaya fırsat bulamadan geri çekildim. Todd ve Art bana doğru geliyordu. Todd'un elinde bir raf seti vardı.

"Hazırım. Sen hazır mısın?"

Todd ücreti öderken ben çakılara bakıyordum.

Acaba alabilseydim bir fark yaratabilir miydim?

Annem beni işe bıraktığında Leon kapının önünde beni bekliyordu. Annem ona iki kere korna çaldı, Leon da anneme el salladı. Leon'un gözleri benim üzerimdeydi, endişeliydi, tıpkı yolun kenarında bulunduktan sonra beni ilk gördüğü andaki gibi. İyi olup olmadığımı sordu ve ben de ona nehirden çıkardıklarının ben olmadığımı söyledim.

"Seninle uğraşmıyorlar değil mi?" diye sordu. "Bunların yaşanması senin suçun değil."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Leon, onların işi bu," dedim.

"Benimle konuşabilirsin," dedi. "Eğer konuşmak istersen."

"Biliyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm Romy."

"Üzülme."

Öldüğünde arkadaş bile değildik.

Ben ne olduğunu anlayamadan bana sarıldı. Leon'un bana dokunması hoşuma gidiyordu. Aramızdaki boşluğu doldurması hoşuma gidiyordu ama böylesi değil. Bana sarılmasında Penny'le ilgili bir konunun etkili olması hoşuma gitmiyordu. Bana başka

bir sebeple sarıldığını hayal etmeye çalıştım ama beceremedim. Geri çekildi. İcini rahatlatmak için ona belli belirsiz gülümsedim ve içeri girdik. Holly bana Annie'yle ilgili kâbuslar gördüğünü, rüyalarında Annie'nin başına korkunç şeyler geldiğini anlattı.

"Beni hiç dinlemiyor," dedi. "Ve ben her dakika onu gözleyemem. Sadece beni tahrik etmek istiyor, düşünmeden hareket ediyor. O kızcağızın başına gelenlerden korkmaya ikna edemedim kızımı. Onu nasıl korkutacağımı bilmiyorum."

"Büyüdükçe anlayacak," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Holly önlüğünün cebinden bir paket sigara çıkardı.

"Evet," dedi. "Tabii o kadar yaşarsa."

Masalarım ile ilgilenmek, sipariş almak, masalar arasında dolaşmak, sipariş girmek gibi günlük işlerle kafamı dağıtmaya çalıştım ama beceremedim. İçimde bir huzursuzluk vardı. Sanki bunca yanlış giden şeyin içinde yanlış giden bir şeyler daha vardı ve gece ilerledikçe bu hissim daha da baskın hale geliyordu. Bir yerden sonra o kadar rahatsız oldum ki vardiyamın ortasında bir an durup sorunun nerede olduğunu bulmaya çalıştım.

Penny'nin KAYIP ilanları.

Onları indirmem gerekiyordu. Şimdiye kadar burada hiç kimsenin bunu yapmamış olduğuna inanamıyordum. İlk işleri o ilanları indirmek olmalıydı. Hiçbir müşteri bu konuda bir şey söylememiş miydi?

Ama sonra düşündüm, eğer ilanı görselerdi mutlaka bir şey söylerlerdi.

Demek ki ilanları astığım yerde onları kimse görememişti.

Kimse görememişti ve artık çok geçti. Penny bana bakıyordu. Bana bakıyordu ve sanki bana bir şey söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu. Ama belki de bunu zaten daha önce söylemişti. İstemiyordum. Ona bakmadım. Ona bakmadan ilanları yırtıp indirdim. Her şey için çok geçti.

Leon, Ibis'e gidip Caro ile Adam'ı ve minik bebeği görürsek kafamı dağıtmam için iyi olacağını söylemişti ve ben de kabul etmişim, çünkü hayır demenin mantıklı bir gerekçesini hâlâ bulamamıştım. Giyindim, ojemi ve rujumu sürdüm ve hazırlandım. Kanepeye oturup televizyon izlemeye başladım. Leon akşamüstü Pontiac'la geldi. Annemden önce kapıya koşmaya çalışmamın anlamsız olacağını düşündüm ve kapıyı açma işini annemle Todd'a bıraktım. Bu sırada annemle birlikte yaptığımız, haftalarca yense bitirilmeyecek dondurulmuş yiyecekleri buz dolu kutuya koydum.

"Leon dayı!" diye açtı annem kapıyı. Leon güldü. Kapıya doğru baktığımda annemin ona sarıldığını gördüm. "Tebrik ederim."

"Evet," dedi Todd. "Bu günlerde iyi haber almak güzel oldu."

Leon başını salladı. "Gerçekten güzel haber," dedi.

İşimi bitirdim ve buz dolu kutuyu sürükleyerek götürdüm. Leon kutuya baktı. Etkilenmişti. "Böyle bir şey yapmanıza gerçekten gerek yoktu ama yaptığınızı görünce çok sevinecekler. Teşekkürler."

“Ne zaman isterseniz,” dedi annem. “Selamımızı söyle.”

Leon’la birlikte evden çıktık. Yağmur bugün ara vermişti. Hava koşuya çıkılabilecek kadar açıktı ve ben de koşuya çıkmayı yeğlerdim. Leon radyoyu açtı ve sessizliğimizi bozdu.

“Muhabirler nihayet gitti” dedim varmamıza çok az zaman kala. “Sana söylemeyi unuttum. En son kalanlar da çarşamba günü gittiler. Niye bu kadar uzun süre kaldıklarını anlamadım.”

“Belki de Turner’ların oğlunun ortaya çıkmasını beklemişlerdir. Grebe Oto Malzemeleri’nin varisiyle ilgili bir haber almaya çalışmışlardır. Konuyu daha ilgi çekici hale getirir.

“Çünkü normalde çok sıkıcı bir konu.”

“Hey, öyle demek istemedim. Haberciler trajediyi sever, tanınmış kişileri sever. Tanınmış birinin trajik hikâyesini yayınlasan bir iş başarmış olursun.”

“Alek’i yakın zamanda görebileceklerini sanmıyorum. Cenazeye gitmeye bile dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Sen gidecek misin?”

“Hayır. Pazartesi günü okulda bir anma etkinliği düzenleyecekler. Akşam da taziye ziyaretine gidilecek. Cenaze salı günü yapılacak. Aileye özel olacak.”

Caro ve Adam’ın sokağına girdik ve sokağın sonundaki evlerine doğru ilerledik. Arabadan yavaşça indim. Buraya ilk gelişimden daha gergindim ve Leon fark etmişse bile bir şey söylemedi. Arka koltuktaki buz dolu kutuyu aldı ve ben de arkasından yürümeye başladım. Caro daha biz kapıya varmadan kapıyı açtı.

“Bizi göreceğin için heyecanlandın ha?” dedi Leon buz dolu kutuyu yere koyup ona sarılmadan önce.

“Ava uyuyor. Zili çalmayın diye geldim. Yoksa seni o zille döverdim,” dedi. “Ama biraz sonra uyanır.”

Leon içeri girdi ve Caro bana doğru döndü. Kısa bir an birbirimizi süzdük. Anneliğin üzerinde nasıl durduğunu görmek istemiştım. Üzerinde şarap rengi bir tunik, siyah bir tayt ve ayaklarında terlik vardı. Yorgun görünüyordu ama halinden memnun görüntüsü, yorgunluğu bile güzel gösteriyordu. O da beni

süzdü. Sanırım görüntüme çok özen göstermemiştim, çünkü dudaklarının kenarı aşağı kıvrıldı.

“Penny için çok üzgünüm,” dedi.

“Üzülme,” dedim. Baş sağlığı dilendiğinde neden bundan daha iyi bir cevap veremediğimi bilmiyordum. Çünkü bu çok kötü bir cevaptı.

“Leon aranızdaki ilişkinin biraz karmaşık olduğunu söylemişti,” dedi. Leon’a baktım ama Leon gözlerini kaçırdı. “Bunu anlayabiliyorum ama yine de. Büyük bir şok. Umarım iyisindir.”

“İyiyim. Ben...” Cümlemi tamamlamak için kendimi zorladım. “Ava’yla tanışacağım için heyecanlıyım. Ah... bir de size yemek getirdim,” dedim buz dolu kutuyu göstererek. “Annemle birlikte yaptık. İçinde size bir hafta yetecek kadar yemek var. Hepsi dondurulabilir.”

“Aman Tanrım, teşekkür ederim.” Bana sımsıkı sarıldı ve ben de biraz kendimi kaptırdım. “Bir arkadaşımızın gönderdiği tencereyi daha az önce bitirdik. Bebeğimi hayatta tutabilmeye o kadar odaklanıyorum ki, onunla ilgilenmeyi bitirene kadar kendi yemeğimi, suyumunu unutuyorum. Hayatımı çok kolaylaştırdın. Annene de benim adıma çok teşekkür et.”

Leon soğutucu kutuyu aldı ve biz de içeri girdik. Sessiz konuşmaya, sessiz ve temkinli yürümeye başlamıştık. Caro, derin dondurucuyu doldurma görevini Leon’a verdi ve bana da bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu. O anlamda içmekten bahsetmediğini bildiğim halde yanaklarım kızardı.

“Adam nerede?” diye sordu Leon. “Buralarda mı?”

“Süt almaya gitti. Biraz sonra döner. Bebeğinden ayrı kalamıyor.”

“Yufka yürekli herif,” dedi Leon buzdolabını kapatırken.

“Nasıldı peki?” diye sordum. “Çocuk doğurmak?”

“İğrenç,” dedi Leon.

“Sana soran olmadı, ayrıca sen orada bile değildin,” dedi Caro ona gülümseyerek. Sonra bana döndü. “İğrençti. Ama ra-

hat geçti sanırım. Epidural anesteziyle yaptılar. Hiç komplikasyon olmadı. Ama iğrençti. ocuk doğurmak çok pis bir iş.”

“Seni geçen hafta görmeye gelemediğim için zgnm,” dedim. “Penny...”

“Hayır, hiç önemli değil,” dedi Caro elini sallayarak. “Leon zaten sağ olsun çok aceleci davrandı. Geçen hafta misafir ağırlayamayacak kadar yoğunduk.”

“Sen de sağ ol,” dedi Leon. Tencerelerden birinin içine baktı. “Ah, lazanya. Çok güzel görünüyor. Bunu fırına koyayım mı? Çok aım.”

“Minik kardeşimin a kalmasına gönlüm razı olmaz,” dedi Caro gözlerini devirerek.

“Neyse, dediğim gibi zaten geçen hafta çok erkendi. Bizimkiler buradaydı, bir de Adam’ın kız kardeşleri. Alışmak çok zor oldu. Hâlâ alışmaya çalışıyoruz ama o ilk hafta yok mu, resmen yürüyen bir enkaz gibiydim. Gerçi hâlâ öyle sayılırım.”

“Hiç yle görünmüyorsun.”

“Romy’yi seviyorum Leon,” dedi Caro. “Bu kızı sakın zme.”

Keşke bilseydi. Leon hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kaçırdı.

“Biri zyorsa ben zyorumdur,” dedim. “Leon fazla iyi.”

Leon biraz gülümsedi. Lazanyayı dolaba koydu ve dolaptan bir şişe su çıkarıp iti. “Ee, hamilelik anılarını unutup yeni bir ocuk yapmaya karar verdin mi bari Caro?”

“Kapa enenı,” dedi Caro nazık bir ses tonuyla.

Evin önüne bir araba yanaştı ve sesi her ne kadar uzaktan geliyor olsa da çok gürültülüydü. Leon camdan dışarı baktı. “Adam. Ben gidip ona yardım edeyim.”

Ve sonra gitti. Gergin bir şekilde gözümü masaya dikip boş boş baktım. Sonra nihayet söyleyecek bir şey buldum. “Ee, Ava ismini nasıl seçtiniz?”

“İkimiz de çok sevdik. O kadar. İkimizin de beğendiği tek isim buydu aslında. Biz Adam’la pek kavga etmeyiz ama sana yemin ederim isim konusunda  dünya savaşı geçirdik. Çok fe-

neydi. Ve sonra Ava ismini gördük, aklımıza yattı. Garip bir şey hissettim... Sanki ismini o seçmiş gibi hissediyorum."

"Biraz daha şey gibisin..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Yani seni restoranda gördüğüm güne göre..."

"Ah, evet," dedi utanarak. "O gün çok tuhaf bir gündü. Bilmiyorum." Başını yana yatırdı. "Yani... Hamilelik o kadar kötüydü ve kendimi o kadar kontrolden çıkmış hissediyordum ki... Ben hayatımı kontrol etmeyi çok severim."

"Ben de öyle," dedim.

"Onu doğurmam gerektiğini ve sonra her şeyin yerli yerine oturacağını düşündüm, çünkü en azından eski Caro geri dönecekti. En azından o parça yerli yerine oturacaktı. Ama kaza geçince her şeyin ne kadar da kontrolümün dışında olduğunu fark ettim... Gerçekten çok korktum."

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Evet, hem de nasıl. Ama bununla başa çıkmam gerekiyor, çünkü artık kızım burada."

Kapı açıldı. Leon ve Adam ellerinde bir sürü poşetle içeri girdi. Poşetlerin içinde, yeni doğan bir bebeği eve getirdiğiniz ilk hafta neye ihtiyacınız olursa onlar vardı. Yani muhtemelen her şey.

"Bu muhteşem koku nedir?" diye sordu Adam.

"Romy'nin lazanyası," dedi Caro. "Bize bir hafta yetecek kadar yemek getirmiş."

"Vay be. Bu harika. Teşekkür ederiz."

"Rica ederim ve tebrik ederim."

"Onun için de teşekkür ederim. Uyandı mı?" diye sordu Adam. Ve sanki onu duymuş gibi, tezgâhın üzerinde o ana kadar fark etmediğim bebek telsizinden tiz bir ağlama sesi duyuldu. Adam'ın gözleri parladı. "Gördün mü? Eve geldiğimi anlıyor."

"Sen bebeği al," dedi Caro.

Adam merdivenleri çiftler çiftler çıkarken Caro biberonu hazırladı. Ellerim terlemeye başlamıştı. Ellerimi pantolonuma sil-dim ve şey gibi görünmeye çalıştım... Bilmiyorum. Ama kucağıma bebek almak istiyormuş gibi görünmediğimi umuyordum.

Adam'ın kucağında mavi, yumuşacık bir battaniyenin içinde Ava'yla aşağı inmesi uzun sürmedi. Ava hâlâ ağlıyordu.

"İşte benim en sevdiğim yeğenim," dedi Leon. Onu alnundan öptü.

"Pekâlâ, hadi bakalım," dedi Adam. Caro ona biberonu uzattı. "Hadi bakalım..."

"Isırma gibi bir sorunu var," diye açıklama yaptı Caro, sanki bunun için onu yargılayacakmışım gibi. Ya da belki daha önce yargılandığı için bu açıklamayı yapmıştı ve bu düşünce beni öfkeliendirmişti. "O yüzden..."

"Ben doğduğum gün biberonla beslenmeye başladım," dedim.

Adam sütünü içen Ava'yı izliyordu. Ava'nın yalnızca bir kısmını görebiliyordum. Bir parça siyah saç ve bir yanak vardı sadece. Bu uzaklık iyiydi. Ama sonra Caro bana dönüp "Ava açken kucağa alınmayı pek sevmiyor ama karnı doyduktan sonra sorun olmuyor," dedi.

"Ah," dedim yutkunarak. "Tamam."

Ortamı harika bir domates ve peynir kokusu kaplamıştı. Leon, o sırada Caro ve Adam'a New York Times Çok Satanlar Listesi'nden bir yazarın web-sitesi tasarımı için onunla iletişime geçtiğini anlatıyordu. Büyük bir projeydi ve işin içinde büyük para vardı. Leon mutluydu.

"Kardeşıme bak," dedi Caro. "Harika bir şey bu."

"Evet," dedim. "Gerçekten öyle."

Gözümü Adam ve Ava'dan ayırmıyordum. Midem kasılıyordu ve onu bana verecekleri o anı bekliyordum. Neden açık açık onu kucağıma almak istemediğimi söylememiştim ki? Ama söylememiştim işte. Artık almak zorundaydım.

Lazanya yenmeye hazır hale gelmeden hemen önce Caro Ava'yı Adam'ın kucağından aldı. Ona bir süre agucuk gugucuk yaptı ve yanağını okşadı. "Romy'yi mi görmek istiyorsun, hı?" dedi ve sonra bana baktı. Gülümsedi. "Çok korkmuş görünüyorsun."

“Daha önce kucağıma hiç bebek almamıştım,” dedim.

Bu onu caydırmadı. Caro, Ava’yı bana getirdi ve onu kollarıma koydu. “Zor bir tarafı yok. Sadece kafasını desteklediğinden emin ol –onu şöyle sar– işte oldu. İşi kaptın. Ava, bu Romy. Leon dayın ondan hoşlanıyor.”

Leon güldü.

“Selam Ava,” diye fısıldadım.

Bebeğin ağırlığı kollarımdaydı, başının altına battaniyeyle yastık yapılmıştı ve onu ben tutuyordum. Yeni doğan bebeklerde bu kadar saç olduğunu bilmiyordum. Cildi çok pürüzsüz, çok yumuşak görünüyordu. Uykuluydu ve toktu. Gözleri yarı açıktı ve hiçbir şeyi takip etmiyordu. Biraz esnedi, biraz hareketlendi ve hareketlerini battaniyenin üzerinden hissedebiliyordum. Bacaklarını oynatıyordu. Tedirgin oldum ve irkildim.

Ortam çok sessizdi. Beni ve onu izliyorlardı. Bir şeyler söylemeliydim ama hâlâ ne diyeceğimi bilemiyor, doğru kelimeleri bulamıyordum. Çünkü buna tahammül edemiyordum. Çünkü Caro haklıydı. Korkmalıydı. Her şey kontrolünden çıkmıştı artık. Ava’nın yaşayacağı hiçbir şeyi kontrol edemeyeceklerdi. O da her şeyi onlara sormayacaktı, çünkü o bir kızdı. Henüz hayatının ne kadar zor olacağını bilmiyordu bile ama öğrenecekti, çünkü bütün kızlar er ya da geç öğrenirdi. Biliyordum ki belki de benim hiç yaşamadığım, hiç yaşamayacağım zorluklar yaşayacaktı. Ondan özür dilemek istiyordum. O bunları öğrenmeden önce ondan özür dilemek istiyordum. Keşke birileri de benden böyle özür dilemiş olsaydı. Çünkü belki de hepimizden daha en baştan özür dilense daha iyi olurdu. Belki canımızın yanacağını bilirsek daha az canımız yanardı.

“Tamam,” dedi Caro, Ava’yı dikkatle kollarımdan alarak. “Fırın sinyal vermek üzere. Ben gidip Ava’yı yatırayım da biz de yemek yiyelim.”

“Banyonuzu kullanabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii. Ben sana yerini göstereyim.” Erkeklerle doğru döndü ve “Masayı hazırlayın,” dedi.

Caro beni alt kattaki banyoya götürdü. Kapıyı kilitledim ve kapıya yaslanıp biraz dinlendim. Yaşadığım ve ne olduğunu bilmediğim bu ânın geçmesini, boğazımdaki ve göğsümdeki sıkışmanın bitmesini bekledim. Ama daha kötüye gidiyordu.

Sence suya girmeden önce tecavüze uğradı mı?

Gözlerimi ovuşturdum.

Sakın.

Eve dönüş yolunda Leon bana iyi olup olmadığını sordu.

“Daha taptaze bir kız,” dedim. Çünkü birine söylemezsem ölecektim sanırım. “Taptaze.”

“Evet,” dedi Leon.

Gözlerimi kapattım ve yolun sesine odaklandım. Kendimi hiçbir yere gitmediğimize ikna etmeye çalıştım. Ya da gittiğimiz yerin Grebe’den çok uzakta bir yer olduğuna... Bir süre sonra “Uyuyakalmadın değil mi?” diye sordu. Ama uyumuş olma ihtimalime karşın beni uyandırmamak için çok alçak bir sesle konuşuyordu. Uyuyor gibi yaptım.

acaba karanlık nasıl bir histi.

Acaba nehirdeyken hâlâ hayatta mıydı? Gözleri açık mıydı? Yüzeye çıkmayı ümit etti mi? Suyun içinden görünen en küçük ışık kaynaklarını, yıldızları düşündüm. Onlara ulaşmaya çalışıp ulaşamamış mıydı?

Suya düşen bir ceset çürür. Onun cesedi de çürüdü. O sapsarı, güzelim saçları yerinden kopmuş, akıntıyla sürüklenmiş ve o sımsıkı cildi gevşemiş olmalıydı. Sağlıklı görünen rengi yeşilin ve grinin tonlarına dönüşmüş olmalıydı. İçi dışına çıkmış, bedeni kendini tek parça halinde tutamaz duruma gelmiş ve son bir çözüme yaşamış olmalıydı. O suyun içinde çürümüştü Penny. Bu yüzden ondan kalanları küle çevirmişlerdi. Geceliğimi çıkardım ve aynada kendime baktım. Saçım matlaşmış ve birbirine dolanmıştı. Omzuma düşüyordu. Cildim solgundu, hemen iz kalıyordu. Tırnaklarımı köprücük kemiğime geçirdim ve ânında oluşan kırmızı izleri seyrettim. Göğüslerim, küçük ve dümdüzdü. Belli belirsizdi. Aynayı karnuma çevirdim. Yumuşacıktı, şekilsizdi. Annemin tarafından kalan küçük bir göbeğim vardı. Anneannemin de göbeği vardı. Göbeğinin yanında bir de çocuk doğurmuş kadın

kalçaları ve bel ağrıtan göğüsleri vardı. Annemin göbeği ise diğer kıvrımlarıyla güzel bir uyum içindeydi. Onların fotoğraflarına bakar ve sonra kendi karnıma bakardım. Onlara dönüşme potansiyelim olduğunu düşünürdüm ama bunun yerine hiç veremeyeceğimi düşündüğüm kilolar kalmıştı bana. İç çamaşırımı çıkardım ve kapkara, fırça gibi kasık kıllarıma baktım. Sonra kalçalarımı inceledim. Kemikliydiler. Ortaokul dans gecelerinin beni nasıl da rahatsız ettiğini hatırladım. Köşeli vücuduma dokunan erkek elleri... Bu benim için öpüşmekten daha mahrem bir şeydi.

Bütün bunlara sahip olmak bana yanlış geliyordu.

Bunlara sahip olduğum için kendimi hep kusurlu görmüştüm ama bugün özellikle öyle hissediyordum.

Hep her yerimi kapatan kıyafetler seçiyordum ve bu bana bir hakaret gibi geliyordu. Fazlalıklarım görünmesin diye koyu renkli giyiyordum. Uzun kollu bluzlar, uzun pantolonlar. Saçımı aşağı salıyordum. Tırnaklarımda bir sorun yoktu, bu yüzden yalnızca rujumu sürer ve hazır olurdum. Alt kata indiğimde annem mutfaktaydı ve pencereden dışarı bakıp kahvesini yudumluyordu.

"Todd nerede?" diye sordum.

"Hâlâ yatakta. Sen erken kalkmışsın."

"O zaman sen de erken kalkmışsın. Penny'nin anma etkinliği bugün."

"Bu kadar erken mi gideceksin?"

"Evet."

Hazırladıkları ortamı herkesten önce görmek istiyordum. Şaşkınlığımı kimseyle paylaşmamak, tek başıma yaşamak istiyordum.

"Seni bırakayım..."

"Bugün hiçbir şey olmaz."

Aslında bunun garantisini veremezdim ama annem biraz düşündü ve sonra bugün başıma bir şey gelme ihtimalinin düşük olduğuna karar vermiş olacak ki "Peki," dedi. "Ben cenaze evine çiçek göndereceğim. Senin adını da yazmamı ister misin?"

Yutkundum. "Tabii."

"Gel buraya."

Annem kollarını uzattı. Kollarının arasına girdim. Bana o kadar sıkı sarıldı ki kalbinin hızlı atışını hissettim. Acaba bugünkü cenazenin benim cenazem olmasının da pekâlâ mümkün olduğunu mu düşünüyordu? Ben de küle dönebilirdim. Bugün kızını toprağa koymak için bekleyen kişi annem de olabilirdi. Ama bu bizim günümüz değildi, çünkü geri dönen ben olmuştum. Ve bunun bir sebebi yoktu. Özel biri olduğumdan, ya da burada olmam gerektiğinden dolayı burada değildim. Sadece olaylar böyle gelişmişti.

"Seni hayattan daha çok seviyorum," dedi annem.

Hava kapalıydı. Okulun otoparkında muhabirler vardı. Evet, yine. Anma etkinliği için geri dönmüşlerdi. Acaba cenazeyi kameraya almaya çalışırlar mıydı? Yanlarından geçtim ama bana hiçbir şey sormadılar. Belki de sadece acı çeken yüzleri görmek için, hikâyeyi tamamına erdirecek görüntüleri almak için buradaydılar. Tina, Penny'nin bir iki kısa sözden ibaret olmadığını söylemişti ama belli ki Penny bundan fazlası olamayacaktı.

Okul soğuk ve boştu. Etrafta kimse görünmüyor ama konferans salonundan sesler geliyordu. Konuyu bilmesem bir dans etkinliği var zannederdim. Sesleri takip ettim. Konferans salonunun kapısının yanına bir fotoğraf asılmıştı. Fotoğrafı görünce durdum, kalbim de durdu, çünkü kayıp ilanlarındaki fotoğraf değildi bu. Geçen seneki okul yıllığından alınmıştı ve Penny resmen parlıyordu. Çünkü o fotoğraf çekildiğinde daha birçok olay yaşanmamıştı. O dönemde yıllık fotoğrafına baksam, okulda gördüğüm kızın aynısını görürdüm. O zamanlar hâlâ taptazeydi.

Bu hisse tutunmaya çalıştım, özümsemeye çalıştım, çünkü ben bir daha asla o kadar taptaze olamayacaktım. Ve hatırlamak istiyordum. Hiçbir hatıram yerinde kalmasa da bu hatıram kalsın istiyordum. Ama bu çok zordu, çünkü bence o beni istemiyordu.

Bay Talbot konferans salonundan çıktığı anda arkamdaki kapıdan biri çıktı. Olduğum yerde kaldım, gözlerim Penny'nin üzerindeydi. Tam o sırada Bay Talbot konuştu. "Ah... bunları getirdiğin için çok teşekkür ederiz. Annene de yaptığı bağış için teşekkürlerimizi ilet. Penny'nin fotoğrafının yanında harika duracaklar..."

Havada mide bulandırıcı bir gül kokusu vardı.

"Önemli değil."

Öyle bir sestti ki bu, bir daha asla duymak istemeyeceğiniz bir şarkı gibiydi. Bu sesi duymazdan gelmek istiyordum. Koşup gitmek ve neden gittiğimi unutmak istiyordum. Hareket edemiyordum. Kırmızı güllerden oluşan bir çelenk geliyor, bir çelenk gidiyordu. Çelenkleri taşıyan çocuk beni görünce durdu. Gözleri önce tırnaklarıma kayd, sonra dudaklarıma. Sonra ağzını açtı ve konuştu.

"Romy."

Nabzımın dengesiz atışı yüzünden Leon'un sesini güçlükle duyuyordum.

Dudaklarının hareket ettiğini görüyordum.

"Romy," dedi tekrar ama yetmezdi. Bu sadece bir isimdi. Herkesin ağzından çıkabilirdi.

Söyleyenin, bu ismin kime ait olduğunu bana göstermesini istiyordum.

"Orada olamazdım," dedim Leon'a. Beni içeri buyur etti. "Orada olmak istemiyordum."

"Tamam. Tamam." Beni yaşadığı küçük apartman dairesine soktu ve etrafa bakındım ama duvarlar dışında bir şeyi algılayamıyordum. Beni oturtmaya çalıştı ama ben başımı hayır dercesine salladım. Küçük mutfak masasının önündeki sandalyenin başında durdum. "Yürüdün mü?" diye sordu.

Üzerinde atlet vardı. Pijaması belinden düşecek gibiydi. Kimseyi beklemediği aşikârdı ama işte ben gelmişim.

Tekrar sordu, "Romy, yürüdün mü?"

"Fark eder mi?"

Bir dolabı açtı ve içinden bardak çıkardı. Musluktan bardağa su doldurdu ve önüne koydu. İstemiyordum ama aldım ve güçlkle ağzıma götürdüm. Hiç tadı yoktu ama yine de hepsini içtim. Bitirince ağzımı sildim ve geç de olsa kafama dank etti, dudaklarıma ne olmuştu acaba? Elimin tersiyle kontrol ettim ama hiç kırmızılık yoktu. Leon beni kafası karışmış bir halde izliyordu.

"Burada olmak istedim," dedim. "Burada, senin yanında olmak istedim."

Kelimelerimin altında yatan anlamı çözmeye çalışıyordu, çünkü belli ki altında başka bir anlam yatıyor olmalıydı. Şunu demek istiyordum: Leon, kendimi görmem gerekiyor.

"Peki," dedi Leon nihayet.

Leon'un arkasından oturma odasına gittim ve birlikte kanepeye oturduk. Gözleri üzerimdeydi ama istediğimi yapmıyor, beni tekrar bir bütün haline getirmiyordu.

"Güller," dedim.

"Güller mi?"

"Anma etkinliği için güller getirdiler. Oradan gitmem gerekiyordu..."

"Merak etme," dedi. Elimi tuttu. "Her şey düzelecek."

Hayır, hayır, hayır düzelmeyecekti. İçimde bir şeyler oluyordu ve bunu durdurmam gerekiyordu. Bu hissi durdurmam, geçmişimin bugünümü etkilemesini engellemem gerekiyordu, çünkü bu çok ağır bir yükü.

Yapamıyordum.

"Leon, öp beni."

"Ne?"

Kendimi görmem gerekiyordu.

"Lütfen."

Leon önce tereddüt etti, sonra yavaşça, insanı delirtircesine yavaşça yaklaştı. İlk önce bacaklarımız birbirine dokundu. Elini yanağıma koydu. Başparmağını dudağımın, kırmızının üzerinde gezdirdi.

"Romy," dedi. "Ben..."

"Sen iyi tarafısın," dedim.

Diğer elini diğer yanağıma koydu ve bana doğru eğildi. Beni öptü, dudaklarını dudaklarıma yavaşça bastırdı ve sonra çekilmeye başladı, sanki bu yeterliymiş gibi. Ama yeterli değildi. Bileklerini yakaladım ve ellerini yüzümde tuttum. Titreyerek nefes verdi ve sonra tekrar yaklaşıp beni tekrar öptü. Beni öpüyordu ama çekingenliğini hissedebiliyordum. Ben de onu öpmeye başladım. İştahla öptüm, çünkü onu her parçamla istiyordum. İstiyordum ki her parçamı hissedebileyim. Diğer yanımı, o diğer kızı geri istiyordum. Leon'un durmasını sağlayan kızı.

Leon'un elleri aşağı doğru indi ve koltuğun kenarına doğru uzandım. Dizlerim aramızdaydı. Leon üzerime doğru yattı ve nihayet beni istediğim gibi, daha büyük iştahla öpmeye başladı. Beni öyle öpüyordu ki dudaklarım moraracaktı ama yetmezdi. Leon tahrik olmuştu.

Altına girdim, artık üzerimdeydi, derin derin nefes alıyordu ve bana o kadar yaslanmıştı ki kanının nereye doğru aktığını hissedebiliyordum. Ellerim sırtındaydı. Onun elleri bacaklarımda bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu. Sonra parmakları pantolonumun ve gömleğimin içine girdi. Gömleğimin içine. Yüzünde, dudaklarında benim kırmızım vardı. Leon beni okşuyordu ama ben kalp atışlarımda başka bir kalp atışı duyuyordum ve sesi çok yüksek çıkıyordu, kendi kalp atışımdan yüksek. Dudakları dudaklarımdaydı ve başka bir kızın kalp atışını duyuyordum, hayır – gözlerimi kapattım.

"Hey," dedi Leon. "Hey, yüzüme bak."

ŞİMDİ

kızın ağzını kapattı.

Ağlayan bir kızı böyle susturursunuz işte; sesi duyulmayana kadar ağzını kapatırsınız.

“Tamam mı?” dedi çocuk.

“Tamam.”

Kızın sessiz olacağından emin olunca nefes almasına tekrar izin verdi.

Kıza bir sorun olmadığını söylüyordu.

Çocuk iki parmağını ağzına götürdü ve ağzına soktu. Kız bunu görünce kusmak istedi. Hem belki kusarsa çocuk dururdu. Kusmak istiyordu ama kusamadı. Çocuk parmaklarını ağzından çıkardı ve kızın bacaklarının arasına götürdü. İç çamaşırını kenara çekti ve sonra keskin, şiddetli bir basınç.

“*Seni sırılsıklam yapmak istiyorum.*” diye fısıldadı çocuk.

Kız hiçbir zaman çıkaracağını hayal edemeyeceği sesler çıkarıyordu. Küçük hıçkırıklar ve yalvarışlar. Gözlerini kapattı ama çocuğun parmakları içindeydi.

Madem kusamıyordu, o zaman çekip giderdi.

“*Yüzüme bak, yüzüme bak, hey. yüzüme bak.*”

Bir yerden sonra çocuk elini çekti ve kız kendine geldi. Bacakları iki yana açılmıştı. İç çamaşırı çıkmıştı. Çocuğun ağırlığı üzerindeydi. Gözlerini tekrar kapattı. Çocuk ona gözlerini açtırdı. *"Uyan, uyan. Uyan çünkü bunu sen de istiyorsun. Bunu her zaman istedin."* Ama kız bunu istemiyordu. Zorla üzerine çıkılmasını istemiyordu. Dar ve kupkuruydu.

Canı yanıyordu.

"Gözlerini aç."

Ama canı yanıyordu.

"Gözlerini aç."

Sonra kustu. Midesindeki beş-altı-yedi-sekiz-dokuz *bardak* içki dışarı çıktı. Vücudunun yaptıklarına anlam veremiyordu. Hareket etmesini istediğinde hareket edemiyordu ama şimdi? Başını yana çevirdi ağzından kusmuk boşaldı. Kamyonet kassasının kenarlarında birikti. Çocuk küfür etti ama durmadı. Durursa canı çok acırmış. Daha sonra birlikte temizlerlermiş. Sanki bu bir sözmüş gibi. Sanki kız bunu istiyormuş gibi. Önemide yoktu zaten, çünkü nasıl olsa çocuk onu orada bırakacaktı, yarı baygın ve dımdızlak. Ağzında iğrenç bir tat vardı. Kafası ağırlaşmıştı. Neden hâlâ bitmemişti? Kız gözlerini kapattı ve çocuk ona tekrar gözlerini açtırdı.

"Yüzüme bak, yüzüme bak, hey..."

"Romy..."

"Uyan, uyan." Uyan artık. Uyan. Ama bitmiyordu ve kız o sesleri çıkarmaya devam ediyordu. Çocuk *"Romy..."* dedi ve onu omuzlarından ittim. Gözleri üzerimdeydi, dudaklarıma ve tırnaklarıma bakıyordu ama ötesini görüyordu. Ölmüş olan o kızı görüyordu ve *"Romy,"* deyip onu hayata döndürdü.

"Yüzüme bakma," diye fısıldadım.

Leon kanepede yanımda oturuyordu.

Dakikalar geçmişti. Ve ben yok olmak istiyordum. Yok olmak ve ayağa kalkmak, bu ânı atlatmak istiyordum. Ama her kötü an gibi bunu da yaşamam gerekiyordu. Bu yüzden Leon'un yanında, Leon'un kanepesinde oturuyor, kalp atışlarımın yavaşlamasını, bacaklarımın arasındaki acının dinmesini bekliyordum. Leon konuşmamı bekliyordu ve ben konuşamıyordum –nasıl konuşacağı-mı bir bulsam– nasıl yürüyeceğimi de hatırlayacak ve gidecektim.

"Gitmem gerekiyor." Söylediğim ilk cümle bu oldu.

"Ne?"

"Üzgünüm Leon."

Ayağa kalktım ve Leon'un yanından geçtim. Bacaklarım kas-katı kesilmiş, acıyı hissetmemeye çalışıyordu. Kendi bedenimin bana böyle ihanet etmesi nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum.

Kanepenin yanından geçtim ve mutfığa girdim. Biraz önce girdiğim kapıya geldim.

"Dur, dur, bekle," dedi Leon. "Konuş benimle, yapma..."

"Gitmem gerekiyor." Dilim de kafam kadar ağırlaşmıştı. Dokuz bardak içmiş kadar ağırdı ve ağzımdan yalnızca bu keli-

meler çıkabiliyordu. Kapıya ulaştım ve "Bu çok kötü bir fikirdi. Üzgünüm," dedim.

Leon elini koluma koydu. "Hayır, az önce ne olduğunu anlamadım ben..."

Yavaşça geri çekildim. Bana dokunulmasını istemiyordum. Çünkü gereğinden fazla dokunulmuş hissediyordum. Eve gitmeliydim. Önümde kilometreler vardı. Başımı kapıya yasladım ve Leon orada öylece bekledi. Çok çaresizdi. Olanları ona ne açıklayabilirdim, ne de açıklamak istiyordum.

"Konuşmak istemiyorum. Eve gitmeliyim."

"Ben ne..." sözünü yarıda kesti, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Sen çok..."

Hayır. Devamını getirme. Kapıyı açmak için elimi attım. Kontrolümü kaybetmişim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve sonra tekrar açtım. Sesimin mümkün olduğunca titrememesine dikkat ederek:

"Bir şeyim yok," dedim. "Peşimden gelme."

Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapatmaya çalıştım ama Leon kapıyı tuttu. Kapanmasına izin vermedi. Keşke izin verseydi. Peşimden gelmedi ama gözleri üzerimdeydi, sendeleyerek yürümemi izliyordu.

Vücudum, her yerimin ağrıdığına inanmak istiyordu ama ben buna rağmen ilerlemeye çalışıyordum.

Ibis'ten çıktığımda Leon'dan bir mesaj aldım.

Yaşadığımız şeyle ilgili konuşmamız lazım

Ve o anda ne yapmam gerektiğini anladım.

Restorana gittim. Tracey beni görünce şok oldu ve çok kötü görüldüğümü söyledi. Odasında karşılıklı oturduk. Çok sıcaktı ve içerideki floresan lambalar başımı ağrıtıyordu. İşi bırakmak istediğimi söyledim. Okulun ve kaybolma olaylarının beni çok etkilediğini söyledim. Beni anladığını ama acele karar vermeme mi söyledi. Şu sıralar illa ki restorana gelmek zorunda olmadığını söyledi. Daha fazla söz söylemek istiyor gibiydi ama söyleyemedi, çünkü ben onun kızı değildim.

"Sana kapımız her zaman açık olacak," dedi. Kaşlarını çatı. "Sana veda edemediği için çok üzülenler olacak."

"Telefon numaraları bende var," dedim.

Tracey bana sarıldı ve gitmeden önce önlüğümün cebine bakmam gerektiğini söyledi. Önlüğün cebinde birkaç saç bandı, muhtemelen bir ara bileğimden düşmüş olan bir bileklik ve üzerinde siyah kalemle yazılmış numaralar olan buruşturulmuş bir peçete vardı. Onları ceplerime doldurdum.

Eve dönerken yağmur yağmaya başladı. Döndüğümde sırlıklam olmuşum. Üşüyordum, titriyordum ama uyuşmuş değildim. Tenimin karıncalandığını hissediyordum. Boynuma ve yüzüme yapışmış olan ıslak saç tellerini hissedebiliyordum. Gömleğim üzerime yapışmıştı.

"Romy?"

Todd oturma odasındaki yatar koltukta oturuyordu ama ben merdivenlerin başına geldiğim anda ayağa kalktı. Bana tek bir bakış attı ve ağzı açık kaldı.

"Sen nereden geliyorsun böyle?"

"Annem nerede?" diye sordum. Annemin yanımda olmasını mı, yoksa uzakta olmasını mı istediğimi bilmiyordum.

"Cenaze evine çiçekleri kendi eliyle götürmek istedi."

Yolun kenarına park edilmiş, caddenin yarısını kaplamış, oradan da cenaze evinin olduğu sokağa devam eden araba sırasını fark etmiştim. Eminim bütün sokak da arabalarla doluydu. Ama New Yorker'ı görmemişim.

Todd beni inceledi. Yerde gölcükler oluşturuyordum.

"İyi misin? Neredeydin sen?"

"İyiyim."

Ayaklarımı sürüyerek üst kata çıktım ve kendimi banyoya kilitledim. Küveti doldurmak için musluğu açtım ve suyu en sıcak ayara getirdim. Çünkü titrememin geçmesini istiyordum. Suyu taşacak kadar doldurdum ve aynaya bakmamaya özen göstererek soyundum. Musluğu kapattım ve suyun sıcaklığını test etmeden haşlanma pahasına küvetin içine girdim. İşte bu. İşte

geçmişte değil, şu an çekilen acı böyle bir histi ve vücudumun bu ayrımı yapabilmesini çok istiyordum.

Ama beni dinlemiyordu.

Küvetin içine iyice girdim ama acım dinmiyordu ve yapamıyordum, yapamıyordum. Bacaklarımı iyice açtım, dizlerimi küvetin iki yanına dayadım. Ellerimi bacaklarımın arasına koydum ve parmaklarımla keşfetmeye başladım. Derimi ayırıyor, bir yandan da o malum olay sırasında hissettiğim şeyleri hissetmeye çalışıyordum.

Aynısı değildi.

Çünkü geçmişte değildik.

Ama hissediyordum.

Kafamı geriye yasladım ve ellerimle yüzümü kapattım. Suyun soğumasını bekledim. Tekrar titremeye başlayana kadar bekledim ve sonra küvetten çıktım. Kurulanıp yatağa girdiğimde terliyordum. Dudaklarımı yaladım ve ağzıma toprak tadı geldi. Yorganı başımın üzerine çektim ve bütün vücudumu örttüm. O kızın vücudunu... Keşke bir vücudum olmasaydı.

ev çok sessizdi ve annemin neden alarmımı kaçırmama izin verdiğini merak ediyordum ki bugün Penny'nin cenazesi olduğunu hatırladım. Küllerini gömeceklerdi. Penny, suyun içinden çıkarılmış ve küle döndürülmüştü. Artık hiçbir şey düşünmek zorunda değildi.

Tırnaklarıma baktım ve nasıl olduysa hepsinin ojelerinin çıkmaya başladığını fark ettim. Sanki onları uykumda çıkarmış gibiydim. Malzemelerimi hazırlayıp ojemi tazelemek için gerekli motivasyonu bulamadım. Yavaşça yataktan kalktım ve alt kata indim. Annemden veya Todd'dan bir iz yoktu. Ama bir not bırakılmıştı.

*Bis'te işimiz var, akşam yemeğinden önce
evde oluruz. Öptüm, Annem*

Penny'nin yerinde olmak istiyordum. Düşünmek istemiyordum. Hâlbuki daha yeni uyanmıştım. Düşünmemi engelleyecek tek yol uyumaktı. Bu yüzden kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Bir nefes alıp verene kadar dışarıdan bir araba sesi duydum. Ama bu fazla erken olmuştu. Annemlerin gidişiyle

dönüşü arasındaki süreyi tamamen bilinçsiz geçirdiğimi düşünmek çok rahatsız ediciydi ama ben zaten koskoca bir geceyi bilinçsiz geçirmiş bir insandım. Ne fark ederdi? Kapının vurulduğunu duydum.

Gözlerimi açtım.

“Evde kimse yok mu?”

Hayır... Olamaz.

“Romy?”

Hayır. Kanepeden kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Sadece bakacaktım. Ön kapıdan şöyle bir bakıp duyduğumun doğru olup olmadığını öğrenecektim ve eğer doğru duyduysam kapıyı açmayacaktım. Ama annemle Todd kapıyı açık bırakmıştı. Leon sinekliğin içinden evi apaçık görebiliyordu. Yani saklanamazdım. Beni görmüştü. Onun akli başında gibi görünüyordu, benimse aklım başımda değildi.

“Konuşmamız lazım,” dedi.

“Hayır.”

“Beni bırakıp gittin,” dedi. “Bana bir açıklama borçlusun...”

Hiçbir şey demedim.

“Lütfen.”

Duyabiliyordum. Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. Buna kayıtsız kalmak çok zordu. Dün ben de ona lütfen demiştim. Ve o kayıtsız kalmamıştı. Ve buna artık bir son vermem gerekiyordu... Sanırım.

Önce tereddüt ettim. Sonra kapıyı açtım. Leon içeri girdi. Yüzüne değil, arkasındaki duvara bakıyordum. Çünkü gözlerinin içine bakmaya korkuyordum. Zaten içim acıyordu.

Sanki kalbimin her atışında bir yara alıyordum.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu. Çok huzursuz görünüyordu.

“Çünkü bir saniye önce benimleydin, birlikteydik ve bir saniye sonra yüzünde o bakış vardı, sonra beni itmeye başladın, sanki ben sana...”

“Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“O zaman neden yüzüme bakamıyorsun?”

İçimde karşı konulmaz bir ağlama isteği vardı.

“Sen bir şey yapmadın Leon.”

“Sanırım seni tetikledim.”

“Ne?” Gülmeye çalıştım. Söylediği şeyi tekrar düşünüp geri almasını sağlamaya çalışmıştım. Ama tepkim çok zayıftı ve beni ele vermişti. Ben tetiklemenin ne demek olduğunu biliyordum ama onun bilmemesi gerekiyordu. “Ne yani, bir şey bildiğini mi sanıyorsun, sırf...”

“Sırf ne?” dedi. “Bunu neden bilmeyecekmişim.”

“Çünkü hiçbir şey bildiğin yok.”

“Romy...”

“Dur. *Hiçbir şey* bilmiyorsun.”

“Romy, çok üzgünüm,” dedi Leon.

Birine yanlış bir şey yapmadığını söylediğinizde cevap olarak çok üzgünüm diyorsa arkasından iyi bir şey gelmeyeceği kesindi. Bir adım geri gittim ve içgüdüsel olarak onunla arama mesafe koydum.

“Ben, ee...” Leon duraksadı. “Ben dün gece seni görebilmek için buraya geldim. Endişeliydim ve... Seninle kedi fare oyunu oynamaktan yorulmuştum, çünkü arama çalışmasının yapıldığı gün yaşadıklarımızdan sonra tam da yeni yeni güzel bir şeyler yaşamaya başladığımızı düşünüyordum... Buraya geldim ama seninle konuşmaya cesaret edemedim. Geri dönerken Grebe Oto’dan benzin aldım. Orada iki çocuk konuşuyordu. Penny Young’dan ve cenaze töreninden bahsediyorlardı. Sonra Romy Grey’e yapılan “sarhoş aramasından” bahsettiler. Siktirip gitmelerini söyledim. Bana dediler ki...

Sesi. Sesi beni çok rahatsız ediyordu. Konferans salonunda duyduğum sestten daha beterdi bu, çünkü onu en azından orada bırakıp gidebilmiştim. Ama bunu dinlerken kendimi parçalamak istiyordum. Ve yüzü... Leon’un söylediği şeyden duyduğu utanç yüzünden suratının aldığı şekil, içimde suratını parçalama isteği doğuruyordu ve...

Dur.

"Romy, bana anlattılar."

Ona anlatmışlardı.

"Çok üzgünüm."

Çok üzgünmüş.

Gözlerimi kapattım.

"Ama gördüm. Onların yalanlarının arkasındaki gerçekleri gördüm. Gerçekte yaşananları anladım ve detaylarını bilmiyorum –bilmem de gerekmiyor– ama ormandaki arama çalışmasında takındığın tavır, bu kasabadaki insanlar hakkında söylediklerin, babarın kovulması ve Penny'le aranızın bozulması hakkında söylediklerin hepsi kafamda yerli yerine oturmaya başladı..."

Yerli yerine oturtmak. Beni bu şekilde anlamıştı. Hâlbuki ben ölü bir kızdım. Onların yalanlarına bile inanmamıştı. Okul hayatımı tahammül edilebilir hale getiren o yalana –herkesin benim bir yalancı olduğumu düşünmesine ama gerçekte ölü bir kız olduğumu bilmemesine– bile inanmamıştı.

"Bu şekilde öğrenmek istememiştim," dedi.

Gözlerimi açtım. "Ama öğrendin," dedim.

"Yaşadıkların için gerçekten çok üzgünüm..."

"Üzülme," dedim. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu, yeni yaralar açıyordu. Elimini indirdim ve bir çıkış yolu aradım. Ama burası benim evimdi ve Leon kapının önünde duruyordu. "Üzülme. Sadece git."

"Üzgünüm," dedi tekrar. Ve üzgündü de. Bu şekilde öğrendiği için, öğrendiğini bana söylemek zorunda kaldığı için, artık beni daha iyi anlamaya başladığı için o kadar üzgün görünüyordu ki... Ama üzgün olması yeterli değildi, çünkü artık bana baktığında...

Ben o kız olacaktım.

"Gitmen gerekiyor," dedim.

"Romy..."

"Öğrendiysen seni burada istemiyorum."

Geri adım attı, aramıza biraz daha mesafe koydu ve o mesafe,

saklamaya çalıştığım her yönümü daha görünür hale getirdi. Gitmiyordu. Gitmesini istiyordum.

“Ne yapabileceğimi söyle bana.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Olmak zorunda...”

“İyi o zaman. Bana nasıl hissettirmeni istiyorum biliyor musun? Tecav...” sesim titredi. “Bana yapılanları öğrenmeden önce kendimi nasıl hissettiriyorsan öyle hissettirmeni istiyorum. Çünkü ben o kızdan *nefret ediyorum* Leon. Ve senin yanıdayken ben o kız değildim. Sen, dur dediğimde *durdun*. İşte sen bu yüzden hayatımın iyi tarafıydın. Yardım etmek mi istiyorsun? Bilmiormuş gibi davran ki ikimiz...”

Lafımı bitiremedim. Elimi alnıma koydum ve tırnaklarımı geçirebildiğim kadar derine geçirdim, çünkü bir kez olsun canımı neyin yakacağını ben seçmek istiyordum.

Leon uzun süre sessiz kaldı. Söylediklerimi hazmetmesi kolay değildi. Ama beklediğimden uzun sürüyordu. Çünkü ben eğer rol yapmayacaksa gitmesini istiyordum.

“Haklısın,” dedi sonunda. “Eğer istediğin buysa, sana yardımcı olamam. Ve eğer bunca zaman beni böyle kullandığını bilseydim...”

Bir şey kırıldı sanki. Bir parçam kopup gitti.

“Sen nasıl yardımcı olabileceğini sanıyordun? Bana bunu kabullenmemi söyleyerek mi?”

“Böyle yapmazdım,” dedi. “Bunu kabullenmek zorunda değilsin.” Sonra bir an durdu. “Ama belki de nefret etmen gerekenler bunun sorumlularıdır. Çünkü sorun sen değilsin.”

“Sorun sen değilsin,” dedi tekrar.

“Eğer biliyorsan, seni burada istemiyorum.”

Derin bir iç çekti ve arkasını döndü. Sert adımlarla dışarı yürüdü. Gözlerimi kapattım ve veranda kapısının gıcırdayarak kapanmasını dinledim. Sonra Leon’un arabaya binip uzaklaştığını duydum ve o amcık dedikleri kızın, o çoktan ölmüş olan kızın kendini içimden söküp atmaya çalıştığını hissettim...

"alo?"

Mutfakta telefonla konuşuyordum. Telefonun diğer ucundaki adamın sesi boğuk ve yarı uykulu geliyordu. Sesi bende bir adrenalin patlaması yarattı, öyle ki neredeyse çakırkeyif olmuştum. Bir an konuşmayı unuttum sanki.

"Kimsiniz?" dedi. Artık sesi daha ayık geliyordu ama ben hâlâ konuşamıyordum. Tuşlardan biriyle oynuyorken ona yanlışlıkla bastım. Tuş sesi kulağımda ve onun kulağında çınladı. İrkilip elimi geri çektim.

"Ben restorandaki kız," dedim güçlkle.

"Kim?"

"Konuşmayı sevmeyen kız."

Upuzun bir sessizlikten sonra kahkaha attı. "Bu bir şaka mı?"

"Bana tavsiyeler vereceğini söylemiştin."

"Vay anasını. Bu genelde işe yaramazdı."

Telefonun kordonuna bakıyor, gergin bir şekilde onu parmağıma doluyordum. Tüylerim diken diken olmuştu. Adeta bir uyarı gibi, sırtımdan aşağı bir ürperme geçti.

"Benimle buluşur musun?"

annemin bıraktığı notun altına bir not da ben ekledim. Basit bir not seçip *Seni seviyorum*, dedim. Çünkü bu her zaman söylenebilecek bir şeydi. Garajdan bisikletimi aldım ve yola çıkardım. Üzerine bindim ve pedal çevirmeye başladım. Sokaklar sessizdi. Penny'nin tabutunun örtüsü sanki herkesin üzerine örtülmüştü. GREBE'DEN ÇIKIYORSUNUZ tabelasının yanından geçerken ilk defa bu kadar rahatlamıştım.

Taraldson Yolu'na kadar bisikletle gitmek beni zorluyordu. Yağmur yüzünden uzun süredir koşamadığım için gücümü kaybetmiştim. Yarı yolda durmak zorunda kaldım. Bacaklarım ağrıyor, midem bulanıyordu. Şu anda pistte olsaydım Prewitt şöyle derdi: "Pes edeceğin yer değil burası, kendini zorlayacağın yer."

Bu yüzden kendimi zorladım.

Otoyol kâbus gibiydi. Yanımdan hızla arabalar ve kamyonlar geçiyordu. Bana yaşattıkları his ve çıkardıkları ses canımı yakıyordu. Dişlerim kamaşıyor, sanki vücuduma iğneler batıyordu. Yağmur çiselemeye başladı, sonra durdu ve sonra tekrar başladı. Ben pedalı çevirmeye devam ediyordum, sürdükçe sürdüm ve bu kötü havayı arkamda bıraktım.

Otoyoldan çıkıp da aradığım toprak yola, benim yoluma girene kadar sanki asırlar geçmişti. Ayaklarımı yere koydum ve bisikleti durdurdum. Üzerinden indim ve onu yere bıraktım. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Yere çöktüm, iki büklüm oldum. Nefes alamıyordum. Ben bu havada nefes alamıyordum, acaba su altında insan nasıl hissediyordu? Acaba Penny su altında kaldığında hayatta mıydı? Penny'den geriye ne kaldığını hayal etmek çok zordu.

Bekledim, dinlemeye koyuldum.

Karnuma harfler çizdim.

Aptal bir bedendi bu sadece.

Ve sonra o sesi duydum, bir kamyon sesi. Belki de nihayet birileri başlanmış işi bitirmeye gelmişti.

Kamyon yavaşladı ve durdu. Rölantide kaldı. İçindeki adam inmedi. Parmaklarımı toprağa geçirdim, gömdüm ve kendimi olduğum yere sabitledim. Kamyon olduğu yerde duruyor, adam kamyonundan inmiyordu.

Kalbim göğüs kafesimin içinde delicesine çarpıyordu.

O kızın kalbi, göğüs kafesimin içinde delicesine çarpıyordu.

Motor durdu.

Ve ben...

Ben ayağa kalktım, bisikletimin yanından sendeleyerek geçtim. Onu orada bırakıp yokuştan aşağı inebildiğim kadar hızlı inmeye başladım. Adam kamyonundan inmeden yolun kenarındaki ağaçlara ulaşmaya çalışacaktım. Çimenler yağmurdan vıcık vıcık olmuştu, dengemi sağlayamıyordum. Kıçımın üzerinde kayarak inmek zorunda kaldım. Bir tarafım çimen ve çamur lekesi olmuştu.

Doğrudum ve arkama baktım. Kamyonun park halinde ve sessizce orada durduğunu gördüm ve içindeki adamın ne düşündüğünü hayal ettim. Ne olduğunu çözememiş, ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu muhtemelen. Sık ağaçların arasına daldım. Sığmayacağımı sanmıştım ama sığırdım. Dallar kollarımı yırtıyordu. Kamyonun kapısının açılıp kapandığını duydum ve durdum. Kurumakta olan bir huş ağacına yaslandım.

“Hey?” diye bağırdı adam. İsmi bile bilmiyordum, sormamıştım, tıpkı onun benim ismini sormaması gibi. Ve o zaman bu kadar korkutucu gelmemişti ama şimdi...

“Orada mısın?”

Parmaklarımı ağacın gövdesine iyice bastırdım, sırtımı ağaca iyice yasladım. Adamın kamyonuna binip gittiğini duymak istiyordum ama gitmedi. Bunun yerine ayak seslerini duymaya başladım.

“Seni gördüm,” dedi adam. “Bisikletin orada.”

Biraz geri gittim ve özenle yarattığım sessizliği çalılıkların arasında hareket ederek bozmuştum. Bulunduğum yerden yolu görebiliyordum. Belki o beni görmezdi. Ayak seslerini dinledim, mecbur kalırsam koşmaya hazırdım ve yeterince hızlı koşabilmek için dua ediyordum.

Hızlı koşabilmek için dua ediyordum.

“Bunu komik mi zannediyorsun?” dedi adam. Ve sonra, “Sence bisikletini alsam komik olur mu? Siktiğimin bisikletini alayım mı?”

Duyuyordum. Bisikletimi yerden alıp kamyonun kasasına atıyordu. Çıkan gürültü nefesimi kesmişti. Bir adım daha geri gittim.

“Buna inanmıyorum. Orada olduğunu biliyorum,” dedi.

Ve sonra yokuştan aşağı inerken çıkardığı nahoş sesi duydum. Tıpkı benim gibi kayarak inmişti. Küfürleri kulaklarımda çınlıyordu. Çok öfkeliydi. Artık ne kadar gürültü çıkardığımı umurumda değildi. Koştum. Ağaçların arasından kaçmaya başladım.

Yaklaşık bir kilometre ağaçların arasında ilerledikten sonra bir ışık gördüm. Ağaçlar seyrekleşiyordu. Karşıma bir yokuş daha çıktı. Bakımsız, yabani ve kayalarla kaplıydı. Arkamdan bir şey olup olmadığını anlamak için kulak kesildim ama duyduğum tek şey kendi ciğerlerimin nefes alma çabasıydı. Ve nihayet nefesim normale dönünce dikkatle dinledim.

Hiçbir şey yoktu.

Ve sonra hayatımda hiç ağlamadığım kadar yüksek sesle, hıçkırarak, titreyerek ağlamaya başladım. Görüntü bulanıklaşmıştı. Duramıyordum. Durmaya çalışıyordum ama duramıyordum. Arkamı döndüm ama hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kapatıp göz yaşlarımı mümkün olduğunca silmeye çalıştım ve onu gördüm...

Çakıl taşlarının üzerinde yürüdüm. Ağaçların arasında yatmış, haftalardır unutulmuş gibi duran beyaz bir Vespa'nın başında durdum.

"bunca zamandır onun orada olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim.

"Bilmiyorsan oraya niye gittin?" dedi Şerif Turner. Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Penny o gece seninle miydi? Bana yalan mı söylüyordun?"

Şerifin Explorer model aracının arka koltuğundaydım. Aramızda parmaklıklı bir paravan vardı ve burası her an daha da daralıyormuş gibi geliyordu. Bildiklerimi düşünmemeye çalıştım. Penny'nin Vespa'sı ormandaydı. Ürperdim. Donuyordum ama aynı zamanda terlemiştim. Gözlerim ağlamaktan şişmişti.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Soruya cevap ver."

Bana böyle bir soru sormasının doğru bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Ama doğru bir şey olup olmadığının bir önemi yoktu, en azından bu kasabada.

"O gece... O gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum, size söyledim..."

"Peki orada ne yapıyordun o zaman? Madem bunca zamandır orada olduğunu bilmiyordun, Penny'nin Vespa'sını nasıl oldu da *tesadüfen* bulabildin?"

"Bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum."

Ben arayınca gelmişlerdi. Yolun kenarında oturdum ve polisi görene kadar bekledim. Sonra onlara Vespa'yı göstermem gerekti. Ona dokunup dokunmadığımı sordular, cevap verdim. Bazı sorularına cevabım yoktu. Şok içindeydim, sağlıklı düşünemiyordum. Şerif Turner'ın hiç burada olmaması gerekiyordu ama konunun Penny'le ilgili olduğunu ve benim de işin içinde olduğumu duyduğu anda geldi. Cenazeden çıkmıştı, takım elbisesini çıkarıp başka bir takım giymişti. Suratı bir deri bir kemikti, çirkindi. Beni korkutuyordu. Bu adamdan nefret ediyordum ve ondan korkuyordum. Annemi istiyordum.

"O benim kızım gibiydi."

"Biliyorum," dedim.

"Dua et de bu işin ucu dönüp dolaşıp sana dokunmasın Romy."

Annem ve Todd beni Şerif Departmanı'ndan almaya geldi. Onlar gelmeden önce kusmuştum ve Joe Cónway onlara söylediği için bunu öğrendiler. Annem elini yüzüme koydu, yumuşak ve şaşkın bir tavırla, "Ateşin var," dedi.

Arabaya bindiğimizde eve gidene kadar gözlerimi açık tutmaya çalıştım.

"Odana çık Romy" dedi annem eve döndüğümüzde.

Dediğini yaptım.

Odama gittim ve ağır ağır kıyafetlerimi çıkardım.

Her yerim ağrıyordu.

Yatağa girdiğimde annemin banyoda suyu açtığını duydum. Uyuyakalmışım. Annem birkaç dakika sonra geldi. Yatağım sırlıklı olmuştu. Başıma soğuk, ıslak bir bez basınca uyandım.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu sessizce. "Aklından ne geçiyordu Tanrı aşkına?"

“Cenaze geçiyordu,” dedim, çünkü artık söylenmemesi gereken bir şey olduğuna inanmıyordum. Kısa bir süre sonra annemin ağladığını duydum ve yüreğim parçalandı. Elini tuttum ve ona “Bir şey yok,” dedim. “Ağlama, ağlamana gerek yok.” Ama söylediklerim hiç ikna edici değildi.

zaman geçiyordu, ya da geçmiyordu ama geçiyor olmalıydı çünkü geçmek zorundaydı.

Ateşim çıktıktan sonra hangi kızın hayatta kaldığını bilmiyordum.

Kendime ne yaptığımı bilmiyordum.

Pazartesi günü gözlerimi akşamüstü güneşine açtım. Gökyüzü bomboştı. Ne bulut vardı ne mavilik, sadece bembeyaz bir hiçlik alabildiğince uzanıyordu.

Pencereden annemle Todd'un sesleri geliyordu. Bir de Todd'un eski radyosundan gelen cızırtılı müzik sesi vardı. Nostaljik bir müzik kanalı açıktı. Yataktan kalktım ve müziğin sesini takip ederek verandaya indim. Geldiğimi görünce sustular.

"Beni niye uyandırmadınız?"

"ünkü dinlenmen gerekiyordu," dedi annem. "Ve şimdi de yemek yemen gerekiyor. Sana bir şeyler hazırlayayım."

Yanımdan geçip içeri girdi ve Todd, "Haydi evlat," dedi. Annemin peşinden mutfağı gittim ve Todd arkamdan geldi. Şerif

Departmanı'nın arayıp paramadığını sordum. Aramadığını söyledi. Buzdolabını açtım ve içine bir süre baktım. Midem hiçbirini istemiyordu.

"Sana *ben* bir şey hazırlayayım dedim," dedi annem beni dirseğiyle hafifçe dürterek. Radyodaki şarkı değişti. Annem bana masaya oturmamı işaret etti. Todd'un yanına oturdum. "Sana tost yapacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Alek'i düşündüm. Acaba ne yapıyordu? Hâlâ yatakta mıydı acaba? Kederden kaskatı kesilmiş, hareket edemiyor muydu? Ya da acaba yerinde duramadığı bir yas dönemi yaşayıp, bir şeylere koşturmaktan çektiği acıya odaklanamıyor muydu?

Acaba kendi tostunu kendisi yapabiliyor muydu?

Annem önüme bir tabak koydu.

"Aa." Tırnaklarımdan birine dokundu. Boya dökülmüş bir tuvale benziyordu tırnaklarım. Parça parça ojeler, birer birer silinen katmanlar. Bir zamanlar olduğum, ya da olduğumu sanıp kendimi kandırdığım kız artık gidiyordu. "Onları düzeltmemi ister misin?" dedi annem.

Bunun ne önemi vardı ki? Radyodaki şarkı birden kesildi ve bir haber spikerinin sesi duyuldu.

"Flaş haber. Ibis ve Grebe Şerif Departmanları, on yedi yaşındaki Penny Young'ın ölümüyle ilgili bir şüphelinin gözaltına alındığını bildirdi. Konuyla ilgili daha fazla bilgi verilmedi. Young en son Grebe'de, Uyanış Gölü'nde bir parti..."

"Ne?" dedi Todd.

"Aman Tanrım." Annem elini kalbine götürdü.

Todd radyonun sesini açtı ve spiker konuşmaya devam etti. Penny'nin en son nerede görüldüğü, onu bulmak için ne kadar çaba sarf ettiğimizi anlattı. Ama cümlelerin arasında irin toplanıyordu, içime irin akıyordu. Beyaz Vespa. Taraldson Yolu.

Dua et de bu işin ucu dönüp dolaşıp sana dokunmasın Romy.

Ama eğer işin ucu bana dokunmadıysa kime dokunmuştu?

Üst kata çıktım ve masamın üzerindeki telefonu alıp Şerif Departmanı'nın numarasını çevirdim. Telefonu Joe açtı. Leanne'ı istedim. Leanne telefona geldi. Sesi mutsuz geliyordu. Ben olduğumu söyleyince de düzelmişe benzemiyordu. Hatta daha da beter olmuş gibiydi.

"Niye arıyorsun?"

"Kimi gözaltına aldınız?" diye sordum.

"Sana söyleyemem."

"Peki ya Vespa?" diye sordum. Sessiz kaldı. "Hadi ama Leanne. Vespa'yı buldukları yerin konuyla ilgisi var mı? Benim bulunduğum yolun bir ilgisi var mı? Peki ya Tina Ortiz?"

"Buna yorum yapamam Romy."

"Lütfen..."

"Yapamam," diye çıkıştı Leanne. Sesini alçalttı. "Sana Tina'yla ilgili söylediklerimi kimseye anlatmayacağını söylemiştin. Ama anlatmışsın."

"Ama..."

"Ve hakkımda *tutanak tutuldu*. O zamandan beri masa başına çekildim. Sana kimi gözaltına aldığımızı söyleyemem Romy. Söylemem. Sınırları çizmem gerekiyor."

Telefonu yüzüme kapattı.

Birkaç saat sonra, annemle Todd yattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve odam ekranın soğuk ışığıyla aydınlandı. Penny'nin ismini defalarca arattım ve yeni bir duyuru görebilmek ümidiyle Grebe ile Ibis Şerif Departmanlarının web sitelerini sürekli açık tuttum. Alabildiğim tek ek bilgi, gözaltına alınan kişinin reşit olmadığıydı. Yabancı biri miydi, yoksa tanıdığımız biri mi? Belki de alt sınıflardan biriydi, ya da doğum gününe sadece aylar ya da haftalar kalmış bir son sınıf öğrencisiydi.

Tanıdık biri olması mantıklı gelmiyordu, özellikle de konu bu olunca.

Ama insanların sevdiklerine zarar vermesi nadir görülen bir durum değildi.

Sınıf arkadaşlarımızın birçoğunu olayla bağdaştırmaya çalıştım ama imkânsızdı. Ölümünü onu en çok seven Alek'le bile bağdaştıramıyordum. Eğer konu ben olsaydım durum çok farklı olurdu. Bana yaşatmak istedikleri onca acıyla, bağlantıyı rahatlıkla kurabilirdim.

Tina.

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Telefonu elime aldım.

Leon'dan mesajlar gelmişti.

Seni arayıp nasıl olduğunu sormak istedim.

Ama aramamı istemediğini düşündüm.

Mesajları sildim ve pencereden dışarıya, gökyüzündeki yıldızlara baktım. Leon'un hâlâ neden umurundaydım bilmiyordum. Bir kızı umursamak ne kadar aptalca bir şeydi.

ama Grebe'de hiçbir şey uzun süre sır olarak kalamazdı.

Yerin kulağı vardı. Barlarda konuşulur, komşular arasında dedikodusu yapılır, marketin imalat kısmında fısıldanır ve sonra kasada tekrar konusu açılırdı. Çünkü kasiyerin mutlaka ekleyeceği bir şeyler olurdu. Annem bana Todd'un dışarıda bir iki işi olduğunu söylediğinde, Todd'un bir isimle geri dönmesini çok istiyordum. Evin önünde araba sesi duymak için sanki asırlarca beklemiştim. Ve her şeye hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama değildim.

İçimde duyduğum istek beni korkutuyordu.

Verandadan gelen, tanıdık olmayan sert ayak seslerini duyma kadar; annem girişe doğru gelip de "Ah, Todd değilmiş" diyene kadar yerinden kıpırdamadım.

Kapıda bir kurt vardı.

"Merhaba Alice Jane."

Üzerinde üniforma vardı.

Çekiniyordum. Kollarımı kendime sarmıştım. Annem Şerif Turner'ı içeri aldı. Pençelerini içeri attığında midem altüst olmuştu. Gözleriyle odayı sürüyor, burnuyla koku arıyordu. Bu

hiç hoşuma gitmiyordu. Hele bir de sonunda, "Kızınızla konuşmam gerekiyor," deyince, asıl o zaman hiç hoşuma gitmedi.

Beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bakışları beni ürktülmüştü, yerimde ezilip büzülmüştüm. Kalbim tekliyordu. Benimle neden konuşmak istediğini düşünmek istemiyordum, çünkü benimle konuşmak istemesinin tek bir sebebi olabilirdi.

"Romy'yle neden konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu annem.

"Penny Young konusunda yaşanan gelişmelerle ilgili bazı konuların üzerinden geçmem gerekiyor."

İşte beklediğim şey. Ve her ne kadar bunu bekliyor olsam da, onun ağzından duymak çok farklıydı. Yaşadığım şokla adeta gözlerim kararmıştı. Gözlerimi kırıştırdım ve nihayet görüntü netleştğinde annem; harap olmasını, korkmasını beklediğim annem hâlâ hiçbir tepki vermemişti. Bir ona, bir bana baktı. Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

Annem, "Tabii," dedi. "Oturup... Konuşalım."

Eliyle Turner'ı mutfağa buyur etti. Şerif Turner, yapmak isteyeceği son şey oturmakmış gibi baktı ama annem ona gözlerini dikip o kadar uzun baktı ki, Turner'ın çizimleri onu istemsizce mutfağa götürdü. Çizmelerin yere vurdukça çıkardığı o nahoş sesi bir daha hiç duymak istemiyordum. Sandalyeyi çekip otururken çıkardığı sesleri... Ben olduğum yerde duruyordum ama annem bana bakıp "Romy, hadi," dedi. Ve bana tutamayacağı, hatta kimsenin tutamayacağı bir söz verdi. "Bir sorun çıkmayacak."

Bana elini uzattı. İstemeye istemeye ilerledim. Ve o anda, New Yorker'ın evin önüne geldiğini gördüm. Todd kaldırıma park etmek zorunda kalmıştı, çünkü garaj girişini Turner'ın Explorer'ı kaplamıştı. Todd arabadan eli boş indi ama arka koltuktaki torbaları görebiliyordum. Hızlıca eve yürümeye başladı.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Onun burada ne işi var?"

"Levi, Romy'ye Penny'yle ilgili birkaç soru sormak istiyormuş," dedi annem. Todd mutfağa gözünü dikip baktı. Sanki

kötü bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama yalnızca başını iki yana salladı ve içeri girdi. Turner'a kısa, kaba bir selam verdi.

"Romy," dedi annem. Bu durumdan kaçış yoktu. Bana kolunu uzattı. Yanına gittim. Mutfığa baktım. Turner masanın başında oturuyordu. Todd karşısındaydı. Annem Todd'un yanına geçti ve ben de olduğum yerde, kapının girişinde kaldım.

"Romy, otur," dedi annem.

"Böyle iyiyim," dedim ve kollarımı kavuşturdum. Annem beni zorlamadı ama Turner zorlamak istermiş gibi görünüyordu. İster Penny hakkında olsun, ister başka bir şey hakkında, bu konuşmayı bana aşağıdan bakmak zorunda olduğu bir pozisyonda yapmak istemediği her halinden belliydi.

"Sadece birkaç soru," dedi gözlerini benden ayırmadan. Ben de gözlerimi ondan ayırmıyordum. Boğazını temizledi. "Romy, Uyanış Gölü'yle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun ve sonrasında Taraldson Yolu'na nasıl gittiğini bilmiyorsun, doğru mu?"

"Evet," dedim.

"Bunun aşırı bir sarhoşluk halinden kaynaklandığına dair birçok görgü tanığı ifadesi var, bu da doğru mu?" Başımınla onu onayladım. "Evet mi diyorsun?"

"Evet," dedim.

"O gün, yani cumartesi günü, seninle ilk konuştuğumuzda bilincini kaybedip oraya kadar yürüdüğün izlenimini almıştım ama o akşam bizi Tina Ortiz aradı. Seni oraya arabayla götürdüğünü ve şaka maksadıyla bıraktığını söyledi..."

"Ne?" annem bana baktı, sonra Turner'a baktı ve onu ilk defa babamı evden kovduğu günkü kadar sinirli gördüm. Böyle bir şeyi bir daha göreceğime asla inanmazdım. "Tina Ortiz'in kızımızı *can güvenliğini tehlikeye attığını* ve bize bundan bahsetmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Alice, yapma," dedi Todd. "Kız sonuçta Ben Ortiz'in kızı. Golf Kulübü'nü bir düşünsene..."

"Kızınız biliyordu," dedi Turner. Ve annem bana baktı. Yavaş yavaş bundan haberim olduğunun farkına vardı. Yüzü asıldı.

Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Turner sandalyeye iyice yerleşti. Yaptığı şeyden memnundu. Bana "Bunu hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ve sana yaralı olup olmadığını sorduğumda hiçbir zarar görmediğini söylemiştin," dedi. "Bu doğru mu?"

Ben hayır diyemeden Todd lafa girdi. "Bunun Garrett'ların oğluyla bir ilgisi var mı?" diye sordu. Ama bu soruyu duyunca Turner'a bir şey oldu. Kıpırmızı oldu. Bir şeyleri belli etmemek için ne kadar çaba sarf ettiğini gösteren bir kırmızı. Ama zaten kendini ele vermişti.

Garrett'ların oğlu.

"Brock mu?" diye sordum.

"Evet, gözaltına aldıkları çocuk o," dedi Todd, Turner bir şey diyemeden.

"Ve ona yakın zamanda dava açılacak değil mi? Hâlâ açılmadıysa tabii," diye ekledi Todd.

Turner öne doğru eğildi. "Bunu nereden duydun?" diye sordu.

"Önemi yok," dedi Todd.

"Çok önemi var. Bu henüz resmi olarak açıklanmamış bir bilgi. Nereden duyduğunu bana söylemezsen Bartlett..."

Daha fazlasını nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. Tam da tahammülümün bittiğini düşündüğüm anda yeni bir şey ortaya çıkıyordu. Brock Garrett, Penny'yi öldürmek suçlamasıyla gözaltına alınmıştı. Brock'la ilgili bütün anılarım zihnime hücum etmişti. Yaptığı onca saçmalık... Bana... Bana yapabileceğini düşündüğüm onca kötülük...

Ama ona?

Penny'ye?

Sence suya girmeden önce tecavüze uğradı mı?

"Eğer onu gözaltına aldıysanız bana neden..." Bir anda elimle ağzımı kapattım. Gözümün önünde bir yol geldi. Kenarında iki kızın yattığı bir yol. Hayır... hayır, hayır, hayır... "Öldüğünde ben orada mıydım?"

Şerif Turner cevap vermedi. Ama cevap vermesine gerek yoktu. Annem bana doğru hareketlendi, beni kendime getirmek istiyordu ama başımı iki yana salladım, onu olduğu yere çiviledim. Bunun geri dönüşü yoktu. Penny'nin ışığı söndüğünde ben yanımdaydım.

Bunu içimde taşıyordum.

"Bartlett, bunu nereden duydun?"

"Romy'nin bununla ne ilgisi var?"

"Bir. Önemi. Yok," dedi Turner dişlerini sıkarak. "Bugün buraya onun tanıklığının geçerli olup olmayacağından emin olmak için geldim ve öğreneceğimi öğrendim. Sen bana bunu nereden öğrendiğini söyle..."

"Buraya kafana göre gelip aileme bunu yapamazsın. Bu kızın yaşadıklarından sonra..." dedi başıyla beni işaret ederek. "Buna izin vermem Levi. Konunun Romy'le ne ilgisi olduğunu bana hemen söyle, ben de sana Brock'u nereden öğrendiğimi söyleyeyim. Senin departmanında çalışan biri. Emin ol şu anda benimle oyun oynamak hiç işine gelmez."

Elimi indirdim. Turner dişlerini sıktı. O kadar kibirliydi ki, yanında çalışanlar arasında kendisine ihanet edebilecek tek bir kişi olacağını bile tahmin edemiyordu. Hatta Joe kadar ulaşılması kolay birini bile...

"Anlattıklarım bu odadan çıkarsa..."

"Çıkmayacak," dedi annem.

Turner yıpranmıştı, çökmüştü. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Ve hepsinin sebebi Penny'di. Bana baktı. Bana anlatamadı. Todd'a ve anneme anlatmaya başladı.

"Romy'yi o yola atan Tina değildi. Brock'tu."

Hâlâ, hâlâ o geceyi yeniden yazıyordum. Bildiğimi sandığım tek şey aslında gerçek değildi. Tina'yı resimden çıkardım ve yerine Brock'u yerleştirdim. Beni o yola Brock atmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Onun arabasında mıydım? Onun kollarında mı? Beni arabasına taşıdığını düşündükçe... Tanrım.

"Bir eşek şakası yapmış," dedi Turner. "Romy bu süre boyunca"

ca bilinçsiz ve tepkisiz haldeymiş. Brock partiye döndüğünde Tina'ya yaptıklarını anlatmış ve Tina da Penny'ye söylemiş. Brock en sonunda oraya gidip Romy'yi evine geri götürmeye karar vermiş."

"Beni eve götürmeye mi?" dedim belli belirsiz bir sesle. Çünkü Turner sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi konuşuyordu. Brock'un vicdanının sızlamasının, oraya geri dönüp beni eve getirmesinin mümkün olduğunu sanıyordu. Ama o daha önce Brock'un bana nasıl baktığını hiç görmemişti. İkimizi koşu pistinde görmemişti...

"Penny de aynı şeyi düşünmüş. Romy'yi eve getirmek için yola çıkmış ve Brock'tan kısa bir süre sonra oraya varmış." Turner tekrar boğazını temizledi. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "İkisi arasında bir münakaşa yaşanmış. Brock neler yaşandığını tam olarak hatırlayamadığını ama Penny'nin ölümünün kazara olduğunu iddia ediyor. Panik yapmış ve cesedini yok etmiş. Romy'yi bulduğumuz sabah, Brock Tina'dan suçu üstlenmesini ve böylece kızların kaybolmasının birbiriyle bağlantılı olduğu şüphelerini ortadan kaldırmasını istemiş. Penny'yi başka yerlerde aramamızı sağlamaya çalışmış.

Bir adım geri gittim. "Tina biliyor muy..."

"Tina Penny'nin öldüğünü *bilmiyordu*." Tina da herkes gibi Penny'nin annesinin evine giderken kaybolduğunu sanıyordu. "Ve Vespa bulununca Tina'yı sorgu için çağırdık. Bize gerçeği anlattı. Ve Brock'u aldığımızda da..."

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Pencereden içeri zayıf bir ışık süzülüyordu. Işığa gözlerimi diktim. Gözlerimi diktim ve bir gerçeğin farkına vardım. Geri dönmüştü.

Benim için geri dönmüştü.

Brock onu bu yüzden öldürmüştü.

Nefesim kesildi. Herkes bana bakıyordu ve ben onların göremediklerini görüyordum, onlara arkamı döndüm. Söyleyemediğim, hiçbir zaman anlatmadığım onca şeyi düşündüm.

"Romy," dedi annem.

Irzıma geç, yazısı. İçkime attığı ilaç. Karnımdaki ruj izi... Rujum elindeydi ve onu karnıma bastırıyordu. Elleri... Gömleğim... Gömleğim gölde olanlardan sonra hâlâ açıktı? Gömleğim açık bir halde önünde yatıyordum. *Irzıma geç*, yazıyordu.

"Bana tecavüz edecekti," dedim.

"Ne?" dedi Turner.

Annem ve Todd şok içindeydi. Hiçbir şey söyleyemediler. Yaşadıkları şoku hissedebiliyordum ama Turner'ın öfkesi şaşkınlığından önde geliyordu. Dinlemek yok, düşünmek yoktu, sadece daha fazla bilgi istiyordu. Ağzımdan çıkan şeye inanamıyordum ama Penny benim için geri dönmüştü, bu yüzden ölmüştü. Tekrar onlara doğru döndüm. Söylemek istemiyordum. İstemiyordum. Bunu ben istememiştim...

Ama Penny bu yüzden ölmüştü.

"Biliyorum..." dedim. Sesim titriyordu, annem tekrar yanıma gelmeye çalıştı ve yine onu durdurdum. Annem yanıma gelirse konuşamazdım. "Kendime geldiğimde yolda uzanmıştım. Gömleğimin düğmeleri açılmıştı ve sutyenim... Sutyenim açıktı ve... Karnıma rujla '*ırzıma geç*' yazılmıştı. Bunu bana Brock yaptı."

Annemden çıkan sesi hayatım boyunca unutmaya çalışacaktım.

Anne ve baba olmanın en zor yanı ne biliyor musun?

Bu sorunun cevabı bu olmamalıydı.

"Hayır," dedi Turner başını iki yana sallayarak. "Bize bunu söylemedin. Bize anlatma şansın vardı ve anlatmadın. Gömleğinin önü açıktı ve karnına yazı mı yazılmıştı? Leanne neden böyle bir şey gördüğünü bize bildirmesin..."

"O beni bulmadan önce gömleğimi kapatmıştım."

"Ah, gerçekten mi? Ve gömleğinin partide açılmış olmasının hiç ihtimali yok mu yani? Annenin önünde bu konuyu açmıyordum ama Romy, gömleğini partide çıkardığına dair birden fazla görgü tanığı ifadesi var..."

"Levi, Seni uyarıyorum," dedi Todd.

"Brock partiye GHB getirmişti," diye bağırdım. "İçkime ilaç attı."

Turner'ın ağzı açık kalmış, gözleri bana kilitlenmişti. Bana inanmadığını biliyordum, bunu çok iyi biliyordum ama öfkeliydim, Penny'den nelerin alındığını anlamasını çok istiyordum, öldürülmesinin *sebebini* anlamasını istiyordum. Penny için... Penny için anlamalıydı bunu.

"Bunu nereden biliyorsun," diye sordu.

"Partide dağıtıyordu. Norah Landers'a da vermişti. Ama sanırım içkime ilaç attı..."

"Sanırım mı?"

"İçki içtiğimi hatırlamıyorum. O gece ilk içkimi bile hatırlamıyorum," dedim. Gözlerimi kapattım. "Bana tecavüz edecekti..."

"Neden böyle bir şey yapmaya..."

"Çünkü yanına kâr kalacağını biliyordu, tıpkı..." Sesim çatladı. İşte bu. İşte bu yüzden ölmüştü Penny. "Tıpkı Kellan gibi."

Ve ortama öyle bir sessizlik çöktü ki... Ve hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. Ve annem... Annem ağlıyordu. Todd'un beti benzi atmıştı. Ama Turner..."

Turner güldü. Ve çıkardığı ses az önce söylediğim şeye karşı çok yanlış bir tepkiydi.

"Ah," dedi sonunda. "Şimdi anladım."

Bir yolun kenarında yatan iki kız.

"Penny beni kurtardı."

"Hayır," dedi Turner. "Hayır..."

"Beni kurtardı..."

"Hayır," dedi Turner. Ayağa kalktı. "Alice, kızın konusunda bir şeyler yapman gerekiyor. Hayatımda hiç bu kadar ilgi delisi bir insan görmemiştim." Bana öyle bir nefretle ve iğrenme ifadesiyle bakıyordu ki... "Penny'nin ölümünü kendi yalanlarıyla bağdaştırmaya mı çalışıyorsun sen..." Bir adım geri çekildim. "Oğlum hakkında söylediğin yalanlar. Bunu yapmana izin veremeyeceğim, izin vermem..."

"Ben... Ben yalan..."

"Yalan söylüyorsun seni..."

Todd masaya yumruğunu vurdu ve yerimden zıpladım. "Sakın ona yalancı deme..."

"Romy," dedi annem. Çünkü geri geri gitmeye başlamıştım. "Romy..."

"Nereye gittiğini sanıyor bu?"

Gidiyordum. Gidiyordum işte. Kapıyı, sinekliği açtım ve yola adımımı attım. Arkamdan kapının gıcirtısını duydum. Beni takip ediyorlardı. Ve sonra koşmaya başladım. Bana seslendiklerini duydum. "Romy..."

Koşuyordum ve Penny'yi görüyordum..."

Penny'nin bir masada karşımda oturduğunu ve bana bir şeyler söylediğini görüyordum.

Hayır. Nabzıma odaklanmaya çalıştım. Artık arkamdan seslendiklerini duymuyordum. Derin nefes alıyor, ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışıyordum. Koşuyordum ve Penny'yi görüyordum. Bir masada karşımda oturuyordu ve bana diyordu ki:

"Seninle konuşmak istiyorum, sonra da gideceğim."

Hayır, hayır. Bunu duymama gerek yok, çünkü zaten gittin Penny. Öldün. Bunu biliyor muydun? Hayatını ölü bir kız için feda ettin ve o kız uğruna her şeyinden vazgeçtiğin için senden özür diliyorum. Ama şu anda seni dinleyemem.

Grebe'de gözüm hiçbir şey görmeden koşuyordum. Sokaklarda insanların yanından geçiyordum. Etrafımdan arabalar geçiyordu. Güneşin merkezindeymişim gibi ter içinde kalmıştım. Gömleğim sırtıma yapışmıştı. Koşuyordum ve Penny'yi görüyordum, bir masada karşımda oturuyordu ve ondan alınanların karşılığında ona ne verebilirdim, bilmiyordum.

"Lütfen."

Penny restorandaydı, karşımda oturuyordu. Sendeledim ama düşmedim, çünkü durmayacaktım, durmayacaktım çünkü hiç durmazsam...

Boğazıma bir şey takıldı sanki. Ciğerlerim ve bütün uzuvlarım yanıyordu. Bundan daha hızlı koşabileceğimi biliyordum. Kamyonet kasasındaki çocuktan kaçabilirdim. Kamyonet kasa-

sındaki çocuktan ve daha sonra kendine benzettiği tüm çocuklardan ve sırf yanlarına kâr kaldığı için, sırf kimse onlara yapamazsınız demediği için kendini ona benzeten diğer tüm çocuklardan kaçabilirdim...

"Godwit... Orada bir kız vardı... Kellan'ın yanında güvende olmadığımı söyledi. Sebebini söylemedi ama gözlerindeki bakış..."

"Hâlâ şikâyetle bulunabilirsin,"

Her şey hareket ediyordu ama ben durdum. Yere yığıldım, dizlerimin, avuçlarımın kaldırımı çarparken çıkardığı *pat* sesini duydum ve keşke bir bedenim olmasaydı diye geçirdim içimden. Ellerimi dizlerime götürdüm, açılan yaralara tırnaklarımı geçirdim ve çektim. Kırmızıydılar. Kıp kırmızıydılar.

**DAHA
SONRA**

“şimdi soruyorum, bütün bir toplum böyle bir şeye nasıl göz yumabilir?”

Hava soğuktu artık. Ağzımda metal gibi bir tat bırakıyordu.

“...çocukların böyle denetimsiz olduğu ve aşırı alkol aldığıının bildirildiği bir partiye nasıl göz yumar? Bu kimsenin haberdar olmadığı bir parti değil ki, bu bir gelenek. Hepimiz bu çocuğu suçlu ilan etmeye çok hevesliyiz –ve keşke insanlar ona genç adam demekten vazgeçse, çünkü bu henüz bir çocuktan başka bir şey değil– ama suçun ne kadar gerçekten ona ait diyebiliriz? Yaşananlar kaçınılmaz bir sondu diyemez miyiz?”

Verandada durmuş sokağa bakıyordum. Mutfaktaki radyonun sesini duymamaya çalışıyordum. Hâlbuki radyoyu açan da bendim.

“İkinci derecede cinayetin bir lise partisinde kaçınılmaz son olduğunu düşünmüyorum...”

“Sözünüzü kesiyorum ama... Kıza tecavüz mü etmiş? Bunu...”

“Avukatları kıza tecavüz ettiği iddiasını kesin bir dille yalanladı ve yetkililer de bunun aksini kanıtlayacak bir delilin mevcut olmadığını doğruladılar...”

Çünkü oraya Penny'ye tecavüz etmek için gitmemişti. Sadece bana etmek için gitmişti.

"...ve bence insanların bu soruyu sorup durması dehşet verici... Çünkü bu bilgi gerçeklerle karıştırılıyor. Ama senin söyleyeceklerine dönecek olursak Laura, ergenlik çağındaki gençlerle alkolü bir araya getirdiğinizde, bu gençlerin karar verme yetilerinin zarar gördüğüne itiraz ediyor musun?"

"Senin söylediğin bu değildi Jean."

Telefonuma baktım. Dün Leon bana bir mesaj göndermişti. **Restorana ava için bıraktığın şapkayı aldım. Çok tatlıydı. Hepimiz teşekkür ediyoruz.**

Bu sabah parmaklarım istemsizce **Önemli değil** yazıp göndermişti ve sabahtan beri bana gönderdiği cevaba bakıp duruyordum.

Senden haber almak çok güzel.

Gözlerimi kapattım. Leon'un beni tanımasının getirdiği kaçınılmaz his... Gerçekleri öğrenmiş olmasına tahammül edemiyordum ve onu özlüyordum. Hangi duygunun ağır basacağı hiç belli olmuyor, günden güne değişiyordu.

Senden de öyle.

Telefonumu kapattım ve sonra onu gördüm.

Tina. Yolun karşısından yavaşça yanıma geliyordu. Kollarını kendine sarmıştı. Evin önüne geldi ve sineklikte siluetimi görünce bir an tereddüt etti. Ona sert bir bakış attım. Evin bahçesine girdi. Kapıyı açtım ve onu basamakların başında durdurdum, çünkü eve girmesine izin veremezdim. Başını kaldırıp bana baktı. Her zaman yaptığı gibi kollarını kendine sarmıştı ama farklı görünüyordu. Biraz zayıflamıştı. Sanki çok az uyuyor, ya da çok az yemek yiyor gibiydi. Ama bugünlerde ben de öyleydim.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi.

Beni defalarca aramıştı. Telefonumda numarasını ilk gördüğümde numaranın kime ait olduğunu bilmiyordum ve telefonu açıp sesini duyduğumda, benimle buluşmak istediğini duyduğumda telefonu yüzüne kapattım. Sesli mesajlar bıraktı, mesajlar

attı. Bıkacağını sanmışım ama bıkmadı. Dün en sonunda ona evime gelebileceğini ama sonra beni rahat bırakmasını söyledim. İşte gelmişti ve benim konuşmamı bekliyordu. Arkadan radyonun sesi geliyordu.

“Burada akşama kadar dikilemem Tina,” dedim, çünkü onun bana her zaman yaptığı gibi ben de onun işini kolaylaştırmak istiyordum. “Burada olduğum için bile şanslısın.”

“Bak,” dedi. “Benim hakkımda istediğini düşünebilirsin ama Brock’un yaptığı mı üzerime almamın sebebi Brock’u korumak değildi.”

“Bunu Penny için yapmadın.”

“Evet, Penny için yaptım,” dedi sesi titreyerek. “Onun için yaptım. Brock bana seni o yolun kenarına götürdüğünü söyledi. Penny’nin orada olmadığını bildiğini, eğer Penny’yi orada ararlarsa vakitlerini boşa harcayacaklarını söyledi. Yaptığı şakayı kimseye anlatamayacağını, anlatırsa futbol takımındaki yerini kaybedeceğini söyledi. Ben kimsenin boşa vakit harcamasını istemiyordum. Sadece Penny’yi bulmalarını istedim. Onu... Onu özlüyorum.”

“Karnıma ‘ırzıma geç,’ yazmasına rağmen onu korudun.”

“Sen bana soyunma odasında söyleyene kadar bunu bilmiyordum.”

“Ama Alek’in fotoğraflarını çektiğini biliyordun. Çekerken oradaydın değil mi?” dedim. Ve bundan utanıyor gibi görünme nezaketini bile göstermedi. Sadece gözlerini bana dikti. Sanki bir saniye bakmasa bir şey kaçıracakmış gibi bana baktı. Ve bunun sebebi benim zayıflığımdı. “Ona izin verdiğimi söyledi,” diye söze girdim, sonra durdum. “Neyse. Bilmek istemiyorum.”

“Sana anlatabilirim,” dedi ve ben cevap vermeyince anlatmaya başladı. “Sıcak olduğunu söyledin. Alek de sana gömleğini çıkarmanı söyledi. Eve gitmek istediğini söyledin ve o da telefonunu verirken anneni arayabileceğini söyledi...”

Bomboş sokağa şöyle bir baktım.

Doğru düşünmüştüm. Bilmek istemiyordum.

"Brock partiye GHB getirmişti," dedi sanki yeni bir şey söylüyormuş gibi. "Bence sana vermiş olabilir. Bu yüzden o kadar kendinden geçmiş olabilirsin..."

"Ah. Ben sadece babamın şimdiye kadar gördüğün en iyi taklidi olduğumu sanmıştım." Bir an irkildiğini gördüm. Ama bunun benim için tatmin edici bir tarafı yoktu. "Alek o fotoğrafları bütün okula gönderecekti. Onu Penny durdurdu. Ama sen izledin."

"Evet," dedi ve nihayet, bu sefer gözlerini kaçırdı. Ojesiz tırnaklarıma baktım. Tina yerinden kıpırdamadı. Konuşacak bir şey kalmamasına rağmen neden durduğunu bilmiyordum. "Turner'ın seni bu soruşturmadan çıkardığını biliyorum. Babam bu konuda konuşmamın yasak olduğunu söyledi."

"O zaman konuşmayı bırak," dedim. "Ve evine git."

"Hayır," dedi.

O zaman konuşmayı ben bitirirdim. Arkamı döndüm, "Romy, bekle," dedi Tina.

Tekrar ona doğru döndüm. "Tina..."

"Hayır, sadece dinle. Ben bu konuda bir şeyler öğrendikçe kafamda her şey yerli yerine oturuyor. Brock'un seni o yolun kenarında öylece bırakıp gideceğini sanmıyorum. Penny'nin bu yüzden öldüğünü düşünmüyorum ve soyunma odasında, Penny tecavüze uğramış mıdır diye sorduğumda, o zaman zaten ölmek yaşamaktan daha iyi demiştin. Ve bunu gerçekten içten söyledin." Tina'nın sesi titriyordu ve bu beni biraz yumuşattı. Keşke yumuşatmasaydı. "Ama sen sadece Penny'den bahsetmiyordun. Sana olanlardan bahsediyordun."

Dilimin ucuna geliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Tina.

Bir şeylere zarar vermek istiyordum ama karşımda sadece Tina vardı.

"Bana inanmalıydınız," dedim.

Bu cümleyi o kadar uzun süredir içimde tutuyordum ki, dile dökmem kolay olmadı. Göle gittiğimde de aklımda bu vardı.

Bunu Penny'ye söyleyebileceğimi düşünmüştüm. Ve o gecedan sonra bu kelimeleri, Penny'ye hiçbir zaman söyleyemeyecek olduğum diğer her şey gibi toprağa gömmüştüm. Titreyen ellerimi yüzüme koydum.

"Bana neden inanmadığınızı bilmiyorum..." Ve sonra gözlerimden akan sıcacık yaşları hissettim. Onları durduramamıştım. "Neden..."

"Çünkü öylesi daha kolaydı. Çok özür dilerim."

Ama ben özür istemiyordum. Özürler ölmüş kızları geri getirmezdı.

Tina bana çaresiz gözlerle bakıyordu. Söyleyebilecek hiçbir şeyi yoktu.

"Ölmek yaşamaktan daha iyi değil," dedi. "Hayır. Sen bunların hiçbirini hak etmedin. Ben... Ben, yaşananları geri alamam ama sadece bunu sana söylemek istedim, çünkü bu doğru. Ve bu kasabada sana bunu kimsenin söyleyeceğini sanmıyorum, söylemeliler ama söylemezler..."

Onu orada bıraktım, çünkü daha fazla dayanamıyordum. Mutfağa gittim ve masaya tutundum. Gözlerim yanıyordu. Nefes sesimi, radyodaki sesleri duyabiliyordum.

"...böyle gelecek vadeden bir çocuğun ikinci derece cinayetle yargılanmasından biraz bahsetmemiz lazım. Hayatı mahvoldu ve ben bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorum. Onun hikâyesini öğrenmek istiyorum..."

Radyoyu o kadar çabuk, o kadar büyük bir öfkeyle kapattım ki az kalsın kırılacaktı. "Ölmek yaşamaktan daha iyi değil," Nefesim daralıyordu. Bu kasabanın bana verdiği tek hissin, ölmenin yaşamaktan daha iyi olmasıyken bana bunun söylemesi nefesimi daraltıyordu.

"Ölmek yaşamaktan daha iyi değil." Gözlerimi kapattım. İçimde bir öfke birikiyordu. Karnımdan vücuduma yayılmaya başlıyor, kan olup dışarı akıyordu çünkü şu anda bile "ölmek yaşamaktan daha iyi değil" diyordu ama hemen arkasından "yaşananları geri alamam" geliyordu. Penny'nin bana restoranda söylediklerinin ayrıısı. "Yaşananları geri alamam." Peki kim alabilirdi?

Nereden başlanırdı ki?

Gözlerimi açtım ve dışarı çıktım. Tina biraz uzaklaşmıştı. Ağır ağır gidiyordu, sanki onu geri çağırmamı ümit eder gibi. Çağırdım. "Tina," dedim ve bana doğru döndü. Kalbim bedenimin ağırlığının altında eziliyor, bedenim de kalbimin ağırlığı altında eziliyordu.

"Godwit'teki bir kızı bulmama yardım etmek ister misin?"

ben etiketlerini sökmeden önce birinin üzerinde *Paradise* ve diğerinin üzerinde de *Hit and Run* yazıyordu. Hangisinin hangisi olduğu önemli değildi. İkisi de kan kırmızısıydı.

Doğru oje sürmek bir süreçtir. Hiçbir önemi yokmuş gibi tırnaklarını boyayıp sonra da kalıcı olmasını bekleyemezsin. İlk önce hazırlık yapmalısın. Ben dört köşeli törpüyle başlarım. Böylece çıkıntılardan kurtulur ve pürüzsüz bir yüzeye sahip olursun. Sonra tırnak kurutucu ve temizleyici kullanırım. Çünkü kuru ve temiz bir tırnakla başlamak en iyisidir. Sonra ince bir baz tabaka sürerim. Baz tabaka tırnakları korur ve renk atmasını engeller.

İlk tırnağıma sürdüğüm baz tabakanın, aynı elin son tırnağını bitirdiğim anda kuruyacak kadar ince olmasını sağlarım. Hafif bir dokunuşla, titremeden sürerim. Mümkünse aynı tırnak için fırçayı asla iki kere şişeye sokmam. Uzun süren tecrübeler sonucunda fırçanın üzerindeki ojenin tek tırnak için yeterli olup olmayacağını anlayabilecek duruma geldim.

Bazı insanlar tembeldir. Yüksek pigmentli bir oje kullanmanın, ikinci katı sürmenin gereksiz olduğunu sanırlar. Ama bu doğru değildir. İkinci kat, rengi öne çıkarır ve günlük kullanımda

ellerinizi korkak alıştırılmamanızı sağlar. İkinci kat kurduğunda bir pamuğu asetona batırır ve cildime bulaşmış olması muhtemel oje lekelerini temizlerim. Son aşama da en üst tabakadır. En üst tabaka, rengi sabitler ve manikürünüzü korur.

Ruj kullanımının da benzer gereklilikleri vardır. Pürüzsüz bir tuval her zaman en iyisidir, bu yüzden ölü deriden kurtulmanız gerekir. Bazen ıslak bir bez yeter, bazense işimi garantiye almak için dudaklarıma diş fırçası sürerim. Bunu yaptıktan sonra, olabilecek en az miktarda kremi dudaklarıma sürerim ki kurumasınlar. Aynı zamanda rengin kalıcılığını da sağlar.

Dudak fırçasıyla ruju dudaklarımdan ortasından kenarlara doğru yayarım. İlk katı attıktan sonra dudaklarıma bir mendile değdirir ve sonra ikinci tabakaya başlarım. Dudak çizgimi dikkatle takip eder, ruju biraz dışa da taşıyırım ki dudaklarım daha dolgun görünsün. Tıpkı ojede olduğu gibi, birkaç kat sürmek her zaman kalıcılığı artırır.

Ve işte hazırım.

yüzüme bak.

Yüzüme bakmanı istiyorum.

tg: kaktusunx